ഗദ്യരത്നാവലി

രണ്ടാംഭാഗം.

പ്രസാധകന്മാർ,

ഏ. ഗോപാലമേനോൻ എം. ഏ.,

ഏ. ശങ്കരപ്പിള്ള എം. ഏ.,

ഏ. കൃഷ്ണപ്പിഷാരോടി.

ഒന്നാംപതിപ്പ് കാപ്പി—൨൦൦.

"മനോമോഹനം" പ്രസ്സ്,

കൊല്ലം.

ഗദ്യരത്നാവലി

രണ്ടാംഭാഗം.

പ്രസാധകന്മാർ,

ഏ. ഗോപാലമേനോൻ എം. ഏ.,

ഏ. ശങ്കരപ്പിള്ള എം. ഏ.,

ഏ. കൃഷ്ണപിഷാരോടി.

ഒന്നാംപതിപ്പ് കാപ്പി—൨൦൦.

"മനോമോഹനം" പ്രസ്സ്,

കൊല്ലം.

Price 8 As.

സംഗതിവിവരം.

അവതാരിക.

'ഗദ്യമാലിക കഥാരത്നമാലിക' മുതലായ പേരുകളോടുകൂടി 'ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ' പ്രവൎത്തകന്മാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ച ഉപന്യാസങ്ങളും കഥകളും ആണു് ഈ 'ഗദ്യരത്നാവലി' ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പല പ്രബന്ധങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിഷയവ്യാപ്തിയും വലിപ്പവും നിമിത്തം പൊതുജനോപയോഗത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു് വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ക്ലാസ്സുസമയത്തിന്നനുരൂപമായ ആവശ്യത്തിനും യോജിക്കാതെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ ന്യൂനത ഗദ്യരത്നാവലിയുടെ ആവിർഭാവം പരിഹരിക്കുമെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

സ്ഥായിയായ സാഹിത്യരസം മലയാളഗദ്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തിളച്ചുയൎന്നു പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഉപന്യാസരൂപത്തിലാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അവയെ നിഷ്പൃഹമായി പരിശോധിച്ചു ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സഹൃദയന്മാൎക്കു് ഒരു അഭിരുചിയുണ്ടാക്കുന്ന ഏതൊരു മാറ്റവും ആശാസ്യമായിരിക്കാനേ വഴിയുള്ളു. സമയക്കുറവുകൊണ്ടോ സാധകങ്ങളായ വസ്തുക്കളുടെ ബാഹുല്യംകൊണ്ടോ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിന്നു് അവസരംകിട്ടാത്ത ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും ഈ സംരംഭം ആദരണീയമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഈ ഉപന്യാസങ്ങളും കഥകളും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന 'ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ'വിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ഇരിക്കുന്ന 'ഗദ്യമാലിക, കഥാരത്നമാലിക' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ച സൎവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും അനുവദിച്ചുതന്ന ഡിപ്പോപ്രവൎത്തകന്മാരോടു ഞങ്ങൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ തന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം മുഴുവനും ഞങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ ഗ്രന്ഥാവലിതന്നെ പേരുമാററി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിപ്പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വിധത്തിലായാൽ ഞങ്ങളുടെ മേൽപറഞ്ഞ പ്രത്യേകോദ്ദേശം നിവൃത്തിപ്പാൻ വഴിയില്ലാത്തനിമിത്തം മാത്രമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥാവലികൊണ്ടു തൽക്കാലം തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു്.

പ്രസാധകന്മാർ.	A. Gopala Menon. A. Sankara Pillai. A. Krishna Pisharodi.

ഗദ്യരത്നാവലി

രണ്ടാംഭാഗം.

---

൧. ഒരു മുതലനായാട്ട്.

ഒരു വലിയ കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ വിശാലമായ കൊച്ചിക്കായലിൽ പ്രതിബിംബിക്കനിമിത്തം ദ്വിഗുണിഭവിച്ച ശോഭയോടുകൂടി തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇടതിങ്ങിനിന്നുകൊണ്ടു കാററിലാടിയലഞ്ഞു നടനം ചെയ്യുന്ന കല്പകവൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇടകളിൽക്കൂടി അവിടവിടെ പുറത്തേക്ക് എത്തിനോക്കുന്ന മനോഹരങ്ങളായ പബ്ലിക്കാപ്പീസുകളാലും മററും അലംകൃതമായ എറണാകുളത്ത് അന്ന് അതിശൈത്യമുള്ള ഒരു പ്രഭാതത്തിന്റെ പ്രവേശകാലമായിരുന്നു. രാത്രി തീരെ വിട്ടുമാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒററ പിരിഞ്ഞു് അഞ്ചോ ആറോ മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ മഞ്ഞുകൊണ്ടു ഘനം തൂങ്ങിയ ചിറകുകളനക്കുവാൻ വയ്യാതെ അവിടവിടെ നിന്നിരുന്ന ചുള്ളിച്ചെടികളുടെ ഉള്ളിൽ പററിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു കെടാറായ ദീപങ്ങളെപ്പോലെ മങ്ങിമങ്ങിപ്രകാശിച്ചിരുന്നു. വേലിയരികിൽ കിടന്നു വീണക്കമ്പികൾ വലിച്ചുവിട്ടപോലെ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന അനവധി പുൽപ്പൊററുകളുടെ *

---

* ചീവിട്, ചീവീട.

സദിരിനെ കൂടക്കൂടെ തടസ്ഥപ്പെടുത്തുവാനൊ എന്ന തോന്നുമാറു കുറെ ദൂരത്തായ ഒരു തെങ്ങിന്റെ ശിഖരത്തിലുള്ള തന്റെ നികേതനത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു "കുള്ളുവാ" "കുള്ളുവാ" എന്നു അത്യുച്ചത്തിൽ സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലകോഴിയുടെ ഭീമസ്വരം ആകാശം മുഴുവനും മാറൊലികൊണ്ടു വ്യാപിച്ചു. 'തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന ചൂടോടുകൂടി ഒരു കോപ്പ കട്ടംകാപ്പിയും കുടിച്ചു ഫ്ലാനൽ കുപ്പായങ്ങളും മങ്കി തൊപ്പിയും ധരിച്ചു ആറംഗ് ഓരോ ഇരട്ടക്കുഴൽ തിരകളും കുറെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും എടുത്തു ഞാനും എന്റെ സ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ മാധവമേനവനും പുറപ്പെട്ടിറങ്ങി. കായലിന്റെ കിഴക്കെക്കരയിൽ പബ്ലിക്കാപ്പീസുകൾക്കെല്ലാം വടക്കോട്ടുതള്ളി പോസ്റ്റാഫീസിന്റെയും പോലീസ്സ്റ്റേഷന്റെയും മദ്ധ്യേയുള്ള കുളത്തിൽ കാലക്കുറ്റി ശട്ടംകെട്ടി വെച്ചിരുന്ന ഒരു ഓടിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള രണ്ടു ഇടപ്പലകകളിന്മേൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കേറി ഇരിക്കുമ്പോഴേക്കു'

"താതതതികിതതൈതെ"

കൊച്ചി വാഴും സച്ചരിതം വാച്ച രാമവർമ്മനൃപൻ
ഇച്ചരണം മിത്തെ ചേർത്തുവച്ചുപാടുന്നോൻ

എന്നു നീട്ടി എടുത്തുപാടാൻ തുടങ്ങിയ കണ്ടങ്കോരനും നീലാണ്ടനും ആഞ്ഞുവലിക്കുന്ന തണ്ടുകളുടേയും, പാട്ടിന്റെ ഈരണ്ടുപാദങ്ങൾ അവസാനിക്കുമ്പോളൊക്കെയും "ധീന്തധിമിതതൈതെ" എന്നു ശങ്കിടിപിടിക്കുന്ന ശംകു അമരത്തലക്കലിരുന്നുകൊണ്ടു ഇടത്തും വലത്തും മാറിമാറി ഇ

ങ്ങളെ കൊത്തി എറിഞ്ഞു വിടുന്ന പങ്കായത്തിന്റെയും പ്രഹരങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇളകിമറിയുമ്പോൾ ഇരുട്ടത്തു് ഉരുകി ഒഴിച്ച ലോഹംപോലെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വെള്ളത്തിലെ തിരമാലകളുടെ ശിഖരങ്ങളിൽകൂടി ചാടിച്ചാള്ളികൊണ്ടു തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി വലിച്ചുകേറിയ ആ ഓടി പുഴയുടെ മദ്ധ്യത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു:—

പശ്ചിമഭാഗത്തുകൊച്ചികൊച്ചിയശിവസ്തുമെല്ലാം
കൊച്ചുതമ്പ്രാന്മാർ കണ്ണിനു കാഴ്ചവെച്ചാലും.
തെക്കുവെണ്ടുരുത്തിയുംവടക്കെപ്പുത്തിക്കരെ പൂർവ്വ–
ദിക്കതിലെണ്ണാകുളവുമതങ്ങായ്ക്കാൺക. ധിന്ത
മാനവേന്ദ്രന്മാർതന്റെതലസ്ഥാനമാമെണ്ണാകുളത്ത
ന്നൂനമിന്നവർണ്ണിപ്പാനായ്സമാനമില്ലാർക്കും. ധിന്ത
പോസ്റ്റാഫീസും, പൊലീസ്സ്റ്റേഷൻ, മിസ്റ്റർ ഡേവിസ് ബങ്കളാവും
മിസ്റ്റർബ്രൌണിൻബങ്കിളാവുമൊരോടുകണ്ടാലും. ധിന്ത
ആതുരരാകുമർത്ത്യരെക്കിടത്തിരോഗം തീർത്തയച്ചു
കീർത്തിചാർത്തുന്നൊരാസ്സ്പത്രികണ്ടാലും. ധിന്ത
ഡാക്ടർക്രാസും, ഡാക്ടർഗന്തർ ഡാക്ടർമാണ്ണിമേനോനും
ചട്ടമോടെജോലിനോക്കുംകെട്ടിടമല്ലോ. ധിന്ത
നിളേനിളേബാലകന്മാർ മേളമോടെവിദ്യാഭ്യാസം
നാളുതോറുംചെയ്തിടുന്നകാളേജ്ജുകാൺക. ധിന്ത
പ്രിൻസിപ്പാലും ഡേവീസ്സും വൈസ്പ്രിൻസിപ്പാലാം കോശിതാനും
മൂർഷികരാജൻ വാഴിച്ചതുമുണ്ടാവിടത്തിൽ. ധിന്ത

ലാക്കു; മാരാരേ, റാടിയുംലോകമൊറാരെതാരടിയും
തന്മയെല്ലാം തീപ്പെട്ടുചെയ്യുംചിലപ്പ്കോട്ടുകാൺക. ധീരത
മുട്ടാതെ നിത്യവുംചിത്തംമുട്ടാതെ കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ
കോട്ടുചെയ്യുംധൈര്യശാലിയായകോട്ടുകണ്ടാലും. ധീരത
പട്ടാഭിരാമയ്യർദിവാൻപട്ടംകെട്ടിരാജകാര്യം
ചിട്ടയായ്നടത്തുംഗാംഭീർകെട്ടിടംകാൺക. ധീരത
ഹൈന്ദവി ഗൈർവ്വാണിഭാഷകളിവാണികളിമൂന്നിലും പ്ര-
വീണനാകും സിക്രട്ടേരിഅച്യുതമേനോൻ. ധീരത
വക്രശീലംപൊറുപോലുംകള്ളമില്ലാത്തസിസ്റ്റണ്ടം
സിക്രട്ടേരിശങ്കരനാരായണമേനവൻതാനും. ധീരത
ദിക്കുകളൊക്കെയുംകീർത്തിനിറയുംമേട്ടജാലി
നോക്കിടുന്നതൊക്കെയിന്നാട്ടിലിൽവച്ചല്ലോ. ധീരത
ശങ്കരൻമാൻകരൻഭരതകിങ്കരൻകരുണാകരൻ
ചെങ്കരൻശ്രീ ശൈലകന്യാശങ്കരൻമേവൻ. ധീരത
കെല്പേറുന്നോരിപ്പ്രദിവിക്കപ്പുറാകുന്നപ്പുറാനെ
കവിപ്രാക്കളുടെ മൈകകൾംകണ്ടുകൂപ്പിവന്ദിപ്പിൻ. ധീരത
വിള്ളുമാരതാൻദിവാൻവാഴുംകൊട്ടാരവിലാസംമന്ദിരം
ത്രസ്സ്യയോടേകണ്ടുപാരം ഇഷ്ടിപൂണ്ടാലും. ധീരത
അമ്പിനോടതിന്നപ്പുറംവഴിയേഴുന്നപാലികയും
സമ്പ്രതികണ്ടാലുംവേഗം തമ്പുരാന്മാരേ! ധീരത

മേൽപ്രകാരം ഏറനാകളുള്ള കരയുമുള്ള ഓരോരോ കാഴ്ചകളെ കുറിച്ചു ക്രമത്തിൽ വർണ്ണിച്ചു പാടികൊണ്ടു വഴിക്കാർ സന്തോഷത്തോടും സാവധാനമായികൊണ്ടുപോയവഞ്ചി പാലിയത്തിൻകടവു കടന്നപ്പോൾ രണ്ടാമത്തും ധീരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

ഇതിനിടയ്ക്കു നേരം ക്രമേണ പ്രകാശമായിത്തുടങ്ങുക
യും ആദ്യം നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ചംകൊണ്ടുമാത്രം കണ്ടു
ള്ളു കണ്ടിരുന്ന കെട്ടിടങ്ങളും മററും അധികമധികമായി കാ
ഴ്ചയിൽ വന്നുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒരുനാഴികവഴി ദൂരം കാ
യൽവക്കവരെ തോക്കും താങ്ങി മുറുകി നടന്നതുനിമിത്തം
ചൂടുപിടിച്ചു വിയർത്ത ശരീരത്തിന്മേൽ കല്പായത്തിനുള്ളിൽ
കൂടികടന്നു തടവുന്ന കുളിർ കാററും നാലുപുറവും നേത്രാന
ന്ദകരങ്ങളായ കാഴ്ചകളും, തിരമാലകളുടെ മുകളിൽകൂടി
പൊങ്ങിയും താണുംകൊണ്ടു പായുന്ന വഞ്ചിയിൽ ഊ
ഞ്ഞാലാടിക്കൊണ്ടുള്ള ഇരുപ്പും, കണ്ടർ കോരൻ കൂട്ടരുടെ
വഞ്ചിപ്പാട്ടും അതിനോടിയസാമയവും എല്ലാംകൂടി ചേർന്ന
പ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ച ഒരു പ്രത്യേകാനന്ദ
വും ആഹ്ലാദവും ഇന്നപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു പറവാൻ
പ്രയാസം. വെണ്ടുരുത്തിയുടേയും എറണാകുളത്തിന്റേയും
മദ്ധ്യത്തിൽകൂടി തെക്കോട്ടേയ്ക്കു പോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന വ
ഞ്ചി പുഴയിൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടേയ്ക്കു തിരിയുന്ന ഒരു ചെറി
യ തോട്ടിലേയ്ക്കു കടന്നു. അപ്പോൾ ആകാശത്തിന്റെ പൂ
ർവ്വദ്വാരം തുറന്നു ഞങ്ങൾക്കഭിമുഖനായി പ്രവേശിച്ച സൂര്യൻ
തന്റെ കനകരശ്മിപ്രവാഹത്തിൽ ലോകം മുഴുവനും പൊ
ട്ടെന്നൊന്നുകളിപ്പിച്ചു. മേലെക്കുമേലെ കട്ടകട്ടയായി മുറി
ച്ചുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഞ്ചോ ആറോ കാലുകളിന്മേൽ
കിടക്കുന്ന ഒരു പഴയ മരപ്പാലത്തിന്റെ കണ്ണിൽകൂടി ക
ടന്ന് ആ തോട്ടിന്റെ കിഴക്കെ അററത്തു, കായ ഉണ്ടായി
ട്ടും ഉണ്ടാകാത്തതും ആയി മദിച്ചു നില്ക്കുന്ന അനവധി
തെങ്ങിൻ തൈകളാൽ സാമാന്യം നാലുപുറവും ഇരുന്ന

പുറപ്പെട്ടതും സ്വർണ്ണപ്പച്ചവർണ്ണമായ ഇലകൾ തിങ്ങി വ
ളർന്നു കൂടിയ കണ്ടൽ ചെടികളാൽ മൂടപ്പെട്ട വെള്ളത്തിൽ
അവിടവിടെ വലിയ പച്ചക്കല്ലുകൾ പതിച്ചപോലെ കിട
ക്കുന്ന ചില തുരുത്തുകളാൽ മദ്ധ്യഭാഗങ്ങൾ അലങ്കരിക്ക
പ്പെട്ടതും ആയ ഒരു തുറന്ന കായലിലേക്കു ഞങ്ങൾ പ്രവേ
ശിച്ചിട്ട്, ആ തുരുത്തുകളിലെ കണ്ടൽ ചെടികളുടെ ഇടക
ളിൽനിന്നുതപ്പോവിന്നു വന്ന അനവധി വൃദ്ധക്കൊക്കു
കൾ ക്രുദ്ധക്രുദ്ധമായി 'ക്രൊ' 'ക്രൊ' എന്നു ഞങ്ങളെ ശപി
ച്ചുംകൊണ്ടു മേല്പോട്ടുയർന്നു തലയ്ക്കുമീതെ കുശപിശയായി
പറക്കത്തക്കവണ്ണം അവയുടെ സമീപത്തുകൂടി, വഞ്ചി
വലിച്ചുകേറി ആ കായലിന്റെ മറുകരയിലുള്ള വെ
റൊരു തോട്ടിന്റെ മുഖത്തു ഞങ്ങൾ എത്തി. ആ തോ
ട്ടിന്റെ രണ്ടരികിലും കൈകൊണ്ടു എത്തിപ്പറിക്കാവുന്ന
തും കൊതി തോന്നിക്കുന്നതും ആയി സ്വർണ്ണകുംഭങ്ങളെ
പ്പോലുള്ള അനവധി ഫലഭാരങ്ങളെ കുലകുലയായി വഹി
ച്ചുകൊണ്ടും ആകാശദേശത്തിൽ പരസ്പരം കരഗ്രഹണം
ചെയ്തു വൃക്ഷപംക്തിയെ തടഞ്ഞുനിൽക്കുക നിമിത്തം തോട്ടി
ന്നു ഒരു നടപ്പുര കെട്ടിയലങ്കരിച്ചപോലെയും നിൽക്കു
ന്ന തെങ്ങിൻതൈകളുടെ ഇടയിൽകൂടി ആ തോട്ടിന്റെ
യും മറുതലപിടിച്ചു. അവിടെ തോട്ടിലേയ്ക്കു മുഖമായി
കെട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയശാലമെത്തപ്പുരയിൽ ഭസ്മം നന
ച്ചു കെട്ടു കെട്ടായി കുറിയിട്ടു സ്വാമിയാരന്മാരെപ്പോലെ ഇരി
ക്കുന്ന അഞ്ചാറു കുപ്പികളെ കണ്ടപ്പോൾ കണ്ടൻ കോരൻ
കൂട്ടർ തലതിരിച്ചു. അവർ പോയി അല്പം 'വെള്ളം' കു
ടിച്ചുവന്നു. ഉത്സാഹം ഒന്നു വർദ്ധിച്ചു. മേല്പ്രകാരം

ചിലകായലും പുഴയും തോടും മറവും കടന്ന് ഏകദേശം പ
ത്തുമണിയാകുമ്പോഴേക്ക ഞങ്ങൾ ഒരു ദിക്കെത്തി. അവി
ടെ അതിവിശാലമായ വേറൊരു കായൽ നടുക്കകണ്ടൽ
ചെടികളാൽ വേലികെട്ടപ്പെട്ട വൃത്താകാരമായ ഒരു തുരു
ത്ത്. കരയ്ക്കു നാലുപുറവും സ്വർണ്ണക്കതിരുകളോടുകൂടിയ
നെല്ല് വിളഞ്ഞു നിന്നുകൊണ്ടു പരമതാനി വിരിച്ചപോ
ലെ കിടക്കുന്ന പാടങ്ങൾ. ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചു പുറപ്പെട്ടി
ട്ടുള്ള സ്ഥലം ഇതാണ്. ആ കായലിൽ മുതലകൾ ഉപ്പി
ലിട്ടതുപോലെയാണ് കിടപ്പ്. വിശേഷിച്ച് അതിനടു
ത്ത കരകളിൽ പാർക്കുന്ന ചോവന്മാരുടേയും മാപ്പിളമാരു
ടേയും വക അസംഖ്യം താറാവ്, കോഴി, പന്നി, ആട്,
മാട് ഇവകൾക്കു പുറമെ അവധിയിൽ അനേകംപേരുടെ കു
ട്ടികളേയും പ്രത്യേകിച്ചു, നമ്മുടെ കണ്ടൻകോരന്റെ ഏ
ഴുപതുവയസ്സായ തള്ളയേയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തി
ന്നതുനിമിത്തം ആ പ്രദേശക്കാർക്കു മുഴുവനും വലിയ ഭയം
ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ മുതലകൾക്കെല്ലാം തലവനായി
വാഴുന്ന ഭീമച്ചൻ എന്നപേരായ ഒരു വലിയമുതലയും ആ
കായലിൽ തന്നെയാണ് കിടപ്പ്. അവന്റെ അക്രമങ്ങളെ
പ്പറ്റിയ കഥകൾ അറിയാത്തവർ അവന്റെ അധികാരാ
തിർത്തിക്കകത്തു പാർക്കുന്നവരിൽ ആരുംതന്നെ ഇല്ല. അവ
നെ സംഹരിപ്പാനാണ് ഞങ്ങളുടെ ഉദ്യമം. ഞങ്ങളുടെ
അന്നത്തെ അവസ്ഥ നക്രസംഹാരത്തിന്ന പുറപ്പെട്ട ചക്ര
പാണിയുടെ അവസ്ഥതന്നെ. കാലേക്കൂട്ടി കണ്ടൻകോ
രൻ മുഖാന്തരം അവിടെ ഏതാനും ബാലന്മാരേയും മാപ്പി
ളമാരേയും വഞ്ചി, വല, ചാട്ടുളി കന്നം, മുതലായ സാമഗ്രി

കാളാട്ടകൂടി ശബ്ദം കെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ എത്ര
പോഴക്ക് അവരെല്ലാവരും തയ്യാറായിരുന്നു. കായ
ലിന്റെ തെക്കെവശത്തു കരവിട്ട് ഏകദേശം പത്തുപ
തിനഞ്ചു വാര വെള്ളത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിനിന്നിരുന്നതും
വെള്ളം വിട്ടു മേല്പോട്ടേയ്ക്കു വളഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു 'കൊക്കറ
ക്കൊയി' എന്ന നിസ്സ്വനവാക്കളോടുകൂടിയതും ആയ ഒരു
കണ്ടലിന്റെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കയമാണു ഭീമ
ച്ചന്റെ സാധാരണ വാസസ്ഥലം. 'അവളെപ്പേടിച്ചത്ര
യും നേർവഴിനടപ്പീല ഭുവനവാസിജനം ഭുവനൈകപരോപ
റി' എന്നു താടകയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പണ്ടു വിശ്വാമിത്രൻ
പറഞ്ഞതുപോലെ ആ കയത്തിന്റെ സമീപത്തു കൂടെ
എന്നുവേണ്ട കായലിന്റെ തെക്കെവശത്തുകൂടിത്തന്നെ വ
ഞ്ചിക്കാർ ഭീമച്ചനെ പേടിച്ചു സഞ്ചരിക്കാറില്ല. ഭീമ
ച്ചൻ പകൽ മുഴുവനും സാമാന്യം തന്റെ കയത്തിൽ
തന്നെയാണ് ഇരിപ്പ്. പക്ഷെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കാററുകൊ
ള്ളുവാനൊ പുറത്തു നടക്കുന്ന വർത്തമാനങ്ങൾ അറിവാ
നൊ—എന്നറിഞ്ഞുകൂട—മൂപ്പർ വെള്ളത്തിന്നു മീതെ ക
റേറു തലപൊക്കാറുണ്ടത്രെ. രാത്രിയായാലാണു കരയ്ക്കു
കേറി രാജഭോഗം പിരിപ്പാനുള്ള എഴുന്നള്ളത്ത്. ഭീമച്ച
നെ കുടുക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ കാരോക്കൂട്ടി തീർച്ചയാക്കിയിരുന്ന
പ്ലാൻപ്രകാരം കയത്തിന്റെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഓരോ
കാലവലയിട്ടു. വലയുടെ തലക്കയറുകൾ ജാഗ്രതയോടി
പിടിച്ചു വേണ്ട പോലെ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ നാലുതലയ്ക്കലും
കൂടി നാലു വലിയ വഞ്ചികളിൽ വഞ്ചി ഒന്നിന്നു മുമ്മൂന്ന്
ആളുകൾവീതം-ഈരണ്ടുപേർ കയറുകൾ പിടിപ്പാനും ഓരോ

ങ്ങൾ വഞ്ചി തുഴഞ്ഞു വേണ്ട പോലെ നടത്തുവാനും—പ
ന്ത്രണ്ടുപേരും, ആ നാലു വഞ്ചികളിലും വേറെയും അഞ്ചാറു
വഞ്ചികളിലും കൂടി ചാട്ടുളിമുതലായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി പ
ത്തുമുപ്പതുപേരും എല്ലാംകൂടി ആ കയം വളഞ്ഞു. തെക്കെ ക
രയോടുചേൎന്ന ഭാഗം മാത്രം ഒഴിച്ചുവിട്ടു. കിഴക്കും പടി
ഞ്ഞാറും രണ്ടു വലകളും വടക്കുഭാഗത്തു നിരത്തിപ്പിടിച്ചു
വഞ്ചികളും അതിൽ കിഴക്കെ തലയ്ക്കലുള്ള വഞ്ചിയിൽ
ഞാനും പടിഞ്ഞാറെ തലയ്ക്കൽ ഒരു വഞ്ചിയിൽ മിസ്റ്റർ
മേനോനും വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു. പടിഞ്ഞാ
റെ വല പതുക്കെ പതുക്കെ വലിച്ചു കിഴക്കെതിനോടടുപ്പി
ക്കുവാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. വരട്ടെ, അതാ കറുത്ത പാറക്കല്ലു
പോലെ ഒരു വസ്തു ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഏകദേശം മുപ്പതു
വാര അകലെ വെള്ളത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങി. ഠെ, ഠെ,
ഞങ്ങൾ രണ്ടാളുടെയും തോക്കിന്റെ വലത്ത കുഴലുകളും
ഒപ്പം ഒഴിഞ്ഞു. മൂക്കിൽപ്പുള്ളന്റെ മൂക്കിൽനിന്നു് ഒരു ക
ഷണം മേല്പോട്ടു തെറിച്ചു വെള്ളത്തിൽ വീണു, സംശയമി
ല്ല. ഒരു മിനിട്ടു കഴിയുമ്പോഴേക്ക കിഴക്കെ വല പിടിച്ചി
ട്ടുള്ളവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നു വലക്കയറുകൾ വലിഞ്ഞുതുട
ങ്ങി. അവർ കയറുകളെ വെട്ടിവെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പടി
ഞ്ഞാട്ടേക്കു വലിച്ചുതുടങ്ങി. വലയും വഞ്ചിയും വഞ്ചിക്കാ
രും എല്ലാം ഒന്നായി കിഴക്കോട്ടുതന്നെ. പടിഞ്ഞാ
റെ വല കിഴക്കെതിനോടു ക്രമേണ അടുപ്പിച്ചു. രണ്ടു വല
കളും നല്ലവണ്ണം അടുത്തതിന്റെ ശേഷം അതിനുള്ളിൽ
കള്ളനെ കുടുക്കി നല്ലവണ്ണം 'മേദ്ധ്യം' ചെയ്യാമെന്നായിരു
ന്നു ഞങ്ങളുടെ വിചാരം. വലകൾ ഏകദേശം പത്തുവാര

അടുത്തു. വലിയ പല്ലുകളോടുകൂടിയ ഒരു ഉഗ്രൻ അറക്ക
വാൾ മേല്പോട്ടു പൊങ്ങി ആഞ്ഞു വളഞ്ഞു വെള്ളത്തിൽ
ഒരു പിടപിടച്ചു. 'വലി വലി' 'പിടിച്ചോ പിടിച്ചോ', എ
ന്നും 'അയ്യയ്യോ' എന്നും ഉറക്കെ അഞ്ചാറു ശബ്ദങ്ങൾ ഒ
ന്നിച്ചു കേട്ടതും കിഴക്കെ വലക്കയറുകൾ അതു പിടിച്ചിരു
ന്നവരുടെ കയ്യിൽനിന്നു വിട്ടുപോയതും, അവരുടെ വഞ്ചി
നടത്തുന്ന രണ്ടുപേരുടേയും പങ്കായം തെറിച്ചതും രണ്ടു വ
ഞ്ചികളും വെള്ളത്തിൽ മറിഞ്ഞതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. മററു
ള്ളവർ വേഗം ചെന്നു വഞ്ചികൾ പിടിച്ചു മലർത്തി വെള്ള
ത്തിൽ വീണവരെ എടുത്തു കേററി വലകൾ അടുപ്പിപ്പാൻ
തുടങ്ങിയതോടുകൂടി മുൻഭാഗത്തെക്കു കടന്നു ചെന്ന മൂന്നാ
ലു വഞ്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നവർ 'അതാ, അതാ കൊടുക്ക'
എന്നു. കണ്ടൻ വാലിട്ടു പിടിച്ചു വലയുടെ പുറത്തു ചാടി
യപ്പോൾ, നിലവിളി കൂട്ടിയ മദ്ധ്യേ 'ഇതാ കൊണ്ടുപോ,
സമ്മാനം' എന്നു പറഞ്ഞു വഞ്ചിയിൽ നിന്നെടുത്തു നിന്നു
കൊണ്ടു ഒരു ചാട്ടം ചാടിയ കണ്ടൻകോരന്റെ കയ്യിലുണ്ടാ
യിരുന്ന ചാട്ടുളി വെള്ളത്തിനുള്ളിലേക്കു ഊക്കോടുകൂടി പ്ര
വേശിച്ചു. ഉളിയേററുകൊണ്ടു ഉടനെ വെള്ളത്തിന്റെ മേ
ല്പോട്ടൊന്നു പൊങ്ങി രണ്ടാമതും ഉള്ളിലേക്കുതന്നെ ആ
വലിയ ജന്തു താണപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആ ചുഴിയിൽപ്പെട്ടു
കണ്ടൻകോരന്റെ വഞ്ചി മറിയാഞ്ഞതു ഭാഗ്യം. രണ്ടങ്ങ
യും ഉരു ഉളിയും ഭീമച്ചനു സമ്പാദ്യം. ഉളിയിൽ കെ
ട്ടിയ ചരടിന്റെ മറുതല കണ്ടൻകോരന്റെ കയ്യിൽ. ക
ണ്ടൻകോരനേയും വഞ്ചിയേയും വലിച്ചുംകൊണ്ടു ഭീമച്ചൻ
നേരെ കിഴക്കോട്ടേയ്ക്കുതന്നെ. കടിഞ്ഞാൺ വെട്ടിപ്പിടി

ച്ചുംകൊണ്ടു് ഒരു കതിരവണ്ടിയിലിരുന്നു പോകുംപോലെ ചരടുപിടിച്ചു വെട്ടികൊണ്ടു കണ്ടൻകോരൻ വഞ്ചിയിലിരുന്നു സവാരി. 'പിടിച്ചോ' 'വിടണ്ട വിടണ്ട' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു രണ്ടു മൂന്നു വഞ്ചികൾ കണ്ടൻകോരന്റെ സഹായത്തിനെത്തി. ആറെട്ടു പേർ ചരടിൽ പിടികൂടീ വലിച്ചു തുടങ്ങി. അവരെയെല്ലാം ഇഴച്ചുകൊണ്ടു മുതല പിന്നെയും കിഴക്കോട്ടുതന്നെ. ഞങ്ങളെല്ലാവരും പിന്നാലെ, മുതലവാലുകൊണ്ടു വെള്ളത്തിൽ ഒരു 'ഛ്ളിം' ഉളിയുടെ ചരടു 'ട്ടും' കണ്ടൻ കോരനും വേറെ രണ്ടു മൂന്നു പേരും വഞ്ചിയിൽ 'ബ്ധിം' സാധാരണയായിട്ടു പകൽ തന്റെ കയത്തിന്റെ സമീപസ്ഥലങ്ങൾ വിട്ടു ദൂരെ സഞ്ചരിയ്ക്കാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടും രണ്ടു മൂന്നു മുറികൾ ഏറ്റിട്ടുള്ളതിനാൽ അധികനേരം ഉപ്പുവെള്ളത്തിനുള്ളിൽ കിടന്നു പൊറുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ നിന്നിരുന്ന ദിക്കിനടുത്തു് എവിടെയെങ്കിലും അവൻ ഇനിയും പുറത്തേക്കു തലകാണിയ്ക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. മുതല കിഴക്കോട്ടേക്കു പോയവഴിയിൽ ഞങ്ങൾ നിന്ന ദിക്കിൽനിന്നു് ഏകദേശം നൂറുവാര അകലെയായി ഒരു കറുത്ത തല പിന്നെയും പൊങ്ങി. മൂന്നു നാലു വഞ്ചിക്കാർ ഒരു വലയുംകൊണ്ടു് അതിന്റെ മുമ്പിൽ കടന്നു നിന്നു വലയിട്ടു. കണ്ടൻകോരനും മററുള്ളവരും വഞ്ചികളിൽ ആയുധപാണികളായി മുതല പൊങ്ങിയ ദിക്കിൽ നിന്നു കയത്തിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ അവിടവിടെ നിരന്നുനിന്നു. ആ പൊങ്ങിയ തലയ്ക്കു് ഒരുണ്ട കൊടുപ്പാൻ തരമുണ്ടോ എന്നു നോക്കുവാൻ വേണ്ടി മിസ്റ്റർ മെ

ഞാൻ മുമ്പിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. ഞാൻ മുൻപ്രസ്താവിച്ച കണ്ടലിന്റെ മുകളിൽ കേറിയിരുന്നു. ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ കരയ്ക്കു വിളഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന നെല്ലിന്റെ ഉള്ളിലിരുന്നുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ മേനോൻ തോക്കുനീട്ടി. പൊങ്ങിയ തല മുങ്ങി. മുമ്പിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ട വല പടിഞ്ഞാട്ടേക്കു വലിച്ചു വലിച്ചു അടുപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. എല്ലാവരും തിരക്കിൽതന്നെ. ഞാൻ കണ്ടലിന്റെ മുകളിലിരുന്നുകൊണ്ടു നാലു പുറവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യൻ ആകാശത്തിന്റെ മദ്ധ്യപ്രദേശത്തേക്കു കേറിത്തുടങ്ങി. കായലിലെ വെള്ളം വെള്ളിത്തകിടു പരത്തിയപോലെ പ്രകാശിച്ചു. വെയിലിന്റെ ചൂടു് അസഹ്യമായിരുന്നു എങ്കിലും ഭീമച്ചനെ പിടിപ്പാനുള്ള രസംകൊണ്ടു് അതു് ഒട്ടും അസഹ്യതയായിത്തോന്നിയില്ല. നാലുപുറവും മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യപ്രഭയിൽ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കായലും, കണ്ടലും, വയലുകളും, തെങ്ങുകളും എല്ലാംകൂടി കലർന്ന ആ മനോഹരകാഴ്ച നോക്കിക്കൊണ്ടു കുറച്ചുനേരം ആനന്ദപരവശനായി ആ കണ്ടലിന്റെ മുകളിൽ ഞാൻ നിന്നുപോയി. അപ്പോഴേക്കു് 'അതാ അതാ' 'കണ്ടലിന്റെ ചോട്ടിൽ' എന്നു് ആരോ പറയുന്നതു കേട്ടു കീഴ്പോട്ടേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ മൂക്കു മുറിഞ്ഞു ചോര ഒലിക്കുന്ന ഭീമച്ചന്റെ തല. ഉണ്ടകൊള്ളിക്കാൻ ഒന്നാന്തരം ലാക്കു്. ശരി, ഒന്നു കൊണ്ടു. നെറുകയിൽത്തന്നെ. കഥ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. രണ്ടുമൂന്നു വഞ്ചിക്കാർ കണ്ടലിന്റെ ചോട്ടിൽ എത്തി കഴുക്കോലുകൾകൊണ്ടു് അടി വരണ്ടിനോക്കി. തോല്പിച്ചു. അതാ ഇട്ട

ക്കിടയ്ക്ക പൊങ്ങിയും മുങ്ങിയും വാലിട്ടുപിടച്ചുംകൊണ്ടു് അതിശീഘ്രമായി ഒരു ജന്തു പടിഞ്ഞാറോട്ടേക്കു നീന്തിപ്പോകുന്നു.

ഭീമച്ചനു പ്രാണവേദനകൊണ്ടു. ഞാൻ കണ്ടലിമേൽ നിന്നു വഞ്ചിയിലേയ്ക്കിറങ്ങി. അപ്പോഴേയ്ക്ക മിസ്റ്റർ മേനോനും എത്തി. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരുംകൂടി ഭീമച്ചന്റെ പിന്നാലെ മുറുകിപ്പിടിച്ചു. ഭീമച്ചന്റെ പ്രാണപരാക്രമത്തോടുകൂടിയുള്ള പോക്കും അവനെ പിന്തുടരുന്ന കണ്ടൻ കോരൻ മുതലായവരുടെ കൂക്കുവിളിയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക കള്ളൻ പുറത്തു തലപൊക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരുടേയും തോക്കുകളിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഠേ! ഠേ! ശബ്ദവും എല്ലാം കൂടി ഒരു വലിയ കോലാഹലം. മേൽപ്രകാരം തുരുത്തിനെ ഒരു പ്രദക്ഷിണം. ആ പ്രദക്ഷിണത്തിൽ രണ്ടാമതും തെക്കേഭാഗത്തെത്തിയപ്പോൾ കയത്തിന്റെ കിഴക്കേപ്പുറത്തു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന വല കണ്ടിട്ടാണെന്നുതോന്നും ഭീമച്ചൻ വടക്കോട്ടു തുരുത്തിലേയ്ക്ക തിരിഞ്ഞു. തുരുത്തിന്റെ അരുകിലുള്ള രണ്ടു കണ്ടലിന്റെ ഇടുക്കിൽ തലയുംവെച്ചു കിടപ്പായി. നേരെ തെക്കുഭാഗത്തു നിന്നു തലയ്ക്കു് ഉന്നംനോക്കി ഞാൻ രണ്ടു കുഴലും ഒപ്പം ഒഴിച്ചു. വെള്ളത്തിൽ വാലിട്ടൊരു പിട. 'ധിമുതെ' എന്നു് ഒരു കുട്ടിക്കരണം. കണ്ടലിന്റെ ഇടയിൽകൂടി മറിഞ്ഞു തുരുത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു 'ധിം' എന്നു് ഒരു ചാട്ടം. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ആയുധപാണികളായി തുരുത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ മുട്ടുവരെ ചേറുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുകൂടെ ഭീമച്ചൻ ഇഴഞ്ഞു പിടഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഓട്ടം. പിന്നാലെ കൂക്കുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓട്ട

ന്ന സൈന്യങ്ങളിൽ കണ്ടൻകോരൻ ഉളികൊണ്ടൊരേറു്; നീലാണ്ടൻ കന്തംവെച്ചു് ഒരുകുത്തു്; ചങ്കു കോടാലികൊണ്ടൊരു കൊത്തു്; ഭീമച്ചന്റെ ഊക്കു ശമിച്ചു. ചോററിൽ പതിഞ്ഞു കിടപ്പായി. മുക്കാലും കഴിഞ്ഞു. കാൽ പ്രാണൻ ബാക്കി. മുഴുവനാക്കുവാൻ പൈകിട്ടാണിക്കു് എന്റെ ഒരു ഉണ്ട. അസ്ഥി അളന്നു നോക്കിയപ്പോൾ മുക്കുമുതൽ വാലിന്റെ അററംവരെ നീളം ൧൩-അടി, ൪½ ഇഞ്ചു്. മദ്ധ്യത്തിലെ വണ്ണം ൨ അടി, ൩½ ഇഞ്ചു്.

---

൨. കേശവപിള്ള ദിവാൻജി.

കേശവപിള്ള ഏതുകൊല്ലത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നു് തിട്ടമായി പറയുന്നതിന്നു് യാതൊരു രേഖയും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു് ൯൧൦-ാമാണ്ടിന്നു് സമീപിച്ചായിരുന്നു എന്നു് ഏകദേശം ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ കന്നാത്തുകാരിയും ൧൫-വയസ്സുമുതൽ പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു തവണക്കാരിയുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ദാസ്യപ്രവൃത്തിചെയ്തു് താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ജ്യോതിഷക്കാരൻ ആ സ്ത്രീക്കു് സംബന്ധമായി. ഉടനെ ഗർഭമുണ്ടായി. മേടമാസം ൧൦-ാംതിയതി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. അവനു് കേശവൻ എന്നു് പേരുമിട്ടു. കുട്ടിക്കു് അഞ്ചുവയസ്സായപ്പോൾ അവന്റെ ബുദ്ധിയേയും സാമർത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു് സമീപത്തി

ലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു എഴുത്തുപള്ളിയിലെ ആശാൻ അവനെ ധൎമ്മമായി വിദ്യപഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ആശാന് പഠിപ്പിക്കാനുള്ളതെല്ലാം അല്പകാലംകൊണ്ടു പഠിക്കകയും ബാല്യത്തിൽതന്നെ കണക്ക് കൂട്ടുന്നതിൽ അസാമാന്യനൈപുണ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ൧൨-വയസ്സായപ്പോൾ ആ കുട്ടി തന്റെ കുടുംബത്തിലെ ദാരിദ്ര്യാതിരേകംകൊണ്ടു് ഉപജീവനത്തിന്ന് വല്ല മാൎഗ്ഗവുമുണ്ടാകുമോ എന്ന് അന്വേഷിപ്പാൻവേണ്ടി തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പൂവാറ് എന്ന ദിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെവെച്ച് ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരനെ കാണുകയും അയാൾ കുട്ടിയോടു വൎത്തമാനങ്ങളും ചില കണക്കുകളുംചോദിച്ചതിന്ന് അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞതുകേട്ട് സന്തോഷിച്ചു രണ്ടുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിന്മേൽ തന്റെ ഒരു കണക്കെഴുത്തുകാരനായി അവനെ നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു. കേശവൻ തന്റെ സത്യംകൊണ്ടും പ്രാപ്തികൊണ്ടും അല്പകാലത്താൽ അയാളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നും ഇഷ്ടത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീരുകയും തന്റെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും നിഷ്കൎഷകൊണ്ടും കച്ചവടത്തിന്ന് വളരെ അഭിവൃദ്ധിവരുത്തുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു രാത്രിയിൽ ആ കച്ചവടക്കാരൻ മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിക്കാൻ പോയപ്പോൾ കേശവനും കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൂടെ പോയിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്ന് കച്ചവടസംബന്ധമായി പല കാൎയ്യങ്ങളും അയാളോട് സംസാരിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മുഖംകാണിച്ച് പുറത്തു വന്നപ്പോഴേക്ക് നേരം കുറെ അധികമായി. പള്ളിയറയുടെ പുറത്തു കിടന്ന് ഉറങ്ങിയിരുന്ന കേശ

വനെ വിളിക്കാതെ അയാാം വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. പിറേറന്നാൾ രാവിലെ രാജാവു് പള്ളിയറയിൽനിന്നു വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ നഗ്നനായിക്കിടന്നുറങ്ങുന്ന കേശവനെയാണു് കണികണ്ടതു്. അദ്ദേഹം കോപിച്ചു ഈ അശുഭലക്ഷണമായ കണിക്കു് കാരണഭൂതനായ യുവാവിനെ പാറാവിൽ വെയ്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവഗത്യാ അന്നത്തെ ദിവസഫലം അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചതിന്നു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണു് കാണപ്പെട്ടതു്. കേശവനെ പാറാവിൽ വെച്ചു് ൨-നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനവധി വാണിജ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു കപ്പൽ തുറമുഖത്തു എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു് സന്തോഷകരമായ വർത്തമാനം കേട്ടു. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു് സന്തോഷിച്ചു് കേശവനെ പാറാവിൽനിന്നു് വിടുവാനും, അയാൾക്കു കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ ഒരു ജീവനം കൊടുക്കുവാനും കല്പിച്ചു. അന്നുമുതൽ കേശവൻ ക്രമേണ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കു് പാത്രമായി വരികയും, ഏറെ താമസിയാതെ കൊട്ടാരം സംപ്രതിയുടെ കീഴിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാര്യാദികളിലുള്ള നൈപുണ്യംകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും, തന്റെ സല്ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും അയാൾവേഗത്തിൽ എല്ലാവരുടേയും സമ്മതനായിത്തീൎന്നു. കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയെന്നതു മാത്രമല്ല ദിവാൻജികൂടിയും കേശവപിള്ളയോടു കാര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയകാലത്തു ഭണ്ഡാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു് ൯൬൩-ൽ തിരുമുല്പാടുകിട്ടി ൯൭൩-ൽ

നാടുനീങ്ങിയ കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവാകു
ന്നു. അതിവിദ്വാനും നീതിമാനും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും പ്രജാ
വത്സലനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണം വളരെ ക്ഷേ
മകരമായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അക്കാലത്തു ക
ച്ചവടം കൃഷി മുതലായതിന്റെ വൎദ്ധനകൊണ്ടു് രാജ്യത്തു
ധനസമൃദ്ധിയും വിദ്വൽസല്ക്കാരംകൊണ്ടു് വിദ്യാപ്രചാരവും
പ്രജകൾക്കു പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ക്ഷേമവുമുണ്ടായിരുന്നു.
കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായ കവിതക്കാരും
വിദ്വാന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിലിരുന്നു് പ്രസിദ്ധ
ന്മാരായവരാണു്. അതുകൊണ്ടു കേശവപിള്ള ക്രമേണ പ്രാ
പിച്ച ഉന്നതിയെക്കുറിച്ചു് വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ ആ മഹാരാ
ജാവിനു് യോഗ്യതയെ കണ്ടുപിടിക്കാനും സമ്മാനിപ്പാനും
ഉണ്ടായിരുന്ന ശക്തികൂടി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ അവകാശമു
ള്ളതാണു്.

കേശവപിള്ള കൊട്ടാരത്തിൽ ഉദ്യസ്ഥനായിരിക്കുമ്പോൾ
കച്ചവടസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ചില ഏൎപ്പാടുകൾ ചെ
യ്യാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം
കച്ചവടത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ടു് രാജ്യത്തേക്കു് വളരെ
ക്ഷേമമുണ്ടാകുമെന്നുകണ്ടു് അതിന്റെ പൂൎണ്ണമായും യഥാ
ൎത്ഥമായുമുള്ള പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻവേണ്ടി സമീപ
ത്തിൽ കച്ചവടശാലകൾ കെട്ടി വ്യാപാരംചെയ്തുവന്നിരുന്ന
ലന്തക്കാരോടും ഇംഗ്ലീഷുകാരോടും എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തി
ത്തുടങ്ങി. വളരെക്കാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ടു് കച്ചവടകാ

ദ്ധത്തിൽ പ്രത്യേകനൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ യൂറോപ്യന്മാരുമായുള്ള സമാഗമംകൊണ്ടു് നാട്ടിലേക്കു വളരെ ഗുണങ്ങളുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്ന ചിലസാധനങ്ങളെ കമ്പനിക്കാർക്കു കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും പകരം അവിടെ പ്രത്യേകം ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ അവർ വരുത്തിക്കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും അദ്ദേഹം അവരുമായിട്ടു കരാറുചെയ്തു. ആ രാജ്യത്തുനിന്നും കൊടുത്തിരുന്നതു് കുരുമുളകു്, ഏലം, ഇലവർങ്ഗം മുതലായതും; പകരം അവർ തയ്യാർചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നതു് ഈയവും, ചെമ്പും, പഞ്ചസാരയും പ്രത്യേകിച്ചു് തോക്കു വെടിമരുന്നു് മുതലായ യുദ്ധസാമഗ്രികളും ആയിരുന്നു. അന്നു മൈസൂരിലെ മഹാരാജാവായിരുന്ന ഹൈദർ ആലി വളരെ ശക്തനും ആക്രമിയും ആയിരുന്നതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു നല്ലതായ ഒരു സൈന്യം ആവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ഏർപ്പാടു വളരെ ഗുണപ്രദമായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാവുന്നതാണു്. ഈ ഏർപ്പാടുകൊണ്ടു് നല്ലപോലെ സന്നദ്ധന്മാരായ യോദ്ധാക്കളെ തയ്യാറാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമുണ്ടായി.

അക്കാലത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ സേനാപതി ഡിലനോയി എന്ന ഒരു യൂറോപ്യനായിരുന്നു. കേശവപിള്ള ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അയാളുടെ ഇഷ്ടനായിത്തീർന്നതിനാൽ അയാളുടെ സമാഗമംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നൂതനസമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള യുദ്ധത്തിനു വേണ്ട നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അയാളുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ലന്തക്കാരുടേയും പ

റങ്കികളുടേയും അടുക്കൽനിന്ന് അവരുടെ ഭാഷകളും പട്ടാണിമാരുടെ അടുക്കൽനിന്ന് പാർസിഭാഷയും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഈ ഭാഷകളുടേയും യുദ്ധത്തിന്റേയും പരിജ്ഞാനം പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഉപയോഗമായിവന്നു.

അക്കാലത്തു മൈസൂർ പട്ടാളത്തിൽ നായകനായി ക്രമേണ ഉന്നതിയെപ്രാപിച്ചു; ഒടുവിൽ തന്റെ മഹാരാജാവിനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി ആ സ്ഥാനത്തിൽ കയറിയിരുന്നവനും ടിപ്പുവിന്റെ പിതാവുമായ ഹൈദർ ആലി ഉത്തരകേരളത്തെ ആക്രമിച്ച് കീഴടക്കുകയും കൊച്ചീമഹാരാജാവിനെ കീഴടക്കി കപ്പം വാങ്ങുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തെ ആക്രമിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിർത്തിയിങ്കൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി വ്യാപാരംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെ തടസ്ഥംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ പുറത്തുനിന്നു കൊച്ചിരാജാവിനെപ്പോലെ കപ്പംകൊടുത്തു കീഴടങ്ങാൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ കർണ്ണാടകനവാബിന്റെ കീഴിലും കമ്പനിക്കാരുടെ സഖ്യമായിരുന്നതിനാൽ ഹൈദരുടെ അധീനത്തിലാകുവാൻ പാടില്ലെന്നു ആയാളുടെ ദൂതനോടു മഹാരാജാവ് മറുപടിപറഞ്ഞയച്ചു. ആയാളുടെ ആക്രമത്തെക്കുറിച്ച് നവാബിനേയും അറിയിക്കുകയും അതിർത്തിയിലുള്ള കോട്ടകളെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന് കല്പനകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ ദളവാ മരിച്ചു. ആ പണിക്കു കൊട്ടാരം സർവ്വാധിയേയും സർവ്വാധിപ്പണിക്കു കേശവപിള്ള

യേയും നിയമിച്ചു. ആ കാലങ്ങളിൽ കൊട്ടാരംസമ്പ്രതി രാജ്യത്തുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ മൂന്നാമനായിരുന്നു. പുതിയ ദളവായുടേയും സമ്പ്രതിയുടേയും സേനാധിപതിയുടേയും ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അസംഖ്യം രൂപാ ചിലവുചെയ്തു അതിൎത്തി കോട്ടകളെ വളരെ ഉറപ്പാക്കി. എന്നാൽ ഈ ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു തല്ക്കാലം ആവശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ൧൭൬൯-ൽ ഹൈദരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും കൂടിയുണ്ടായ സമാധാന ഉടമ്പടിയിൽ ഹൈദർ തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ഒരു വകുപ്പു ചേൎത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ശേഷവും മഹാരാജാവു് ലന്തക്കാരുടേയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും സഹായത്തോടു കൂടി അതിൎത്തികൾ രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഉറപ്പുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ഉടനേതന്നെ ഫലം സിദ്ധിച്ചു. ഹൈദർ ഉത്തരകേരളത്തെ പിന്നെയും ആക്രമിച്ചു. സാമൂതിരിപ്പാടു മുതലായ രാജാക്കന്മാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കി. അവർ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഓടിപ്പോകുകയും മഹാരാജാവു് അവരെ വളരെ സല്ക്കാരത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുകയും അവൎക്കു് അഭയംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകേട്ടു കോപിച്ചു് ഹൈദർ വലുതായ ഒരു സൈന്യത്തോടു കൂടി തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു്, പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അയാൾ അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു്, ഉടമ്പടി ലംഘനംചെയ്തതിനു ഇംഗ്ലീഷുകാർ അയാളുടെ നേരെ യുദ്ധത്തിനായി വട്ടംകൂട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നു കേട്ടു് പിൻതിരിഞ്ഞു തന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്കു പോന്നു. പിന്നെയുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാള

ത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ നായർസൈന്യം വളരെ സഹായിച്ചു എന്നും അതിന്റെ നേതാവായിരുന്ന കേശവപിള്ള ഒരു സേനാപതിയുടെ മുഖ്യചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചു എന്നും ഇംഗ്ലീഷുസേനാനായകന്മാർ തന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. മംഗലപുരത്തുവച്ചുണ്ടായ ഉടമ്പടിയോടുകൂടി ഈ യുദ്ധം കലാശിച്ചു.

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മഹാരാജാവു് രാമേശ്വരത്തേക്കു് എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിനു വേണ്ട വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടിയതു് കേശവപിള്ളയായിരുന്നു. തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിയതിന്റെ ശേഷം ദളവായും കേശവപിള്ളയും ചെയ്ത യത്നത്തെക്കുറിച്ചു് സന്തോഷിച്ചു അവക്കു് എന്തു പ്രതിഫലമാണു് വേണ്ടതെന്നു് മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. ദളവാ മരണശേഷം തന്റെ ഭാര്യാദികൾക്കു തന്റെ മുതലനുഭവിക്കുന്നതിനു് യാതൊരുപദ്രവവും വരാതെ ഇരിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അപേക്ഷ ആ കാലത്തിനുള്ളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ അനീതിയെ വെളിവാക്കുന്നു. കേശവപിള്ള മഹാരാജാവു് ആയുരാരോഗ്യാദികളോടും ഭാവിച്ചിന്ന ഖ്യാതിയോടും വളരെക്കാലം പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്യുമാറാകുന്നമെന്നു് മാത്രമേ തനിക്കു പ്രാർത്ഥനയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞു.

൯൬൨-ൽ ദളവാ മരിച്ചു. സർവ്വീസ്സു്ക്രമപ്രകാരം ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് നിയമിച്ച അരും പ്രാപ്തന്മാം ബുദ്ധിമാന്മാരും അല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും സർവ്വാധികാര്യമായി കേശവപിള്ളയെ നിശ്ചയിച്ചതിനാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദി

എല്ലായിടത്തും എത്തികൊണ്ടിരുന്നതിനാലും രാജ്യത്തിന്നു് യാതൊരുദോഷവും സംഭവിച്ചില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ദളവായും മരിച്ചു. ൯൬൩ാമത് കന്നി ൨൭-ാം- കേശവപിള്ളയെ പ്രധാനമന്ത്രിയാക്കി നിശ്ചയിച്ചു. അന്നുമുതൽ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും നബാവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും അഭിപ്രായപ്രകാരം ദളവാ എന്നപേരുമാററി ദിവാൻ എന്നാക്കി.

കേശവപിള്ളയ്ക്കു് ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിൽപിന്നെ വളരെ താമസിയാതെ തിരുവിതാംകൂറിനു് വലിയൊരാപത്തു നേരിട്ടു. അതിന്റെ നിവാരണത്തിനു് അന്നു് ഇത്ര കേമനായ ഒരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നതു് ആ നാട്ടിലെ ഭാഗ്യംതന്നെ. ൯൫൭-ൽ ഹൈദർ മരിച്ചു. ഈ ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോഴും വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ടിപ്പു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. അയാൾക്കു് തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം തന്റെ കീഴിലാക്കണമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു് ഓരോ ഉപായങ്ങൾ നോക്കികൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ശല്യം സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയായിട്ടു് ഉത്തരകേരളത്തിൽ നിന്നു് പല രാജാക്കന്മാരും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോയി. അപ്പോൾ ടിപ്പു അവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനെ മഹാരാജാവു കൈക്കൊണ്ടില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായുള്ള ഉടമ്പടി ഹേതുവായിട്ടു് തല്ക്കാലം യുദ്ധത്തിനു് പുറപ്പെടുന്നതിനും തരമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്റെ കീഴിലിരുന്ന കൊച്ചിരാജാവു് മുഖാന്തിരം തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുമായി സഖ്യമാകുന്നതിനു് തനിക്കു

ആഗ്രഹമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ഈ ആഗ്രഹത്തെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നുതന്നെയല്ല ആ വിവരമൊക്കെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അറിയിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം സകല കാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുദ്യോഗസ്ഥനേയും രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി രണ്ടുമൂന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെയും അയച്ചുകൊടുത്തു. ഈ വൎത്തമാനങ്ങൾ എല്ലാം കേട്ട ടിപ്പു രഹസ്യമായി യുദ്ധത്തിന്ന് ഒരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിലെ അതിൎത്തിയിൽ ലന്തക്കാരുടെ വകയായി കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്ക് സമീപം ജയകോട്ട എന്നും തുരുത്തൂർ കോട്ട എന്നും രണ്ടു കോട്ടയുണ്ടായിരുന്നതു് അവരുടെ പക്കൽ നിന്നും വാങ്ങുന്നതിന്ന് അയാൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കേട്ട ഉടനെ കേശവപിള്ള ആ ക്രയംകൊണ്ട് രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു വളരെ ദോഷം വരുമെന്നറിഞ്ഞു് ആ കോട്ടകളെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വാങ്ങി. ഈ കോട്ടകൾ തന്റെ കീഴിലായിരുന്ന കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നതിനാൽ ലന്തക്കാൎക്ക് അതുകൾ കൊടുപ്പാനൊ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു് അതു് വാങ്ങുവാനോ അവകാശമില്ലായിരുന്നതിനാൽ ആ ക്രയം സാധുവല്ലെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് ടിപ്പു യുദ്ധയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. അറുപതാണ്ടത്തെ പാളയമെന്ന് ഇപ്പൊഴും ഈ ദിക്കുകളിൽ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നതു് ഈ യുദ്ധയാത്രയിലുണ്ടായതാണു്.

ടിപ്പു ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ട മുമ്പിൽകൂട്ടി ഒരു ദൂതനെ അയച്ചു് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്ന് അവിടെ വന്നു താമസിക്കുന്നവരെ അയാളു

ടെ അധീനത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കണമെന്നും, തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിന്നും പിൻവലിക്കണമെന്നും, അതിർത്തിക്കോട്ടകളിൽ ചിലതിനെ തകൎത്തു കളയണമെന്നും മഹാരാജാവിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതിനെ സമ്മതിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ടിപ്പു കുപിതനായി ആ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. ഇതിനു കുറെദിവസം മുമ്പിൽ മഹാരാജാവ് കേശവപിള്ളയെ സേനാപതിയായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിനാൽ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു ടിപ്പുവിനോട് നേരിട്ടതു്. ആ യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന നായർസൈന്യവും വളരെ യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യത്തെയും പരാക്രമത്തെയും പ്രകടിപ്പിക്കയും, അതിനാൽ തല്ക്കാലം ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യം പിൻവാങ്ങേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ പിൻതിരിഞ്ഞു് ഓടിപ്പോകുന്ന ലഹളയിൽ ടിപ്പുവിന്റെ വിലപിടിച്ച വാളും പരിചയും ചില കൈമോതിരങ്ങളും മറ്റാഭരണങ്ങളും പോർക്കളത്തിൽ നിന്നു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകളെ ജയചിഹ്നങ്ങളായി കേശവപിള്ള മഹാരാജാവിനു അയച്ചുകൊടുത്തു.

അന്യോന്യസഹായത്തിനായി തമ്മിൽ സഖ്യംചെയ്തിരിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തെ ഇങ്ങിനെ ആക്രമിച്ച വൎത്തമാനം കേട്ടിട്ട് മദ്രാശി ഗവർണർ ടിപ്പുവിനു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതു നന്നായില്ലെന്നു ഒരു എഴുത്തയച്ചതല്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. ഇതു കണ്ടു ടിപ്പു ധൈര്യപ്പെട്ടു് മൈസൂരിൽനിന്നു് പിന്നെയും സേനകളെ വരുത്തി രണ്ടാമതും

കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിന്ന് ഈ പുതിയ സൈന്യത്തോടു് നേരിടുന്നതിന്നു് ശക്തി മതിയാകയില്ലെന്നു കണ്ടു് കേശവപിള്ള സൈന്യത്തോടുകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ ടിപ്പു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽ കടന്നു കാണുന്നവരെയെല്ലാം കൊല്ലുകയൊ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടുകയൊ ചെയ്യുകയും ഭവനങ്ങളിൽ കടന്നു് കൊള്ളയിടുകയും തീവെക്കുകയും മററു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള ആക്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആലുവാവരെ എത്തിയപ്പോൾ വിചാരിക്കാത്തതായ ഒരു പ്രതിബന്ധമുണ്ടായി. മദ്രാശി ഗവർണ്ണരുടെ ഉദാസീനത മനസ്സിലായപ്പോൾ ബംഗാളത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ മദ്രാശിക്കു വരികയും ഗവർണ്ണരുടെ പ്രവൃത്തി അത്യനുചിതമാണെന്നു കണ്ടു് അയാളെ പണിയിൽനിന്നു് പിരിച്ചു് വേറെ ഒരാളെ നിശ്ചയിക്കുകയും ടിപ്പുവിനോടു് യുദ്ധത്തിന്നായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷുകാരും ടിപ്പുവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു ഈ പ്രകൃതത്തിൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ടിപ്പു ആ യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുകയും രാജ്യത്തിൽ പകുതി ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു എന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തിന്നായി ഒരു നായർപട്ടാളത്തോടുകൂടി കേശവപിള്ള മൈസൂരിലേക്കു് പോയി വളരെ കീൎത്തിയേയും മാന്യതയേയും സമ്പാദിച്ചു് തിരിച്ചുവന്നു എന്നും മാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു.

ഇപ്പോൾ മലയാളജില്ലയെന്നു പറയുന്ന ഉത്തരകേരളത്തെ ടിപ്പു ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അവിടത്തെ നാടുവാഴികളും

മററും തിരുവിതാംകൂറിൽ ശരണംപ്രാപിച്ചു എന്നു ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അനാഥസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ രാജ്യത്തെ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം വഴിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ മഹാരാജാവിനെയും അദ്ദേഹം ആ ചുമതല കേശവപിള്ളയേയും ഏല്പിച്ചു. ടിപ്പു അവിടത്തെ ഭൂമിയെല്ലാം തന്റെ സേവകന്മാൎക്കു ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കയും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന അതിരുകളെയും ആധാരങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചു കളകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ആവലാധി വരാത്ത വിധത്തിൽ യഥാക്രമമായി അതാതു ആളുകൾക്കു അവരവരുടെ ഭൂമി തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നു കേശവപിള്ള ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അതു എന്നു ഇവിടെ പറയുന്നതിന്നു സ്ഥലമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാകത്തക്കവണ്ണം അവരവരുടെ ഭൂമി അവരവൎക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കയും കമ്പനിക്കാൎക്കു വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിനു പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു തിരിച്ചുപോന്നു എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

യുദ്ധമെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നാട്ടിലെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്ക വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാൻ സാവകാശമുണ്ടായപ്പോൾ കേശവപിള്ള അതിനുവേണ്ടി പല ഏൎപ്പാടുകളും ചെയ്തു. നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാകുന്നതിന്നു കച്ചവടം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാനാണു അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി യത്നിച്ചതു. കച്ചവടത്തിന്നു യോഗ്യതയുള്ളതും കപ്പലുകൾക്കും മററും നിൎബ്ബാധമായി വന്നു നില്ക്കാവുന്നതുമായ സ്ഥാനങ്ങളെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു വേണ്ടി കന്യാകുമാരി മു

ത്ൽ വൈക്കംവരെയുള്ള സമുദ്രതീരത്തെ അദ്ദേഹം പരിശോധിപ്പിച്ചു്, കൊളച്ചൽ വിഴിഞ്ഞം എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കിയതിന്റെ ശേഷം ആലപ്പുഴ എന്ന പ്രദേശത്തെ പ്രധാനതുറമുഖമാക്കി. ആലപ്പുഴ അന്ന ഒരു കുറുങ്കാടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം കച്ചവടത്തിന്നു വളരെ സൌകൎയ്യമുള്ളതാണെന്നു കണ്ടു് അവിടെ സൎക്കാർ ചില വിധമേൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി ബോംബയിൽനിന്നും മററും കച്ചിക്കാരെയും വന്യാന്മാരെയും തിരുനൽവേലിയിൽ നിന്ന ബ്രാഹ്മണരേയും വ്യാപാരത്തിന്നായി കൊണ്ടുവന്നു പാൎപ്പിക്കുകയും അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു് കച്ചവടം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം കരാറുചെയ്തു് നാട്ടിലെ മരമെല്ലാം പാറായിത്തരകനെ കുത്തകയായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പുറമെ ആ സ്ഥലത്തിന്നു പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരമ്പലവും കൊട്ടാരവും കച്ചേരിയും പണിയിച്ചു തമ്പുരാനും ദിവാൻജിയും കൂടക്കൂടെ അവിടെ വന്നു താമസിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു് ആലപ്പുഴ തുറമുഖമുണ്ടായതു്. ഇപ്രകാരം തന്നെ കോട്ടാർ, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ദിക്കുകളിലും കച്ചവടം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ഇതിന്നു പുറമേ നാഞ്ചിനാട്ടിലും മററും കൃഷിപ്പണിക്കു് സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി തോടുകളുണ്ടാക്കുകയും മററും ചെയ്യുകയും പ്രധാനപ്രചാരത്തിന്നു് പുതിയ നാണ്യങ്ങൾ പലതുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർവടക്കെഅതിൎത്തിയിങ്കൽസ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലി

ഷ് സൈന്യത്തിന്റെ ചിലവു യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്റെ
ശേഷവും നടത്തുന്നതു് അനാവശ്യവും പ്രയാസവുമാണെ
ന്നു കണ്ടു് കേശവപിള്ള ആ സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കു
ന്നതിന്നു് മദ്രാശിഗവർണ്ണർക്കു് എഴുതി; എന്നാൽ അയാൾ
അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ദിവാൻജി വിവരമെല്ലാം
ഗവർണ്ണർ ജനറലിനേയും മററു യോഗ്യരേയും അറിയിക്കുക
യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദത്തെ സമ്മതിച്ചു് മേലിൽ നട
ക്കേണ്ട ക്രമങ്ങൾക്കു് കമ്പിനിക്കാർ ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടി
ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. കേശവപിള്ളയുടെ പ്രയത്നംകൊ
ണ്ടു സിദ്ധിച്ചതും തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ ഗവ
ർമ്മേന്റുകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു
മായ ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം തന്നെയാണു് ഈ രണ്ടു രാജ്യ
ങ്ങളും തമ്മിൽ സഖ്യമായി ഇപ്പോഴും എല്ലാ പ്രധാനസംഗ
തികളിലും നടന്നുവരുന്നതു്.

ഈ ഉടമ്പടി ഉണ്ടായതു് ൧൮൦൫-ാമാണ്ടിലായിരുന്നു
അതിന്റെശേഷം മഹാരാജാവും കേശവപിള്ളയും കൂടെ
മൂന്നുകൊല്ലമേ രാജ്യഭാരമുണ്ടായുള്ളു. ഇതിന്നു മുമ്പിലും പ്ര
ത്യേകിച്ചു് ഈ മൂന്നുകൊല്ലവും അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേ
മത്തിന്നുവേണ്ടി രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ യത്നിക്കുകയും ജന
ങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തിന്നും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും പാത്രമാകയും
ചെയ്തു. ബങ്കാളത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
രാജ്യഭരണകൌശലത്തേയും യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു
സന്തോഷിച്ചു് "രാജാകേശവദാസൻ" എന്ന സ്ഥാനംകൊ
ടുത്തു. അവരവരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതി

ന്നും ഇംഗ്ലീഷ് അധികാരികളുടെ സേവ പിടിക്കുന്നതിന്നും വളരെ സൌകൎയ്യമുള്ള ഈ കാലങ്ങളിലും വളരെ ദുൎല്ലഭമായ ഈ സ്ഥാനം അന്നത്തെക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു് പ്രബലമായ ഒരു തെളിവാകുന്നു. മഹാരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തുചെയ്യുന്നതിന്നും തയ്യാറായിരുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ ഭൂമി കരമൊഴിവായി കൊടുപ്പാനും തീൎച്ചയാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ അഭ്യുദയത്തെക്കാൾ അധികം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നതു് തന്റെ സ്വാമിയുടെ യശസ്സിനേയും നാട്ടിന്റെ ക്ഷേമത്തേയും ആയിരുന്നതിനാൽ ആ സമ്മാനത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലുള്ളവർ നന്ദിപൂൎവ്വം ഇപ്പോഴും വിചാരിക്കുന്നതിനേയും ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ "വലിയദിവാൻജി" എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതിനേയും കുറിച്ചു് ഒട്ടുംതന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

൧൭൯൮-ാമാണ്ടിൽ മഹാരാജാവു് നാടുനീങ്ങി. ഈ സംഭവം കേശവപിള്ളയ്ക്കു വളരെ ദോഷകരമായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടേയും ഗുണങ്ങളെ അറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനകളെ അനുസരിക്കുന്നതിന്നും സഹായിക്കുന്നതിന്നും ഉള്ള ഗുണവും ബുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലാകുന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്കു് ഇത്രത്തോളം രാജ്യത്തിന്നു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത ബാല

രാമവൎമ്മ മഹാരാജാവു് ൧൬-വയസ്സായ ഒരു യുവാവും കുറെ മന്ദബുദ്ധിയും ആയിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സ്വാൎത്ഥപരന്മാരും ദുൎവൃത്തന്മാരുമായ സേവന്മാരുടെ പാട്ടിലായി. ഈ സേവന്മാരിൽ പ്രധാനി ശങ്കരൻ നമ്പൂരി എന്നൊരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയം നശിപ്പിച്ചു് ആ സ്ഥാനത്തു് കയറണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. ഇതു നിമിത്തം അദ്ദേഹം ഓരോ ദുൎബ്ബോധനകൾ ചെയ്തു് മഹാരാജാവിനെ ദിവാൻജിയുടെ പരമശത്രുവാക്കിത്തീൎക്കയും അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽ കടക്കുവാൻ തന്നെ പാടില്ലെന്നു് വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തെ പണിയിൽനിന്നു് തീരെ പിരിച്ചു് എന്നു തന്നെയല്ല കൊട്ടാരത്തിൽ പാറാവിൽ വെയ്ക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. അവിടുന്നു് ൧൦-ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കേശവപിള്ള കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നു് പെട്ടെന്നു് മരിച്ചു എന്നു് നമ്പൂരി ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതു് കാലമൃത്യു അല്ലെന്നും ഈ ദുഷ്ടനമ്പൂരിയുടെ കല്പനപ്രകാരം പരിചാരകന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വിഷംകൊടുത്തു് കൊന്നതാണെന്നുമാകുന്നു ഇപ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അദ്ദേഹം മരിച്ചു ഉടനെ മഹാരാജാവു് നമ്പൂരിയെ ദിവാൻജിയാക്കി. ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം മുമ്പിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തി കേശവപിള്ളയുടെ സകല മുതലിനെയും സൎക്കാരിലേക്കു് അടക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യ നിത്യം ധരിച്ചിരുന്ന ആഭരണങ്ങളെയും കൂടി പിടിച്ചു പറിച്ചു എന്നല്ല പറയേണ്ടു.

തന്റെ സ്വാമിയുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും ഐശ്വര്യത്തിന്നും ഖ്യാതിക്കും വേണ്ടി സ്വാർത്ഥചിന്തകൂടാതെ രാപ്പകൽ പ്രയത്നംചെയ്തതിന്നുണ്ടായ ഈ പ്രത്യുപകാരത്തെപ്പററി എന്താണ് പറയേണ്ടതു്.

ഇതുകൊണ്ടു്

"മൂർച്ചയുള്ളൊരുകത്തി ലേഹനംചെയ്തീടാമോ
മൂർഖപ്പാമ്പിന്റെമുഖം ചുംബനംചെയ്തീടാമോ
സിംഹത്തെച്ചെന്നു പരിരംഭണംചെയ്തീടാമോ
സിദ്ധമാമിതെങ്കിലും സിദ്ധിയാ നൃപാശ്രയം"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഒരു അതിശയോക്തിയല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ ഇവിടെ എഴുതി ഇതിനെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ക്ഷോണീകോണശതാംശപാലനകലാദുർവ്വാരഗർവ്വാനല
ക്ഷുഭ്യൽക്ഷുദ്രനരേന്ദ്രചാടുരചനാധന്യാന്നമന്യാമഹേ
ദേവംസേവിതുമേവനിശ്ചിനുമഹേയോസൌദയാലുഃപുരാ
ധാനാമുഷ്ടിമുചേകുചേലമുനയേദത്തേസ്മവിത്തേശതാം.

൩. മാമാങ്കം.

(അല്ലെങ്കിൽ മലയാളത്തിലെ മാമാകം.)

മലയാളത്തിൽ ടിപ്പുസ്സുൽത്താൻെറ ആക്രമണത്തിന്നു മുമ്പുവരെ 'തിരുനാവാ' മണപ്പുറത്തുവെച്ചു ചിങ്ങവ്യാഴ കാലങ്ങളിൽ 'മാമാങ്കം' അല്ലെങ്കിൽ 'മാമാകം' എന്നൊരു മഹോത്സവം ആഘോഷിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. 'മാമാങ്കം' എന്ന പദത്തെ ശരിയായി പറയുമ്പോൾ 'മാമാകം' എന്നാണ് പറയേണ്ടത്. (മാഘമാസത്തിലെ മകം. അതായത്, മകരത്തിലെ കറുത്തവാവു കഴിഞ്ഞു കുംഭത്തിലെ കറുത്തവാവിന്നകത്തു വരുന്ന മകം) ഇതു സാധാരണ വെളുത്തവാവു സംബന്ധിച്ചു മാത്രമേ വരികയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു മാമാങ്കം പ്രായേണ കുംഭമാസത്തിലായിരിക്കും. അഥവാ ചിങ്ങവ്യാഴത്തിലുള്ള മഹത്തായ മാഘമാസത്തിനെ 'മാഘമകം' എന്നുപറയുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിക്കു മാമാങ്കകാലം, വർഷം കഴിഞ്ഞു്, ഭാരതപ്പുഴയിലെ കലക്കവും ഒഴിഞ്ഞു് മണൽത്തിട്ടുകളും തെളിഞ്ഞു്, മകരത്തിലെ മരംകോച്ചുന്ന മഞ്ഞിന്റെ ശക്തിശമിച്ചു കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞിട്ടു് അറകളും നിറഞ്ഞു്, സ്വതെ തന്നെ പ്രകൃതദേവി തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള മലയാളത്തിലെങ്ങും ചക്ക മാങ്ങ മുതലായ ഫലസസ്യാദികൾനിറഞ്ഞു്, പകൽ അനതിതീവ്രങ്ങളായ സൂര്യകിരണങ്ങളാൽ പ്രകാശമാനങ്ങളായ ദിഗ്ഭാഗങ്ങളോട്ടുകൂടിയും, ഭാരതപ്പുഴയിലെ സ്ഫടികനി

ർമ്മലങ്ങളായ തിരമാലകളിൽതട്ടി സ്വച്ഛന്ദമായി വീശുന്ന മന്ദമാരുതനാൽ പരമാനന്ദപ്രദമായും, പ്രദോഷംമുതൽ പ്രഭാതംവരെ ക്രമേണ ശോഭിതനായ ചന്ദ്രന്റെ 'കൌമുദീ'വിലാസങ്ങളാൽ പകലെപ്പോലെതന്നെ ചുററുമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ 'തത്വബോധിനി'കളായി സകലജന 'മനോരമ'കളായ രാത്രികളോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാകയാൽ മലയാളത്തിൽ ഈ വിധമുള്ള ഒരു മഹോത്സവം ആഘോഷിക്കുന്നതിന്നു സൎവ്വപ്രകാരത്തിലും ഇതിലധികം നന്നായിട്ടു ഒരുകാലം തെരഞ്ഞെടുപ്പാനസാദ്ധ്യമാണെന്നു ഇന്നുള്ളവൎക്കും സമ്മതമായിരിക്കകൊണ്ടു ഏററം പ്രവൎത്തകന്മാരായ പൂൎവ്വന്മാർ ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്ന ദീർഘാലോചനകളുടെയും, അവരുടെ ഔചിത്യത്തോടും രസികത്വത്തോടുംകൂടിയുള്ള മനോധൎമ്മത്തിന്റെയും, വൈചിത്ര്യവും മഹത്വവും എത്രമാത്രമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നല്ലവണ്ണം അനുമാനിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു മഹോത്സവഘോഷത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും അതിന്റെ ചടങ്ങുകളും എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നുള്ളതുംകൂടി പ്രസ്താവയോഗ്യമാണല്ലൊ.

ഇപ്പോഴും അമേരിക്കയിലും മററും ഉള്ള മാതിരി പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലും ഒരുവിധം ജനസമുദായരാജ്യഭരണം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കേരളീയ ബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ ഗ്രാമാധിപത്യമുഖേന വളരെക്കാലം ശിക്ഷാരക്ഷാധികാരം വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. പിന്നീടു ഈ നടപ്പുകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കു വല്ല അസൌകൎയ്യങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടോ മററോ, തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും അധികാരത്തിന്നും ഭംഗംകൂടാതെ വല്ല പ്രകാരവും ഈ 'സൊല്ല' ഒഴിച്ചുവെക്കണമെന്നു കരുതീട്ടോ, എങ്ങിനെയെങ്കിലും അവരെല്ലാവരും

കൂടി ആലോചിച്ചു പരദേശത്തുനിന്നും രാജവംശ്യന്മാരിൽ ആരെയെങ്കിലും ഒരാളെ ഇഷ്ടപ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു തങ്ങളുടെ നിശ്ചയങ്ങൾക്കു കീഴടക്കി രാജ്യഭാരം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം അവരോധിക്കു (രാജാവായി വാഴിക്കു) പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെ അവരോധിക്കപ്പെട്ട ഒരാളെ പന്തീരാണ്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നും മാററി പിന്നെയും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ തന്നെ വേറെ ഒരാളെ തിരഞ്ഞെടുത്തുവാഴിക്കും. ഇങ്ങിനെ അവരോധിക്കുന്നതിന്നു മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരും നാനാജാതിമതസ്ഥന്മാരായ മററു ജനങ്ങളും ഒന്നിച്ച് ഒരു സ്ഥലത്തുചേരേണമെന്നും അതിലേക്കു തൃക്കിവക്ഷേത്രം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കാൾ സൎവ്വധാനൈശ്വൎയ്യമുള്ളതു തിരുനാവായാണെന്നും തീൎച്ചപ്പെട്ടതിയതുകൂടാതെ, നവയോഗികളുടെ പ്രതിഷ്ഠയായ മേല്പറത്തെ ക്ഷേത്രം പണ്ടെതന്നെ അനന്യസാമാന്യമായ ഈശ്വരചൈതന്യവിലാസത്തിന്നു കീൎത്തിപ്പെട്ടതും, സമീപത്തുള്ള 'മലയാളത്തിലെ ഗംഗാനദി'യായ ഭാരതപ്പുഴയിൽസ്നാനംചെയ്തു പിണ്ഡംവെക്കുന്നതു പിതൃപ്രീതികരമാണെന്നു പുരാണപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ആകകൊണ്ടു കൊല്ലംതോറും ശിവരാത്രിക്കു അടുത്തു 'തൃപ്പറങ്ങോട്ട്' ഉറക്കൊഴിവു കഴിച്ചു അനേകം മലയാളി ഹിന്തുക്കൾ അവിടെ സ്നാനപിണ്ഡാദി ക്രിയകൾക്കായി വന്നുകൂടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

മാമാങ്കം ഉണ്ടാകുന്നതു പന്തീരാണ്ടു കൂടുമ്പോളാണെന്നു മുമ്പ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. മാമാങ്കം ഇരുപത്തെട്ടു ദിവസംകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നതായ ഒരു മഹോത്സവമാണ്. അതിന്നടക്കു വളരെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ദേവന്മാരെ (ഇരുപത്തെട്ടീശ്വരന്മാരെ എന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളതു്.) അവരവരുടെ അവസ്ഥപോലെയുള്ള ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടി അ

വിടെ എഴുന്നള്ളിച്ചു കൊണ്ടുവരും. ആവക എഴുന്നള്ളി
പ്പിൽ അതാതു ക്ഷേത്രനാഥന്മാർ അവരവരുടെ ശക്തി
യും യുക്തിയും ഭക്തിയും തക്കവണ്ണം എന്തെല്ലാംമോ
ടിപിടിപ്പിയ്ക്കുമെന്നു കേളികേട്ട തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരംതന്നെ
നമുക്കു വേണ്ടുന്ന അറിവു തരുന്നതിനാൽ അധികം വിസ്ത
രിയ്ക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മാമാങ്കത്തിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചിരു
ന്നതാണു്, അടുത്തകാലത്തു കോഴിക്കോട്ടു നടന്ന 'തിരുവ
ണ്ണൂർ മേത്ത്യക്കേസ്സി'ന്നു വിഷയമായ സ്വർണ്ണവിഗ്രഹമെന്നു
ള്ള സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം പറയാതിരിപ്പാൻ പാടി
ല്ല. ഇതുകൂടാതെ മാമാങ്കത്തിൽ എഴുന്നള്ളിയ്ക്കുന്നതിൽ
പ്രധാനിയായ ആനയുടെ മണികളും, ചങ്ങല മുതലായതും
കൂടി സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് എ
ത്രത്തോളം വിശ്വസനീയമാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ
പ്രസിദ്ധകവിയായ 'ശുകസന്ദേശ' കർത്താവിന്റെ വംശ
ത്തിൽ പണ്ടു് ഒരു ഘോരശാസ്ത്രപണ്ഡിതനുണ്ടായിരുന്നുവെ
ന്നും, അദ്ദേഹം തന്റെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ചിലതി
നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനായി ഒരു വാദപരീക്ഷയിൽ മാ
മാങ്കത്തിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചിരുന്ന ആനയുടെ പൊന്നിൻച
ങ്ങല ആരും അറിയാതെ മോഷ്ടിച്ചു എന്നും ഒരു ഐതി
ഹ്യമുണ്ടു്.

മാമാങ്കം തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുന്നതിനു മു
മ്പിൽ മലയാളത്തിൽ ഓരോ വിഷയത്തിൽ യോഗ്യന്മാരാ
യിട്ടുള്ളവരെല്ലാം യഥാസൌകര്യം അവിടെ ചെന്നുചേരേ
ണ്ടതാണെന്നു് അന്നുള്ള മഹാന്മാർക്കു പ്രത്യേകം നിർബ്ബന്ധ
മുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരുടെ ആഗമനം അവശ്യം
ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിലൎക്കു ചില പ്രത്യേ
കാധികാരങ്ങളും ചുമത്തിയിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ കൊടു
ങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും പൂഞ്ഞാററിൽ തമ്പുരാക്കന്മാ

ജാടയും മററും വംശമൂലമായ 'ഐത്രർ, ചാക്കര' സമ്പത്തിൽനിന്നു 'മാടം കേറി'യതിനുശേഷമേ മാമാങ്കത്തിന്നായി മണപ്പുറത്തു കെട്ടിയുണ്ടാകുന്ന ഭോജനശാലയിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടുള്ളു. (മാടം എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർക്കു എഴുന്നള്ളിയിരിപ്പാനുള്ള മഞ്ചം) എന്നൊരേർപ്പാടുണ്ടത്രെ. ഇതുകൊണ്ടു അവർ പണ്ടേതന്നെ വംശശുദ്ധിയും സദാചാരനിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. എങ്കിലും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാരെ തങ്ങളുടെ പിതൃസ്ഥാനം നിമിത്തം സവിശേഷം ആദരിച്ചു വരുന്ന കോഴിക്കോട്ടു രാജാക്കന്മാർ മാമാങ്കത്തിൽ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചതിനു ശേഷമല്ലയോ ഈ ഏർപ്പാടുണ്ടായതെന്നു ശങ്കിപ്പാനവകാശമില്ലെന്നില്ല.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം മാമാങ്കത്തിൽവെച്ചു വളരെക്കാലം അനേകം പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധം നടന്നുവരികയും, അതിനിടയ്ക്കു ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരങ്ങളും ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചും പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജാധികാരവും പ്രഭുശക്തിയും മലയാളത്തിൽ ഒരുമാതിരി ശാശ്വതമായി വേരൂന്നിച്ചും നിലനിന്നു പോരികയും ചെയ്തു. എന്നല്ലാ, പെരുമാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ കേരളം പല ഖണ്ഡങ്ങളായി പിരികയും അവിടവിടെ ഓരോ ഉപരാജാക്കന്മാർ ഭരണകർത്താക്കന്മാരായി തീരുകയും ചെയ്തതിനാൽ, അവസാനത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ കേവലം കേരളചക്രവർത്തിത്വത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒടുവിലെ ആളായ 'ഭാസ്കരരവിവർമ്മ'നെന്ന പെരുമാൾ തന്റെ അവസാനകാലത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ 'മഹോദയപട്ടണത്തിൽ' ഇരുന്നു അതിമാനുഷന്മാരായ ആ മഹാ

ന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രത്തെ സാക്ഷീകരിച്ചു നില്ക്കുന്ന 'തൃക്കുലശേഖരപുരം' എന്ന തന്റെ പരദേവതാക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്തുള്ള 'ഉദകമംഗലം' എന്ന ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു തന്റെ സാമന്തരാജാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും പൂൎണ്ണാധികാരത്തോടുകൂടി കേരളരാജ്യത്തെ ഓരോ ഖണ്ഡമായി തിരിച്ചു് അതിരു നിശ്ചയിച്ചു് ഉദകപൂൎവ്വം ദാനംചെയ്യപ്പെട്ടതിൽ പെട്ടിട്ടി 'തിരുനാവാ' എന്ന സ്ഥലം 'വെള്ളാട്ടര' രാജാവിന്നു് അധീനമാവുകയും, അതിന്നാശേഷം പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധം അവസാനിക്കയാൽ മാമാങ്കത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ വാണിരുന്ന സ്ഥലത്തു രാജപദവിയോടുകൂടി വെള്ളാട്ടര രാജാവു പ്രവേശിച്ചുവരികയും ചെയ്തുവന്നു.

മാമാങ്കത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തു നില്ക്കുന്നതിന്നു 'നിലപാടു നില്ക്കുക' എന്നും, ആ സ്ഥലത്തിന്നു 'നിലപാട്ടുതറ' എന്നും ഇന്നും പറഞ്ഞു വരുന്നതും, അവിടം വളരെ വിശേഷമായ ഒരു സ്ഥലമാണെന്നു കാഴ്ചയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുമാണു്. നിലപാടു നില്ക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി ആൎക്കെങ്കിലും വല്ല സങ്കടവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഉണൎത്തു് അപ്പോൾതന്നെ തീൎക്കയോ അല്ലാത്തപക്ഷം ഈ സമയത്തിനകം തീൎത്തുകൊള്ളാമെന്നേല്പ്പിത്തിരുമെ ചെയ്കയോ ചെയ്തതിന്നു ശേഷമേ നിലപാടേല്ക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ എന്നൊരു ദുഷ്കരമായ വീരവ്രതവും കൂടിയുണ്ടു്. ഇതിന്നു 'അഭീഷ്ടദാനം' എന്നു പേരാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ മാമാങ്കം വെള്ളാട്ടര രാജാവിന്റെ ആദ്ധ്യക്ഷ്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞു വന്നിരുന്നതിനിടയ്ക്കു് ഒരിയ്ക്കൽ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു മാമാങ്കത്തിൽ കച്ചവടത്തിന്നുപോയി മടങ്ങിവന്ന തന്റെ പ്രത്യേക സേവകന്മാരായ ചില മാപ്പിള

മാരോടു സാമൂതിരിപ്പാടു 'മാമാങ്കം നന്നായൊ? വിശേഷം എന്തെല്ലാമായിരുന്നു?' എന്നു കല്പിച്ചു ചോദിച്ചതിന്നു 'മാമാങ്കം നന്നായി' എങ്കിലും അടിയങ്ങൾക്കു സുഖമായില്ല എന്നു് അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'അതെന്താ? കച്ചവടത്തിൽ ലാഭമുണ്ടായില്ലെന്നുണ്ടൊ?' 'അതല്ലാ ഇതുവരെ മലയാളത്തിൽ ഏകാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന മഹാന്മാർ നിലപാടു നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തു് അതിന്നു തക്ക യോഗ്യതയില്ലാത്ത ഒരാൾ പ്രവേശിച്ചു കണ്ടതിനാലാണു്' 'അതിനെന്താണു് നിവൃത്തി? ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരാൾ ഇല്ലല്ലൊ' നിവൃത്തിയുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ഒരാളും ഉണ്ടു്. 'അങ്ങിനെ പറയുന്നതല്ലാതെ സാധിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലൊ.' 'അങ്ങിനെ പറയുന്നതല്ലാ, അനുവാദമുണ്ടെങ്കിൽ ഇനിവരുന്ന മാമാങ്കത്തിന്നു് അടിയങ്ങൾ അതു സാധിച്ചുകൊള്ളാം.' 'എന്നാൽ ശ്രമിച്ചോളു. വിരോധമില്ല' എന്നു സാമൂതിരിപ്പാട്ടു കല്പിച്ചു.

അതിന്നശേഷം പിന്നത്തെ മാമാങ്കത്തിന്നുമുമ്പിൽ മാപ്പിളമാർ വെള്ളാട്ടര രാജാവിനെ ചെന്നുകണ്ടു വളരെ സ്നേഹിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ 'മാമാങ്കത്തിൽ നിലപാടുനില്പാൻ അവിടെയ്ക്കല്ലാതെ മറെറാരു രാജാവിന്നും ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ലല്ലൊ, അതുതന്നെ അവിടുത്തെ മഹത്വത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്' എന്നുപറഞ്ഞു. അതു കേട്ട രാജാവു് 'അതു എനിക്കു് സംഗതിവശാൽ സിദ്ധിച്ചതല്ലേ? അതൊരു മഹത്വസാമർത്ഥ്യമാകുന്നതല്ലല്ലൊ' 'അതല്ല. അങ്ങിനെ അവിടെയ്ക്കു സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അടുത്ത മാമാങ്കത്തിന്നു് ഒരു വീരപരീക്ഷ നിശ്ചയിക്കുക.' 'അങ്ങിനെ തന്നെ. എതു പ്രകാരം വേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുവിൻ' 'എന്നാലവിടുന്നു നിലപാടുനില്ക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ സൈന്യങ്ങൾ മുമ്പിൽ ഒരുവരിയായി ആയുധപാണികളായി നേരെ നി

പ്പുകം. അപ്പോൾ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെയോ മററു വല്ല രാ
ജാക്കന്മാരുടേയോ ഭാഗത്തിൽ നിന്നു് ആരെങ്കിലും ഒരാൾ
ഒററയ്ക്കു കടന്നുവന്നു് ഇവിടത്തെ സൈന്യങ്ങളെ ജയിച്ചു
നിലപാടു നില്പാനുള്ള സ്ഥലത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതായാൽനി
ലപാടു നില്പാനുള്ള അധികാരം അങ്ങോട്ടും, അതുപോലെ
തന്നെ അവിടുന്നു നില്ക്കുമ്പോൾ ഇവിടത്തെ ആൾ ജയിച്ചു
വെങ്കിൽ ആ സ്ഥാനം ഇങ്ങോട്ടും വിട്ടുകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം
ഒരു നിശ്ചയംചെയ്യു. എന്നാൽ ഇതിൽവെച്ചു് ആൎക്കാ
ണു് യോഗ്യത എന്നറിയാമല്ലോ’ എന്നുപറഞ്ഞു.

രാജാവു് അങ്ങിനെ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്ന
ത്തെ മാമാങ്കത്തിനു് അപ്രകാരം പരീക്ഷിച്ചതിൽ ആയുധാ
ഭ്യാസത്തിൽ അതിസമൎത്ഥന്മാരായ വെള്ളാട്ടു രാജാവി
ന്റെ സൈന്യത്തെയെല്ലാം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഭടന്മാ
രിൽ ഒരുവൻ തോല്പിച്ചതിനാൽ ആ വഴിക്കു നിലപാടുനി
ല്പാനുള്ള അവകാശം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു സിദ്ധിക്കുകയും
ചെയ്തു. അതിൽ പിന്നെ പല തവണയും സാമൂതിരിപ്പാട്ടി
ലെയും വെള്ളാട്ടു രാജാവിന്റെയും സൈന്യങ്ങൾ തമ്മിൽ
ഈ നിലപാടുനില്പിനെപ്പററി മഹാഭയങ്കരമായ പല യുദ്ധ
ങ്ങളുണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ടു്. എങ്കിലും അതിലെ
ല്ലാം സാമൂതിരിപ്പാടുതന്നെ ജയിച്ചു. കേറിയ സ്ഥാനത്തു
നിന്നും ഇറങ്ങാതെ തന്നെ മാമാങ്കം അവസാനിച്ചു എന്നാ
ണു് ഐതിഹ്യം.

എന്നാൽ അന്നു മലയാളത്തിലുള്ള മററു രാജാക്കന്മാർ
ഈ സ്ഥാനലബ്ധിക്കു സ്വാഭാവികമായി ആഗ്രഹം ഉ
നില്പാനവകാശമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാമെങ്കിലും അന്നു കൊ
ച്ചി തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ തെക്കുള്ള രാജാക്കന്മാൎക്കുള്ള
ന്നുള്ള പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ

സാമൂതിരിപ്പാടിനെ ജയിപ്പാൻ തക്കശക്തിയുള്ള രാജാക്കന്മാർ പൃഥക്കായിരുന്നതുകൊണ്ടു മററുള്ളവരാരും ഈ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരുന്നതാണെന്നൂഹിപ്പാൻ മതിയായ കാരണമുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ സാമൂതിരിപ്പാടായിട്ടു വളരെക്കാലം മാമാങ്കം നടത്തി വരുന്നതിന്നിടയ്ക്കു് ഒരിക്കൽ മലയാളത്തിൽ അതിന്നു മുമ്പൊരിയ്ക്കലും കേട്ടു കേൾവിപോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത പ്രകാരം ഒരു ദിവസം നാലഞ്ചു നാഴിക പകലെ കാറും കറുപ്പും ഇടിയും മിന്നലും കാററും ഒന്നും കൂടാതെതന്നെ ശുദ്ധമായ ഭാരതപ്പുഴയിൽ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. കുംഭമാസം കാലത്തു മലയാളത്തിലെ ഒരു നദിയിൽ ജലപ്രവാഹമുണ്ടാകുന്ന കാൎയ്യം ആരെങ്കിലും സ്വപ്നേപി സംശയിക്കുന്നതാണോ? എന്തിനു പറയുന്നു, വെള്ളം പൊങ്ങിയെന്നല്ലാ അതിവിശാലമായ മണല്പുറത്തു നിരത്തി കെട്ടിയിരുന്ന അസംഖ്യം കുടിലുകളിലുണ്ടായിരുന്ന അനേകായിരം ഉറുപ്പികയുടെ കച്ചവടസ്സാമാനങ്ങളും, കച്ചവടക്കാരുടേയും കാഴ്ചക്കാരുടേയും പാൎപ്പിടങ്ങളും അവയിലുണ്ടായിരുന്ന കിണ്ണം, കിണ്ടി, കരണ്ടി മുതലായ പൊന്നു, വെള്ളി, വെങ്കലപാത്രങ്ങളും മററുമെല്ലാപ്പെട്ടതും കുത്തിച്ചാടിയൊഴിച്ചു പൊന്നാനി അഴിയിൽ ചെന്നു സമുദ്രപതനം ചെയ്തതും, മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരുവിധം നീന്തിത്തുടിച്ചു്, വെള്ളം കുടിച്ചു്, ചത്തും ചാകാതെയും, കരയിൽകയറി രക്ഷപ്പെട്ടതും ചെയ്തു.

ഈ അപൂൎവ്വസംഭവം നടന്നസമയം അവിടെ കൂടിയിരുന്ന പലമഹാന്മാരുംകൂടി ഈ സംഗതി പില്ക്കാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ അറിവിന്നായി എന്തെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽനിലനിൎത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

എന്നാൽ പണ്ടത്തെക്കാലത്തു ഹിന്തുക്കൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിശേഷസംഗതിയുണ്ടായാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു ഒരു ചരിത്രമെഴുതുകയെന്ന സമ്പ്രദായം ഇല്ലാത്തവരായിരുന്നു എങ്കിലും ആ സംഗതിയുടെ ഒരു ചുരുക്കം സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നതും, അതുണ്ടായ ദിവസത്തെപ്പോലും കൃത്യമായി കാണിയ്ക്കുന്നതും ആയി അങ്ങനത്തെ കലിദിനസംഖ്യയ്ക്കു ഒരു നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു സാധാരണ പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചുരുങ്ങിയ അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടു സംഗതിയെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുകയും പരല്പേരുപ്രകാരം സംഖ്യ ശരിയാക്കുകയും ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം കലിമുതലായവയുടെ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിനു പണ്ടുള്ള യോഗ്യന്മാരിൽ പലരും വളരെ പാടുപെടുന്നവരായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നമുക്കു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്.

ഈ വക വിരുതന്മാരിൽ പ്രത്യേകം കേൾവിപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്ന നമ്മുടെ മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാടു്.

മലയാളത്തിലെ വിദ്യാകലാദിപുരന്ധരന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം മാമാങ്കത്തിൽ വന്നുചേരാറുണ്ടെന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ വന്നുചേരുന്ന വിദ്വാന്മാർ അവിടെ ഓരോ സംഘങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു സഭയിൽ വെച്ചു തന്താങ്ങളുടെ വാസനയേയും അഭ്യാസത്തേയും പ്രകടിപ്പിപ്പാനായി ശാസ്ത്രവാദങ്ങൾ, സമസ്യകൾ മുതലായ സാഹിത്യസംഗീത പരീക്ഷകൾ നടത്തുകയും, സഭയിൽവെച്ചു ജയാപജയങ്ങളുടെ താരതമ്യമനുസരിച്ചു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി സ്ഥാനാനുസാരം സമ്മാനാദികൾ നൽകുകയും ചെയ്തു വന്നിരുന്നതിനാൽ അക്കാലത്തു വിദ്യാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും കൂടി മാമാങ്കം ഒരു മുഖ്യപ്രയോജകമായിരുന്നു.

ഈ കൂട്ടത്തിൽ അന്നുള്ള വിദ്വാന്മാരിൽ ഏററവുമു
യൎന്ന ഒരു സ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ഭട്ടതിരിപ്പാടും മേല്പറ
ഞ്ഞ സംഭവം നടന്ന സമയം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അ
വരെല്ലാവരുംകൂടി ആലോചിച്ചതിൽ അന്നത്തെ കലിദി
നസംഖ്യയായ ൧൭,൧൨,൨൧൦-എന്നതിന്നു ഒരു പേരിട്ടുപ്ര
സിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കി പലരും
ഓരോ പേരുകളിട്ടു തുടങ്ങി. അതിനിടയ്ക്കു ഭട്ടതിരി 'നാഡീ
പുഷ്കരസംഭവ' എന്നൊരു പേരിട്ടു. അതുകേട്ടപ്പോൾ
വേറെ ഒരു നമ്പൂരി 'ഭട്ടതിരിയുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു ഇങ്ങിനെ
ക്രമത്തിലൊരു പേരിട്ടതുകൊണ്ടു വിശേഷമായില്ല;' ഈ
അവസ്ഥയ്ക്കു ചേൎന്നതിൽതന്നെ ഈ സംഖ്യയ്ക്കു
വിപരീതമായി ഒരു പേരുകൂടി ഇട്ടാൽ ഞാൻ സമ്മതി
ക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരി 'നാല്യസാരംപ
യോമരി' എന്നു വിപരീതമായി ഒരു പേരുകൂടി ഉണ്ടാക്കി.
ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വേറൊരു ജ്യേഷ്ഠൻ 'ഐ! ഇതുരണ്ടും
കൂടി ഒരു ശ്ലോകാൎദ്ധം പോലെയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പട്ട
രി! ഈ സംഖ്യയുടെ പേരായിട്ടുതന്നെ ഇതൊരു ശ്ലോകമാ
ക്കരുതേ?,' എന്നായി. അപ്പോൾ മറെറാരു മാന്യൻ
'എന്നാൽ അതും' ഒന്നുപോലെ ക്രമസംഖ്യയേയും, മറേറതു വി
പരീതസംഖ്യയേയും കാണിയ്ക്കുന്ന രണ്ടുപേരുകളായിരിയ്ക്ക
ണം; അൎത്ഥം പ്രക്രമത്തിൽ യോജിച്ചതായിരിയ്ക്കണമെ
ന്നു പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലോ' എന്നായി. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരി
'നിജാൽ കദീരാൽ സായക്കോ, ന്യൂനാത്മാഃ പ്രയത്നത്തിനാഃ'
എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പേരുകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ അവർ രണ്ടു
പേരുടേയും ഇഷ്ടപ്രകാരം ശ്ലോകവും പൂരിപ്പിച്ചു.

ഈ കലിദിനസംഖ്യകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ 'നാരായ
ണീയ' നിൎമ്മാണശേഷം ഇരുപത്തുനാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞി

ട്ടാണ് ഈ സംഭവം നടന്നതെന്നു കാണാം. നാരായണീയ
കൃതി പട്ടേരിയുടെ ചെറുപ്പത്തിലാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ
ല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകം പട്ടേരിയുടെ തന്നെ
യാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ന്യായവിരോധവുമില്ല.

മാമാങ്കം ഇതിനുശേഷം പിന്നെയും വളരെക്കാലം നി
ലനിന്നു പോന്നു, ഒടുവിൽ മലയാളത്തിലെ പൂർവ്വൈശ്വൎയ്യ
സമൃദ്ധിക്കു ഒരു ധൂമകേതുവായി തീൎന്ന ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ
ആഗമനത്തോടുകൂടി കൊല്ലം ൯൬൫-ാമതു് അടുത്ത ഒരു കാ
ലത്തിൽ അവസാനിച്ചു പോയെന്നാണ് വിശ്വാസ്യമായ
കേൾവിയുള്ളതു്.

ഏതായാലും പ്രകൃതികാൎയ്യങ്ങളെക്കൊക്കെയും കാലാ
ന്തരത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നതുപോലെയുള്ള പരിണാമങ്ങളും ത
ന്നെയായിരിക്കാം ഈ വിഷയത്തിലും സംഭവിച്ചതു്.
എന്നാലും ഇന്നത്തെ മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യദോഷം കൊണ്ടാ
ണെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നുള്ളൂ.

---

൪. സംഭാഷണം.

ജിഹ്വാഗ്രേവൎത്തതേലക്ഷ്മീ-
ൎജ്ജിഹ്വാഗ്രേമിത്രബാന്ധവാഃ
ജിഹ്വാഗ്രേബന്ധനപ്രാപ്തി-
ൎജ്ജിഹ്വാഗ്രേമരണംധ്രുവം.

നാനലമെന്നനലനുടൈമൈയന്നലം
യാനലത്തുള്ളതൂഉമന്റു
ആക്കമുംകേടുമതിനാൽവരുവതാം
കാത്തോമ്പൽശൊല്ലിൻകൾശോൎവു്.

'അടവിമഴുകൊണ്ടുവെട്ടിയാലകച്ചീടും
കഠിനവാചാവെട്ടിമുറിച്ചാലകച്ചീടാ
കാട്ടുതീപിടിപെട്ടുദഹിച്ചീടിലുംവനം
വാട്ടമെന്നിയേചിരാൽതളിർക്കുമസംശയം
ദുഷ്ടവാക്കിനാൽദഗ്ദ്ധമായതുതളിർക്കില്ല
ഒട്ടേറെക്കാലംകഴിഞ്ഞാലുമെന്നറിയേണം.'

സംസ്കൃതം, തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിൽ മാത്രമല്ലാ; സാമാന്യം എല്ലാ ഭാഷകളിലും വാക്കിന്റെ വൈഭവത്തെപ്പററി പറഞ്ഞുകാണാം. ഹിന്തുക്കളായ നാം വാക്കിനു ദേവതാ കൊടുത്തു രൂപം സങ്കല്പിച്ചു് ആരാധിക്കുന്നതും കൂടിയുണ്ടു്. അനാദരം കൊണ്ടും അളവററ ശക്തി വാക്കിനുണ്ടെന്നു പറവാൻ തരമുണ്ടു. ഞാണിന്റെ വലിവു പരീക്ഷിക്കുന്നതിന്നു വെറുതെ വലിച്ചുവിടുന്ന ശരം വിചാരിക്കാത്ത ലക്ഷ്യത്തിൽ കൊള്ളുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു ചോർന്നുപോകുന്ന വാക്കുകൾ ചിലപ്പോൾ വിചാരിക്കാത്ത ഒരാളുടെ ഹൃദയത്തിലേററു പുണ്ണാക്കുന്നില്ലേ? കഠിനമായ മനോവേദനകൊണ്ടുഴറുന്ന മുഖപ്രസാദത്തിന്റെ മുരടു കത്തിയിരിക്കുമ്പോൾ വചനാമൃതംകൊണ്ടു നനച്ചും തണുപ്പിച്ചും തളിർപ്പിക്കുന്നില്ലേ? അതിവിദ്വാന്മാർ പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്ന ദാരിദ്ര്യാദിദുഃഖങ്ങൾ അവരുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു കാളിദാസാദിമഹാകവിയുടെ സൂക്തികളിൽ ലയിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ? വാക്കിന്റെ വൈഭവം പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ല.

വാക്കിന്നും അതിന്റെ പ്രയോഗത്തിന്നും ഇത്രയും പ്രഭാവമുള്ളതുകൊണ്ടു സംഭാഷണത്തിൽ നാമെത്രമാത്രം മന

സ്സിദ്ധിക്കേണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ആളുകൾ ഒത്തൊരുമിച്ച് ഓരോരുത്തരുടെ ആലോചനകൾ മററുള്ളവരുടെ ആലോചനകളുമായി 'ഉരുമ്മുന്നതു'കൊണ്ടു പരസ്പരമുണ്ടാകുന്ന ഉൽകർഷവും വിനോദവുമാണു് സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു മുഖ്യമായി നമുക്കു കിട്ടുന്ന ഫലം. ഈ ഫലാപേക്ഷയോടുകൂടി നാമെല്ലാവരും സംഭാഷണത്തിനു തുനിഞ്ഞാൽ എത്രവേഗത്തിൽ പരിചയവും യോഗ്യതയും വർദ്ധിക്കുമെന്ന് അനുഭവിച്ചേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ മിക്കതും ഉദ്ദേശമില്ലാതെയാണു്. ഇതു ചെയ്യരുതെന്നു പുരാതനന്മാർ നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

'ശുഷ്കവൈരംവിവാദഞ്ച
നകുര്യാൽകേനചിൽസഹ
പരിഹാസംപ്യനൗചിത്യം
സ്വപ്നേപ്യന്യ... ... ...'

പണ്ഡിതന്മാർ ഈ ഉപദേശത്തെപ്പററി അറിവില്ലാത്തവരല്ലെങ്കിലും അവരെപ്പോലെ ശുഷ്കവാദം ചെയ്യുന്നവരാരുമില്ലെന്നാണു് അനുഭവംകൊണ്ടു കാണുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു ജനസമുദായത്തിന്റെ ദുർഭാഗ്യപരിപാകമെന്നല്ലാതെ മറെറന്തുപറയാം; എന്തുചെയ്യാം? അപൂർവമായി ഒന്നോ രണ്ടോ സംഭാഷണങ്ങൾ ഉദ്ദേശമുള്ളതായി കാണാറുണ്ടു്; എന്നാൽ ഉദ്ദേശം പരപരിഹാസമായിരിക്കും. ഇതിനേക്കാൾ ശോചനീയമായിട്ടു് എന്താണുള്ളതു്?

സദാലാപസാമർത്ഥ്യം അഭ്യാസംകൊണ്ടു ലഭിക്കാത്തതായ ഒരു സഹജഗുണമോ അഭ്യാസം ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു നിസ്സാരകാര്യമോ ആണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. മററുള്ള വിദ്യകളിൽ ചെയ്തുവരുന്ന പരിശ്രമം ഇതിലും ചെ

സ്സുവരാത്തതു് അബദ്ധം. സംഭാഷണമാകുന്ന കാമധേനു
വിനെക്കറന്നു പാലെടുക്കേണമെങ്കിൽ പഴക്കവും ശീലവുമു
ള്ളവർ തന്നെവേണം. ഇതു രണ്ടുമില്ലാത്തവനാണെങ്കിൽ
പാലിനു പകരം കുത്തും ചവിട്ടും സുലഭമായിക്കിട്ടും. ഇപ്പ
റഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യം ഒരു പാഠശാലയോ ആശാനോ വേ
ണമെന്നല്ല. വിദ്യകൊണ്ടോ, സ്ഥാനമാനംകൊണ്ടോ, വ
യസ്സുകൊണ്ടോ, ധനംകൊണ്ടോ, പ്രമാണിത്വമുള്ളവർ വേ
ണ്ടവിധം സംഭാഷണം ചെയ്തുതുടങ്ങിയാൽ ലോകം അവരെ
അനുവൎത്തിച്ചുകൊള്ളും.

'യദ്യദാചരതി ശ്രേഷ്ഠസ്തത്തദേവേതരോ ജനഃ
സയൽപ്രമാണംകുരുതേ ലോകസ്തദനുവൎത്തതേ.'

ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ ദൃഷ്ടി
വെയ്ക്കേണ്ടതായ കാൎയ്യങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. അതുക
ളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവകളെ ആൾ, അവസരം, വിഷ
യം, വിധി എന്നിങ്ങിനെ നാലുപിരിവായി പിരിക്കാം.

ആളെ അറിഞ്ഞു സംഭാഷണംചെയ്യുക എന്നുള്ളതു
വളരെ പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഇതിനെപ്പററി ഒരിംഗ്ലീ
ഷു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എല്ലാവരും അറി
ഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്. രണ്ടാളുകൾ തമ്മിൽ സംസാരിക്കു
മ്പോൾ അവിടെ ആറാളുകളുണ്ടെന്നാണിദ്ദേഹത്തിന്റെ അ
ഭിപ്രായം. 'അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ രാമനും കൃഷ്ണനുംകൂടി സം
സാരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അവിടെ ബ്രഹ്മസൃ
ഷ്ടിപ്പടിക്കുള്ള രാമനും രാമന്റെ നാട്യപ്രകാരമുള്ള രാമ
നും, രാമൻ ഇന്നതരക്കാരനാണെന്നു കൃഷ്ണൻ വിചാരിക്കു
ന്ന രാമനും കൂടി മൂന്നുരാമന്മാരും, അതുപോലെ മൂന്നു കൃഷ്ണ
ന്മാരും കൂടി ആറു്. ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞ കണക്കിലും ചില

പ്പോഠം കൂടികാണണം. താൻ ഇന്ന തരക്കാരനാണെന്നു കൃഷ്ണനെ മാറിവിശ്വസിപ്പിയ്ക്കാൻ രാമൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്ന ഒരു രാമനെക്കൂടി രാമന്റെ കണക്കിലും അതുപോലെ ഒരു കൃഷ്ണനെക്കൂടി കൃഷ്ണന്റെ കണക്കിലും ചേർക്കാം. അപ്പോഠം ആകെ ആറും എട്ടായി. ഈ എട്ടും മനുഷ്യരാണ്. അതിൽ സിംഹം, പുലി, പൂച്ച, കുറുക്കൻ, വാലാട്ടിപ്പട്ടി മുതലായ നാല്ക്കാലിവകകളെങ്ങളും, പഞ്ചപക്ഷികളും ദൃഷ്ടിലേയ്ക്കു മാത്രം ദൃഷ്ടിയുള്ള അട്ട മുതലായ ജലജന്തുക്കളുമുണ്ട്. ഇതെല്ലാമറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ആളെ അറിഞ്ഞ സംഭാഷണമാകയുള്ളൂ.

ആളെ അറിഞ്ഞാലുംപോരാ, അവസരമറിഞ്ഞു സംസാരിയ്ക്കണം. അവസരം തെററിപ്പറഞ്ഞാൽ കളി കാര്യമായും കാര്യം കളിയായും രണ്ടും പതിരായും പോകുന്നതു നമുക്കെല്ലാം നിത്യാനുഭവമാണ്.

‘അനവസരെയൽപഠിതം
സുഭാഷിതമപിഭവതിഹാസായ.’
... ...
... ...

അവസരമറിഞ്ഞു സംഭാഷണം ചെയ്യാനുള്ള മിടുക്കിനെയാണ് ഔചിത്യമെന്നും പാണ്ഡിത്യമെന്നും പറയുന്നതു്.

‘പ്രസ്താവസദൃശംവാക്യം
സ്വഭാവസദൃശീംക്രിയാം
ആത്മശക്തിസമംകോപം
യോജാനാതിസപണ്ഡിതഃ’

ഇതറിയാത്തവനെ അപണ്ഡിതൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാകയില്ല. അസഭ്യൻ എന്നു തന്നെ പറയണം.

പിന്നെ നോക്കേണ്ടതു സംഭാഷണത്തിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട വിഷയത്തെപ്പറ്റിയാണ്. ഇടയ്ക്കു സംഭാഷണത്തിൽ ഭാവനാസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു വിഷയത്തിൽ നിന്നു വിഷയാന്തരത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ സ്വഭാവമാണ്. ഒരുവിധത്തിലും സംബന്ധമില്ലെങ്കിലും മനസ്സുകല്പിതരീത്യാ വിഷയം മാറിമാറി സംസാരിയ്ക്കുന്ന ചിലരുണ്ട്. പ്രകൃതികൊണ്ടോ പ്രത്യേക വികൃതികൊണ്ടോ സംഭാഷണത്തിന്നീദശ വന്നുകൂടി. വിഷയം ആകെക്കൂടിലും വിരസമായി കലാശിച്ചാൽ മുടക്കം പറഞ്ഞു മുഖപ്രസന്നത കൊടുക്കാതെതന്നെ വിദഗ്ദ്ധതയോടുകൂടി തട്ടിത്തിരിച്ച് ആ വിഷയത്തെ മാററുന്നതു കേട്ടുനിൽക്കുന്നവരുടെ മുറയാണ്. അതിന്നു വശമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, 'എനിയ്ക്കെന്തു ചേത'മെന്നു വിചാരിച്ചു ഉത്സാഹിക്കാതിരുന്നിട്ടോ, നാവിന്നു ലഗാനില്ലാത്ത ചിലരെ എന്തെങ്കിലും തോന്നിയതിൽത്തോന്നിയതു പറയാൻ വിടുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങില്ല. ലേശം താമസിയാതെ ദുരാലാപം തിരിച്ചു സഭാവിഷയത്തിൽ അറിയാതെ ചാടിയ്ക്കുന്നവനാണ് സ്നേഹിതൻ. അവനാണ് ബന്ധു. അവനാണ് ഉതകുന്നോരുടെ ഉത. ആകെക്കൂടിലും പതുക്കെ പറയാമെന്നറിഞ്ഞുംകൊണ്ട് അതൊരു മിടുക്കാണെന്നു വിചാരിച്ച് അതിനെത്തന്നെ പറയാൻ കിരുകിരിപ്പുണ്ടാകുന്ന നാക്കിനെ അമർത്തണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു വിവേകംകൊണ്ടെന്തു ഫലം?

'ഹീനാംഗാനതിരിക്താംഗാൻ
വിദ്യാഹീനാൻവയോധികാൻ
രൂപദ്രവ്യവിഹീനാംശ്ച
ജാതിഹീനാംശ്ചയാക്ഷിപേൽ'

എന്ന ധൎമ്മോപദേശത്തെ സദാകാലവും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു മാത്രം നിശ്ചയബുദ്ധിയില്ലാത്തവൻ വന്ദ്യനാവാൻ പ്രയാസം.

എങ്ങിനെസംഭാഷണം ചെയ്യണമെന്നു പറയുന്നതാണു് സംഭാഷണവിധി എന്നു മുൻപറഞ്ഞതു്.

'സത്യംബ്രൂയാൽപ്രിയംബ്രൂയാൽ
നബ്രൂയാൽസത്യമപ്രിയം
പ്രിയഞ്ചനാനൃതംബ്രൂയാ-
ദേഷധൎമ്മസനാതനഃ.'

വിത്തിന്നുള്ളിൽ വൃക്ഷമെന്നപോലെ ഒരു വിധിയിൽ അനേക സംഗതികൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ഇതാണുപാദമധുരം, ഇതാണാലോചനാമൃതം. എങ്കിലും ഈ വിധിയുടെ സാരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനേക്കാൾ അതിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തിന്നാണു് പ്രയാസം. നമ്മുടെ വാക്കുകളും കൎമ്മങ്ങളും വിവേകത്തിനെ അവലംബിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ശരിയായ നടപടിയ്ക്കും ഉണ്ടാഭാഷണത്തിനും മാത്രമേവേണ്ടു. വാൎദ്ധക്യം നിമിത്തം മനോവികാരങ്ങൾ തിരിച്ചുപോയിരിക്കുന്ന കിഴവന്മാരും ഇന്ദ്രിയജയം വന്നിട്ടുള്ള യതികളും ഒഴികെ മനുഷ്യരുടെ വാക്കും കൎമ്മവും പ്രായേണ രാഗദ്വേഷാദിമനോവികാരങ്ങളെ അവലംബിച്ചു വരുന്നതായിട്ടാണു് നാം കാണുന്നതു്. ആ വക വികാരങ്ങൾ അനൎത്ഥജനകങ്ങളാണെന്നു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഒരു സംഘത്തിലുള്ളവരെ

ക്കാരം വിദ്യയിലോ ധനത്തിലോ എന്തെങ്കിലുമൊരു സംഗതിയിൽ മെച്ചമുണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹം ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യനാണോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണു്. ൟ ആഗ്രഹം പ്രാരംഭത്തിൽ ഒരു സൽഗ്ഗുണമാണെങ്കിലും അതിന്റെ വളൎച്ചയിൽ അല്പം നോട്ടക്കുറവു വന്നുപോയാൽ മിത്ഥ്യാഗൎവ്വം, പാണ്ഡിത്യദൎപ്പം എന്നീ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളായികലാശിയ്ക്കാം. ആ രണ്ടു ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളുമുള്ളവൎക്കു സത്യം ബ്രൂയാദിത്യാദി വിധിയെ ലംഘിക്കാതിരിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ അസത്യം പറയിക്കുന്നതിന്നു് അനാവധി പ്രോത്സാഹകന്മാർ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽത്തന്നെ ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും സത്യമേ പറയാവൂ.

'സത്യോപരിയില്ലൊത്തമധൎമ്മം
ശാസ്ത്രത്തിൽകാണ്മതില്ലനാം.'

അങ്ങിനെയതിച്ചും സത്യം പറയുന്നതു് അനൎത്ഥജനകങ്ങളായ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മതിയാകുന്നതാണു്.

'നീരിനാൽശുദ്ധമാംദേഹം
നേരിനാൽശുദ്ധമാംമനം.'

മേൽപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് സത്യം പറയുന്നതു തനിക്കു ഗുണമാണെന്നും പറയാതിരിക്കുന്നതു തനിക്കു ദോഷമാണെന്നും മാത്രമേ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളു. തനിക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷത്തെക്കാൾ അന്യന്നു വരുന്ന ദോഷത്തെ പ്രധാനമാക്കിയാണു് തിരുവള്ളുവനായിനാർ സത്യഭാഷിതത്തെപ്പററി പറയുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ

'അന്യൎക്കുദോഷംചെയ്യാത്ത
വാക്കുതാൻ സത്യഭാഷിതം.'

അതുകൊണ്ടാണു്

'കററമററഗുണംനൽകിൽ
പൊളിയുംസത്യവാക്യമാം.'

എന്നദ്ദേഹത്തിന്നു പറയേണ്ടിവന്നതു്.

സംഭാഷണത്തിൽ പ്രിയം പറയുന്നതും അപ്രിയം പറയാതിരിക്കുന്നതും ഒരു ജനസംഘത്തിന്റെ ജീവനായ ഐകമത്യത്തിന്നും നമുക്കുതന്നെ സൈ്വരത്തിന്നും അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ധൎമ്മമായ വഴിയിൽ നിന്നു പതറാതെ അന്യനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ മുറയാണു്. എങ്കിലും പ്രഭുത്വം, അധികാരവലിപ്പം, 'താൻ പ്രമാണിത്വം' മുതലായ ചിത്തരോഗം പിടിപെട്ടവരും, പാലേ കാരണത്താലും മററുള്ളവൎക്കു പ്രിയമോ അപ്രിയമോ എന്നു നോക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കാത്തവരും വിപരീതവഴി കാണിച്ചുതരുമ്പോൾ അവരെ അനുവൎത്തിച്ചുപജീവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദരിദ്രപക്ഷക്കാൎക്കു് ഈ വിധിയെ ലംഘിക്കാനാണു് അധികം തരമുള്ളതു്.

ഒരു സംഗതികൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് അവസാനിക്കാം. നാമുച്ചരിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കുകളും നമ്മുടെ ഹൃദയം മററുള്ളവൎക്കു കാണുന്നതിന്നായി വീട്ടികൊടുക്കുന്ന ഓരോ ചീനക്കണ്ണാടിയാണെന്നറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്. ചില ആളുകളായി നാം പരിചയം തുടങ്ങുമ്പോൾ അവർ നമുക്കു ചെയ്യുന്ന ആചാരോപചാരങ്ങൾ കൂടിയും കുറഞ്ഞും വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിനുള്ള കാരണം നമ്മുടെ വാക്കിൽകൂടി

അവർ നമ്മുടെ ഉള്ളറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ്. വാചാലനെന്ന പേർ സമ്പാദിക്കാൻ കൊതിയോടുകൂടി വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും പറയുന്നവൎക്ക് ഇങ്ങിനെ ഒരപകടംസാധാരണ പററാറുണ്ട്.

ശരിയായ സംഭാഷണത്തിന്നു വേണ്ടതായ അറിവും ഇതിനുള്ള ദുൎഘടങ്ങളും നോക്കുമ്പോൾ മൌനംതന്നെ നല്ലതു്. എന്നല്ല മൌനത്തിന്ന് ഒരു മെച്ചം കൂടിയുണ്ട്. മൌനിയുടെ വാസ്തവത്തിൽ ഇന്നതില്ലെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നാരോപിക്കുന്നതു് ലോകസ്വഭാവമാണ്. മിണ്ടുന്നതുവരെ കാൎയ്യം കയ്യിലാണെന്നു നടിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. ജനങ്ങൾ കയ്യിലാണെന്നു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യും. നല്ല കുപ്പായവും തലപ്പാവും മററും ധരിച്ചു സഭയിൽ പോയാൽ ആരോ ഏതോ ശങ്ക ജനിപ്പിച്ചു് ആളുകളെ അകററാം.

'കായംസുവസനവേഷ്ടിത-
മായാൽമൂൎഖൻസമൎത്ഥനായ്ത്തോന്നാം
വായതുറന്നാരിയാളു-
ന്നായവസരമാത്രമതിന്നതിരല്ലോ.'

---

൭. ജീവിതസ്നേഹം.

പ്രായാധിക്യം ജീവിതത്തിലുള്ള ഭോഗങ്ങളെ ചുരുക്കുന്നെങ്കിലും ജീവിച്ചിരിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. യൌവനത്തിലെ ചോരത്തിളപ്പിൽ നാം അവജ്ഞയോടുകൂടി ലക്ഷ്യമാക്കാതെ പോന്നിരുന്ന അപായങ്ങളെ

ല്പാം നമുക്കു പ്രായം ചെല്ലുമ്പോൾ ഭയാവഹങ്ങളായിച്ചമയു
ന്നു. നമുക്കു പ്രായം കൂടുംതോറും കരുതലും കൂടിവന്നു് ഒടു
വിൽ ഭയമൊന്നുതന്നെ മനസ്സിന്റെ പ്രധാന വികാരമായി
ത്തീരുന്നു; പിന്നീടു ജീവിതത്തിന്റെ സ്വല്പമായുള്ള അവ
ശേഷം അവസാനകാലത്തെ നീക്കിവയ്ക്കാനോ ചിരജീവി
തയെ സമ്പാദിക്കാനോ ഉള്ള നിഷ്ഫലയത്നങ്ങളാൽ ആ
ക്രാന്തമായി ഭവിക്കുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലെ ഈ വിപ്രതിഷേധം ചിത്രം
തന്നെ; എന്നാൽ ഇതു പണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും ബാധിക്കു
ന്നല്ലോ. ജീവിതത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞഭാഗംകൊണ്ടു വരാ
നിരിക്കുന്നതിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങൾ നിരൂപിക്കുന്നതായാൽ
ആയതു് ഉഗ്രരൂപമായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇതേവരെ ഭുജിച്ച
ഭോഗങ്ങൾ ഒന്നും എനിക്കു പരമാർത്ഥകമായ ആനന്ദത്തെ
നൽകീട്ടില്ലെന്നു് അനുഭവം എന്നോടു പറയുന്നു. ഇനി
ഭോക്ഷ്യമാണങ്ങളെക്കാൾ ഭുക്തങ്ങളാണു പ്രബലങ്ങൾ എന്നു്
ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അവധാരണം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അനുഭ
വവും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി വ്യർത്ഥം തന്നെ; ആ
ഇ രണ്ടിനേക്കാളും ബലവത്തരയായ ആശ ദൂരമായ ഉദർക്ക
ത്തെ സങ്കല്പകല്പിതമായ സൌന്ദര്യത്തോടുകൂടെ പുരോഭാ
ഗത്തിൽ സജ്ജീകരിക്കുന്നു; ഏതോ ഒരു ആനന്ദം ഇനിയും
അതിദൂരത്തിൽനിന്നു് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ എന്നെ സം
ജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്നു. ഒരു തോല്ക്കുന്ന ചൂതുകളിക്കാരനെ
പ്പോലെ ഓരോ തോൽവിയും എനിക്കു തൃഷ്ണാസക്തിയെ വ
ർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിരൂപിച്ചുനോക്കുവിൻ മഹാജനങ്ങളേ! വയസ്സിനോ
ടുകൂടി വളർന്നുവരുന്ന ഈ ജീവിതസ്നേഹത്തിന്റെ ഉത്ഭവമെ
ന്തു്? എന്തിനാലാണു് കിട്ടിയാലും ഫലമില്ലാത്ത ഒരു ഘട്ട

ത്തിൽ നാം ആയുസ്സിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് ഈവിധം അധികതരമായി യത്നിക്കുന്നതു്? നിയതി മനുഷ്യജാതിയെ നിലനിൎത്തുന്നതിലുള്ള ജാഗ്രതകൊണ്ടു നമ്മുടെ രോഗങ്ങളെ ക്ഷയിപ്പിക്കുംതോറും നമുക്കു ജീവിതതൃഷ്ണയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും ആനന്ദങ്ങളെ എല്ലാം ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്നും അപഹരിച്ചു സങ്കല്പത്തിനു കൊടുത്തു ബലപ്പെടുത്തുകയും ആണെന്നു വരാമോ? ജരാവൈക്ലബ്യഭാരത്താൽ ആക്രാന്തനാകുമ്പോഴും യൌവനത്തിലെ സത്വപൌഷ്കല്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിലധികം മൃത്യുഭയം ഇല്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ വൃദ്ധന്റെ ജീവിതധാരണം അശക്യമായിരുന്നു; ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഭൌതികപിണ്ഡത്തെ ബാധിക്കുന്ന അസംഖ്യങ്ങളായ ആപത്തുകളും, ജീവിച്ചിരുന്നാലും സുഖാനുഭവം ഒന്നും മേലാൽ ഇല്ലെന്നുള്ള ബോധവും ക്ലേശാസ്പദമായ പ്രാണനെ സ്വഹസ്തംകൊണ്ടുതന്നെ അവസാനിപ്പിക്കാൻ അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം ഏതുകാലത്തു് അവനു ഹാനിക്കായി തീരുമോ ആ ഘട്ടത്തിൽ അവനെ അതു് ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിനു വാസ്തവമായ വില കുറയുന്ന മുറയ്ക്കു മനഃകല്പിതമായ ഒരു വില കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുറമെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ നമുക്കുള്ള സക്തി സാമാന്യേന അവയുമായുള്ള പരിചയത്തിന്റെ ദൈൎഘ്യത്താൽ വൎദ്ധിക്കുന്നു. 'ഞാൻ വളരെ നാളും കണ്ടു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഴയ തൂൺ പിഴുതു കളയുന്നതു എനിക്കു സമ്മതമായി വരികയില്ലെന്നു' ഒരു പരന്ത്രീസുകാരൻ വേദാന്തി പറയുന്നു. ചിരപരിചയത്താൽ ഒരുകൂട്ടം പദാൎത്ഥങ്ങളുമായിട്ടിണങ്ങിയ മനസ്സു് താൻ അറിയാതെതന്നെ ആ പദാൎത്ഥങ്ങളെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ പ്രിയപ്പെടുന്നു. കേവലം അഭ്യാസബലത്താൽ ആളുകളെ ചെന്നു സന്ദൎശിക്കുകയും പണിപ്പെ

ട്ടു ആളുകളോടു വേർപിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനാലാണു വൃദ്ധന്മാൎക്കു എല്ലാമാതിരി വസ്തുക്കളിലും അത്യാഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നതു്. അവർ ലോകത്തേയും അതിലുള്ള സകല വസ്തുക്കളേയും സ്നേഹിക്കുന്നു; അവർ ആയുസ്സിനേയും അതിനാലുള്ള പ്രയോജനങ്ങളേയും സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് അവൎക്കിതുകൾ സ്വല്പപ്രദങ്ങളാണെന്നതിനാലല്ല. പിന്നെയോ, ഇതുകളുമായി അവർ ചിരം പരിചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലാകുന്നു.

ചാരിത്രശാലി എന്നു കീൎത്തിപ്പെട്ട ചീനരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ പൂൎവ്വരാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യഭാരകാലത്തു ന്യായരഹിതമായി കാരാഗ്രഹത്തിൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ എല്ലാം വിട്ടയൽചെയ്യാൻ കല്പന കൊടുക്കുക ഉണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യദാതാവിനോടു കൃതജ്ഞത പറവാൻ വന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു തേജസ്വിയായ വൃദ്ധൻ കാണപ്പെടുക ഉണ്ടായി. അയാൾ ചക്രവൎത്തിയുടെ കാല്ക്കൽ വീണുംകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം വിജ്ഞാപനം ചെയ്തു. 'ചീനരാജ്യത്തിന്റെ പിതാവായ മഹാത്മാവേ! ൨൨-ാം വയസ്സുമുതൽ കാരാഗ്രഹത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടു് ഇപ്പോൾ ൮൨-വയസ്സായ ഒരു മഹാപാപിയെ നോക്കണേ. അപരാധഗന്ധാസ്പൃഷ്ടനെങ്കിലും ഞാൻ എന്നെ കുററപ്പെടുത്തിയവരെ നേരിട്ടു കാണുന്നതിനുപോലും ഇടതരാതെ ബന്ദീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഏകാന്തത്തിലും അന്ധകാരത്തിലും വസിച്ചുതുടങ്ങീട്ടു് ഇപ്പോൾ ൬൦-വൎഷമായിരിക്കുന്നു. കഷ്ടസ്ഥിതി എനിക്കു പരിചയവുമായി. ഭവാന്റെ കൃപയാൽ എനിക്കു വീണ്ടും കാണുന്നതിനു സംഗതിയായ പകൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഔജ്ജ്വല്യത്താൽ മഞ്ഞുന്ന കണ്ണുകളോടുകൂടിത്തന്നെ എന്നെ

ആശ്വസിപ്പിക്കുകയോ സഹായിക്കയോ ചെയ്യുന്ന വല്ല സ്നേഹിതരേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി ഈ തെരുവുകളൊക്കെയും ഞാൻ ചുററിനടന്നിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ എന്റെ സ്നേഹിതരും കുടുംബവും സംബന്ധികളും എല്ലാം മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നെ ആരും ഓൎമ്മിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അല്ലേ ഷിവാൺ! അധന്യമായ എന്റെ ആയുശ്ശേഷത്തെ എന്റെ പഴയ കാരാഗൃഹത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് എനിക്കു അനുവാദമരുളണം. എന്റെ കാരാഗൃഹത്തിന്റെ ഭിത്തികൾ ഏററം വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അരമനയേക്കാൾ എനിക്കു സന്തോഷകരങ്ങളാകുന്നു. ഇനി ഏറെനാൾ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല. അത്രയുംകാലം എന്റെ യൌവനം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഇടത്തിൽ (അങ്ങു കൃപചെയ്തു് എന്നെ വിടുതൽചെയ്തു ആ കാരാഗൃഹത്തിൽ) അല്ലാതെ നയിക്കുന്നതു് എനിക്കു സങ്കടവുമായിരിക്കും;

ഈ വ്യസന കാരാഗൃഹവാസത്തിലുള്ള സംഭവം നമുക്കെല്ലാവൎക്കും ജീവിതത്തിലുള്ളതിനോടു സമമാകുന്നു. നിത്യപരിചയത്താൽ കാരാഗൃഹത്തോടു നാം ഇണങ്ങിപ്പോയി. പുറമെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ നമുക്കു് അതൃപ്തിയുണ്ടു്. നമ്മുടെ വാസസ്ഥലം നമുക്കു രസിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും ബന്ദീഭാവത്തിന്റെ ദൈൎഘ്യം നമുക്കു ബന്ധനകുടീരത്തോടുള്ള വാത്സല്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു. നാം നട്ടിട്ടുള്ള മരങ്ങളും, നാം പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള വീടുകളും, നാം ഉല്പാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പുത്രപൌത്രാദികളും, ഇതെല്ലാം നമുക്കു ഇഹത്തിൽ ഉള്ള ബന്ധത്തെ ദൃഢീകരിക്കയും വേർപാടിനെ തിക്തീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തെ ചെറുപ്പക്കാർ ഒരു പുതിയ തോഴനെപ്പോലെ ഗണിക്കുന്നു. ഉപജ്ഞാതശിഷ്ട്യയല്ലാത്ത മൈത്രി അറിവിനേയും വിനോദത്തേയും ഒന്നു

പോലെ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു. മൈത്രീപാത്രമായ വസ്തുവിൻെറ സന്നിധാനം പ്രീതിയെ ഉളവാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതൊക്കെ ഇരുന്നാലും നാം അതിനെ അത്രവളരെ ആദരിക്കുന്നില്ല. കിഴവരായ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിലാകട്ടെ ജീവിതം ഒരു പഴയ സ്നേഹിതൻെറ മട്ടിലാണു്. അതിലെ പരിഹാസകഥകളെല്ലാം പലതരം പ്രയോഗിച്ചു പഴകിപ്പോയിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മെ സന്തോഷമുഖന്മാരാക്കത്തക്ക ഒരു പുതിയ ഉപാഖ്യാനവും ഇനി ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. വിസ്മയം ജനിപ്പിക്കത്തക്കതായ ഒരു പുതുമോടിയാകട്ടെ ഇനി കാണുകയുമില്ല. ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ആയാലും നാം ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇനി ഇതിൽ യാതൊരു ഭോഗവും അവശേഷിച്ചു കിടക്കുന്നില്ല. എന്നാലും നാം അതിനെ പിന്നെയും സ്നേഹിയ്ക്കുന്നു. കറങ്ങുവരുന്ന ഒരു മുതലിനെ കൈമുറുക്കി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനു നാം കരുതുന്നു. ഒടുവിലെ വേർപാടിൽ വൃദ്ധരുടെ ദീനതയെ മുഴുവൻ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

---

൬. ആചാരവിശേഷങ്ങൾ.

തൻെറ സ്വന്തം മനസ്സിൻെറ ഗതി പ്രകൃതിക്കനുസരിച്ചതാകുന്നു എന്നും, തൻെറ അഭിപ്രായത്തിനു വിരോധം പറയുന്ന അന്യന്മാർ വിവേകമില്ലാത്തവരാകുന്നു എന്നും വിചാരിച്ചു പോവുക മിക്കമനുഷ്യൎക്കും ഉള്ള ഒരു ദോഷമാണു്. ഈ ദോഷം ഒരോ മനുഷ്യനെ മാത്രമല്ല, സമുദായത്തേയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഇതല്പം ആലോചിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാവും. ഏതൊരു സദസ്സിലും

സ്ത്രീകൾക്ക പ്രധാനാസനം നൽകപ്പെടണമെന്നാണ ആംഗലസമുദായത്തിന്റെ വിധി. ഇത സർവ്വാബദ്ധമാകുന്നവെന്നും, സ്ത്രീകൾ സദസ്സിൽ വരുന്നതിന കൂടെയും യോഗ്യതയില്ലാത്തവരും വെളിയിൽ സഞ്ചരിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മുഖം മൂടിയിരിക്കേണ്ടവരുമാകുന്നഎന്നും മഹമ്മദീയസമുദായംഘോഷിക്കുന്നു. മൂക്കുതുളയ്ക്കുകയാണ അഴകെന്ന ഒരു കൂട്ടർ. കാതു തുളയ്ക്കുകയാണ അഴകെന്ന ഒരുകൂട്ടർ. കാതുകളെന്നതുപോലെ സ്ത്രീകളുടെ ചുണ്ടുകൾ കൂടെ തുളച്ചു മൂന്ന ഭാഗങ്ങളിലും വൃത്തംകൂടുന്ന തള ധരിക്കുകയാണ അഴകെന്ന പാസഫിക്ക ദ്വീപങ്ങളിലുള്ള ചില കിരാതന്മാരുടെ പക്ഷം. ഇങ്ങനെസമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽതമ്മിലുള്ള രുചിഭേദം പറഞ്ഞാൽ അവസാനിക്കുകയില്ല. സമുദായം ഒരു അവസ്ഥയിൽനിന്ന മറെറാരു അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനോടുകൂടെ സമുദായങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു മാറിപ്പോവുകയാണ. നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ ഈ കാലങ്ങളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളും മര്യാദകളും യുക്തി എത്രയും ചേർന്നവയാകുന്ന എന്ന നാം പലപ്പോഴും ഭ്രമിച്ചുപോകാറുണ്ട്. എന്ന തന്നെയല്ല നമ്മുടെ ആചാരങ്ങളും മര്യാദകളും തന്നേയോ, അല്ലെങ്കിൽ അതുകൾക്ക അനുസരിച്ചോ, ആയിരിക്കും അന്യസമുദായങ്ങളിലും നടപ്പ് എന്ന കൂടെയും നാം മനസ്സറിയാതെ സങ്കല്പിക്കുക പതിവാണ്. എന്നാൽ ഈ വിചാരം എത്രയും അബദ്ധമായിട്ടുള്ളതത്രെ. പരിഷ്കാരദശയിൽ നമ്മേക്കാൾ ഉയർന്നിട്ടുള്ളവരും നമ്മുടെ നിലയിൽ എത്തീട്ടില്ലാത്തവരും ഈ രണ്ടു വകക്കാരും സാമുദായങ്ങളായും മററും ഉള്ള എല്ലാ നടപടികളിലും നമ്മിൽ നിന്ന ഭേദിച്ചാകുന്ന ഇരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യായുസ്സിന്റെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ച ചില അപരിഷ്കൃതന്മാർ അനുഷ്ഠിച്ചു

പോരുന്ന ആചാരങ്ങളെയും മൎയ്യാദകളെയും എടുത്തു കാണിച്ചു മേല്പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തെ വിശദീകരിയ്ക്കുന്നതിനാകുന്നു എന്റെ പുറപ്പാടു്.

൧. ശിശുജനനം സംബന്ധിച്ച ആചാരങ്ങൾ.

പ്രസവിക്കുക എന്നുള്ള കൎമ്മം പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലെന്നവണ്ണംതന്നെ അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ തന്നെയാണു നടത്തുക പതിവു്. 'അബ്രഹാം ഇസ്ഹാക്കിനെ പെറ്റാൻ, ഇസ്ഹാക്കു യാക്കോബിനെ പെറ്റാൻ' എന്നിങ്ങനെ ക്രിസ്തീയവേദങ്ങളുടെ തമിഴ് തൎജ്ജമയിൽ ഉള്ള ഒരു ഭാഗത്തിൽ നിന്നു പഴയ കാലങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാരായിരുന്നു പ്രസവിച്ചിരുന്നതെന്നും എന്നാൽ ഇക്കാലങ്ങളിൽ ആ പ്രയത്നമേറിയ പ്രവൃത്തിയെ സ്ത്രീകളിലേക്കായി നീക്കി വെച്ചു ഈശ്വരൻ ദയാലു ആകുന്നു എന്നും ഒരു ഉപദേശി പണ്ടാരികൾ പ്രസംഗിച്ചതായി കേട്ടുകേൾവിയുള്ളതു ചിരിക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെടുമെന്നല്ലാതെ വാസ്തവമല്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ 'പെറുകിടക്കുക' എന്ന ക്രിയ പുരുഷന്മാർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. വെസ്റ്റിൻഡീസിലുള്ള കരീബന്മാരെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രസംഗാംശത്തിൽ, ന്യൂറേർ എന്നൊരുവൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു—ഇവരുടെ ഇടയിൽ പ്രസവശേഷം സ്ത്രീ 'പെറുകിടന്നു' കഷ്ടപ്പെടണമെന്നുള്ള ആവശ്യം ഇല്ല. അവൾ ഉടനേ തന്നെ പതിവുപോലുള്ള പണികളിൽ പ്രവേശിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ ഭൎത്താവു് സുഖക്കേടു നടിച്ചു കിടക്കുകയും, രോഗിയായ ഈ മനുഷ്യനെ കാണ്മാനായി അന്യന്മാർ വന്നുതുടങ്ങുകയും, മുറപോലെ ചികിത്സകൾ ആരംഭിക്കുകയും ഒക്കെ ബഹളമായി നടന്നു

കൊണ്ടിരിക്കും. ഈ ഏൎപ്പാടുകളെ ഒരു നേരംപോക്കായി
ട്ടും മററും അല്ല അവർ ഗണിക്കുന്നതു്. പൊറവുകിടക്കുന്ന
പുരുഷൻ സഹിക്കേണ്ട കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനവധിയാണു്.
ആദ്യത്തെ അഞ്ചുദിവസം അയാൾ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാ
തെ കഴിക്കണം. പിന്നത്തെ അഞ്ചുദിവസങ്ങളിൽ, ഒരു
വക ദ്രാവകം മാത്രം നൽകപ്പെടും. ഇതിൽ ശരീരപോഷ
ണത്തിന്നു ആവശ്യങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ തുലോം കുറവായിരി
ക്കുകയാൽ, ഈ അഞ്ചു ദിവസങ്ങളും ഒരുവിധം ഉപവാസം
തന്നെ എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെ ഒരു മാസ
ത്തേക്കു ഈ പാനീയവും മരച്ചീനിപോലെയുള്ള ഒരുവക
കിഴങ്ങു മാത്രം ആയിരിക്കും ആഹാരം. ഈ കിഴങ്ങിന്റെ
അകത്തുള്ള ഭാഗം ചുരണ്ടിയോ മറെറാ എടുത്താണു് പൊറവു
കിടക്കുന്ന പുരുഷനു കിട്ടുന്നതു്. ഈ കിഴങ്ങിന്റെ പുറം
മാത്രം ഒരു തൊപ്പിപോലെ ശേഖരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള
തൊപ്പികൾ ഈ പുരുഷന്റെ വ്രതാവസാനത്തിന്റെ നാ
ല്പതാം ദിവസം ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു സദ്യയിൽ ഉപയോഗിക്ക
പ്പെടേണ്ടവയാകയാൽ അതുകളെ അവർ പ്രത്യേകം സൂ
ക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഈ സദ്യയ്ക്കു വന്നുചേരുന്ന ആളുകൾ ആ
ദ്യമായി ചെയ്യേണ്ട കൎമ്മം, പൊറവു കിടക്കുന്ന പുരുഷന്റെ
സൎവ്വാംഗങ്ങളേയും അസ്ഥിശകലങ്ങളെക്കൊണ്ടും മൃഗദന്ത
ങ്ങളെക്കൊണ്ടും കുത്തി മുറിച്ചു രക്തം പുറപ്പെടുവിക്കുക എ
ന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷം ആ ദിക്കിലുണ്ടാകുന്ന
ഒരുതരം കുരുമുളക ഇട്ടു വെള്ളം വെച്ചു, അവർ ഈ പുരു
ഷനെ കുളിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മുളകുവെള്ളം മുറിവുകളെ സ്പ
ൎശിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വേദന കഠിനമായിരിക്കുമെന്നു
പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിനെ സഹിക്കാതെ പ്രലപിക്കു
ന്നതിനോ മറേറാ ആരംഭിക്കുന്ന പുരുഷൻ ഭീരുവെന്നും
പാപിഷ്ഠനെന്നും മററും തൽക്ഷണം അധിക്ഷേപിക്കപ്പെ

ട്ടം. സ്നാനാനന്തരം അവർ അയാളെ ഭദ്രമായി പിന്നെയും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ കിടത്തിയതിന്റെ ശേഷമാണ് സദ്യയും തമാശകളും ഒക്കെ ഉണ്ടാകുന്നതു്. പിന്നെയും ചില ദിവസങ്ങൾ കൂടെ ഇങ്ങനെ കിടന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ എഴുന്നേല്പാനും നടപ്പാനും എല്ലാം ഈ പുരുഷന്നു അനുവാദം സിദ്ധിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഈയാൾ ആറുമാസകാലത്തേക്കു ചില ചില പ്രത്യേകപക്ഷികളെയും മത്സ്യങ്ങളെയും ഭക്ഷിച്ചുകൂടരുതെന്നു ഒരു നിബന്ധന ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്രതത്തിന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭംഗം വന്നാൽ ശിശുവിന്നു ദോഷം സംഭവിക്കുമെന്നാണു അവരുടെ വിശ്വാസം. ഈ കാലാവധിയിൽ പിതാവു തെങ്ങിനേയോ ആമയേയോ ഭക്ഷിച്ചാൽ, ഈ ജന്തുക്കളെപ്പോലെ ശിശു ചെകിടനായും ബുദ്ധിഹീനനായും ഭവിക്കും. എന്നിങ്ങനെ അവരുടെ ഇടയിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കു ഒരു കണക്കും കണ്ണുമില്ല.

തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ കിഴക്കേ തീരത്തുള്ള ഒരു കൂട്ടം കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിൽ താമസിപ്പാൻ സംഗതിയായ ഒരു (യൂറോപ്യ) സ്വാന്ത്യപണ്ഡിതൻ പറയുന്നതിനെ കേൾക്കണം. ഞാൻ ഇവരിൽ ചിലരെക്കൊണ്ടു ഒരു വീടു കെട്ടിക്കുകയായിരുന്നു. പതിവുള്ള ഭക്ഷണത്തിന്നുവരാതെ ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം അവരിൽ ഒരുവൻ പൊയ്ക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ടു 'എന്താണു അവന്നു സുഖമില്ലേ' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. 'സുഖക്കേടൊന്നുമില്ല, അവന്റെ ഭാര്യ ഇന്നു പ്രസവിച്ചു. ഈ വക ഭക്ഷിച്ചാൽ ശിശു മരിച്ചുപോകുന്നതാണു'' എന്നായിരുന്നു മറുപടി. 'ഞങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ പ്രസവിക്കുമ്പോൾ ഉപവാസവും ഒരു കനവും ഞങ്ങൾ ആചരിക്കുന്നില്ല' എന്നു പിന്നെയും ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്നു 'നിങ്ങൾ സ്വാന്ത്യക്കാരല്ലേ, ഞങ്ങളുടെ ജാതിക്കാരല്ല

ല്ലൊ’ എന്ന നല്ല ചങ്ങാത്തപ്പോട്ടുകൂടെ അവരിൽ ചിലർ വാദിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടും ഞാൻ മടങ്ങിയില്ല. അവരിൽ കുറെ വിവരമുള്ളവനെന്നു എനിക്കു തോന്നിയ ഒരുവനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു ഈ സംഗതിയെപ്പററി പിന്നെയും സാവധാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. ‘ചങ്ങാതീ! ഇതിന്റെ വാസ്തവം പറയണം. ശിശു ജനനത്തിങ്കൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുകയാണു. വിരുന്നു സല്ക്കാരവും നൃത്തവും ഒക്കെ പൊടിപൂരമായി ഉണ്ടാവും. നിങ്ങൾ എന്താണിങ്ങിനെ പട്ടിണികിടക്കുന്നതു?’ ഇതിങ്കലും ആ കിരാതന്നു യാതൊരു തോലിയും ഉണ്ടായില്ല. ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളെപ്പററി പിതാവു പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കാഞ്ഞാൽ, തന്നിൽനിന്നു അങ്കുരിക്കുകയും, തന്റെ അംശമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശിശുവിന്നു തീർച്ചയായും മരണമോ രോഗമോ സംഭവിച്ചേക്കാവുന്നതാണു എന്നുള്ള അവന്റെ വിശ്വാസം എത്രയും ഉറച്ചതായിരുന്നു.

ഡോബ്രിഹോഫർ എന്ന ജസ്വീത്തു മിഷ്യനറിയും, തെക്കെ അമേരിക്കരുടെ ഇടയിൽ പല ഇടങ്ങളിലും ഈ ആചാരം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സാക്ഷിയാണു. ഭാര്യ പ്രസവിച്ചിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം തനിക്കു പുകയിലപ്പൊടി വേണ്ടാ എന്നും, അതു വലിച്ചാൽ തനിക്കുണ്ടാകുന്ന തുമ്മൽ ശിശുവിന്നു ഉപദ്രവകരമായി ഭവിച്ചേക്കുമെന്നും ഒരു കിരാതൻ ഈ മിഷ്യനറിയോടു തന്നെ പറകയുണ്ടായി. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ശിശുക്കളുടെ മരണത്തിന്നൊക്കെയും അച്ഛന്മാരുടെ വ്രതഭംഗത്തെയാണു കാരണമായി സങ്കല്പിക്കുക പതിവു. ഭർത്താവു വെയിൽകൊണ്ടതും, തണുപ്പുകാററു ഏററതും, അതിഭക്ഷണം കഴിച്ചതും മററും കുട്ടികളുടെ മരണത്തിന്നു കാരണമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ശണ്ഠ പിടിക്കുന്ന മാതാക്കന്മാരെ അവിടങ്ങളിൽ മിക്ക ഭവനങ്ങളിലും കാണാം.

അസ്വാഭാവികമെന്നു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന ഈ ആചാരം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതിനെപ്പററി പണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ബക്കോഫൻ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ മതത്തെ പലരും ആദരിക്കുന്നുണ്ടു്. പിതൃനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിനു നിവൃത്തി ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടോ എന്തോ, ശിശുക്കൾ മാതൃസ്വത്തായിട്ടും മാതാക്കന്മാരുടെ കുടുംബത്തിൽ ചേർന്നവരായിട്ടും ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രത്യേകം അന്വേഷണം ഉള്ള വിദ്വാന്മാർ എല്ലാവരുംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ സമുദായം ദീർഘകാലം ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം മാത്രമാണു ശിശുക്കൾ പിതാക്കന്മാരുടെ വംശത്തിലാണു് ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതെന്നുള്ള നവീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു പ്രാബല്യം ഉണ്ടായതു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, മാതൃഭരിതാവസ്ഥയിൽ നിന്നു പിതൃഭരിതാവസ്ഥയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഒരു ഘട്ടം, ഒരു സമുദായത്തിന്റെ പരിണാമപദ്ധതിയിൽ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ പ്രത്യേകഘട്ടത്തിലിരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളിലാകുന്നു, പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീവൃത്തിയെ ആചരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ കാണപ്പെടുന്നതു എന്നാകുന്നു ബക്കോഫന്റെ പക്ഷം. ഈ പ്രത്യേകഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അസ്വാഭാവികങ്ങളായ ആചാരങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നതിനു അദ്ദേഹം പറയുന്ന ന്യായം ശരിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും, കേൾവിയിൽ ഒട്ടൊക്കെ ചേർച്ചയുള്ളതായി തോന്നുമെന്നുള്ളതു് സമ്മതിക്കപ്പെടുന്നതാണു്. മാതൃകുടുംബത്തിന്റെ സ്വത്തായി അനേകം അനേകം വത്സരങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന കുട്ടികളെ, പിതൃകുടുംബത്തിന്റെ വകയായി ഗണിക്കുന്നതിനു ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥയിൽ എത്തി

യിരിക്കുന്ന ഒരു സമുദായം ആകുന്നുവല്ലൊ ഇവിടെ ആലോചനാവിഷയമായിരിക്കുന്നതു്. * ഇങ്ങനെ പാരമ്പര്യത്തിനു വിരോധമായ ഒരു ഏൎപ്പാടു അപരിഷ്കൃതന്മാരായ കിരാതന്മാൎക്കു ഒരു വലിയ യുക്തിഭംഗമായി തോന്നിയിരിക്കണം. ആ യുക്തിഭംഗത്തിനു ഒരു പരിഹാരമായിട്ടെന്നതുപോലെയാണു് പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീവൃത്തിയെ ആചരിക്കണമെന്നുള്ള ചട്ടം നടപ്പായതു്. മാതൃസ്വത്തായി ഗണിക്കപ്പെട്ട ശിശു പിതൃസ്വത്തായി ഗണിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ, ശിശു തന്റെ സ്വത്താകുവാൻ മാതാവു എന്തെല്ലാം അനുഭവിച്ചിരുന്നുവോ, അതുകളിൽ പാടുള്ളേടത്തോളം സംഗതികളെ പിതാവു അനുഭവിക്കണമെന്നു വിധിക്കുന്നതു ഒരു വിധത്തിൽ യുക്തിയുക്തമായിട്ടുതന്നെ സങ്കല്പിക്കപ്പെടണം. ഈ വിധമായ ഒരു അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് അച്ഛന്മാർ പെറ്റു കിടക്കണമെന്നുള്ള ചട്ടം പല സമുദായങ്ങളിലും ആരംഭിച്ചതു്.

ബക്കോഫന്റെ ഈ അഭിപ്രായം സയുക്തികമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ അതു മുഴുവനും ശരിയെന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുകൂടാത്തതാകുന്നു എന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിനു വടക്കുപടിഞ്ഞാറു കിടക്കുന്ന ഗ്രീൻലണ്ടു ദ്വീപത്തിലെ ആളുകളുടെ ഇടയിൽ പുരുഷൻ മാത്രമല്ല സ്ത്രീയും കൂടെ പാരവശ്യംനടിച്ചു പെറുകിടക്കുന്നതായി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബക്കോഫിന്റെ മതം ശരിയാണെങ്കിൽ സ്ത്രീ

---

* മാതൃസ്വത്തായ ശിശു പിതൃസ്വത്തായി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ സംഗതിയായതു എന്തിനെയാണെന്നുള്ള വിഷയാന്തരപ്രവേശം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നില്ല.

അസ്വാതന്ത്ര്യമാകുവാൻ മാൎഗ്ഗമില്ല. പുരുഷനെപ്പോലെത
ന്നെ സ്ത്രീയും വിശ്രമിക്കണമെന്നുള്ള പ്രമാണം, ഗയാനാ
രാജ്യനിവാസികളുടെ ഇടയിലും അനുസരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്.
അച്ഛനും അമ്മയും പണി ഒന്നും എടുക്കരുതു്. ചൂടുവെ
ള്ളമെ കുടിക്കാവു. ദേഹം ചൊറിയുന്നതു വല്ല ഓലപ്പൊ
ളികൊണ്ടോ മററൊ അല്ലാതെ നഖംകൊണ്ടു ചെയ്യരുതു്.
എന്നൊക്കെയാണു കുട്ടിക്കു ദോഷം തട്ടാതിരിപ്പാനായി
അവർ ചെയ്യുന്ന മുൻകരുതലുകൾ. പുരുഷൻ ഇങ്ങനെ
യുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഒക്കെയും സഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ
ഗയാനനിവാസികളുടെ ഇടയിൽ ശിശു മാതൃകുലത്തിൽ
തന്നെയാണു ചേരുന്നതു്. ഒരു വാസ്തവംകൊണ്ടു വെളി
പ്പെടുന്നതു ബക്കോഫെൻറ അഭിപ്രായം അബദ്ധമാണെ
ന്നാണു്. അറവാക്കന്മാർ എന്ന ജാതിക്കാരിലും പുരു
ഷന്മാർ പെററു കിടക്കുക പതിവാണെങ്കിലും മാതൃഭരണ
മാണു നടപ്പു്. ആയതിനാൽ ഒരു ആചാരവിശേഷത്തി
നു ഉത്ഭവകാരണമായി ബക്കോഫെർ പറയുന്ന അഭിപ്രാ
യത്തിൽ ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടെന്നു പലരും വാദിക്കുന്നു.

ബക്കോഫെൻറ മതത്തെ നിരസിക്കുന്നവരിൽ പ്ര
ഥമഗണനീയനാണു മിസ്റ്റർ ടയിലർ. അപരിഷ്കൃതന്മാരു
ടെ മനസ്സിനു സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു വക ബാലിശത
യിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നതാണു് ഈ ആചാരം എന്നത്രെ
ഒരു വിദ്വാൻ പ്രസംഗിക്കുന്നതു്. യാതൊരുവിധത്തിലെ
ങ്കിലും അല്പമായിട്ടായാലും സംബന്ധമുള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കൾ
തമ്മിൽ അല്പം മാത്രമല്ല സർവ്വപ്രകാരത്തിലും സംബന്ധ
മുള്ളതായിട്ടു മാത്രം അവയെപ്പററി ചിന്തിക്കാവുന്ന അവ
സ്ഥയിലാകുന്നു അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ മനസ്സുകൾ ഇരിക്കു
ന്നതെന്നുള്ളതു സമ്മതിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു വിഷയം അ

ത്രെ. അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ക്ഷുദ്രപ്രയോഗത്തിലുള്ള വിശ്വാസം വളരെ പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. ഏതൊരു മനുഷ്യനെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, ആ മനുഷ്യന്റെ നഖമൊ മുടിയൊ മൂത്രമൊ തുപ്പലൊ വസ്ത്രഖണ്ഡമൊ (ഇതെല്ലാം കൂടിയൊ) എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു അതുകളിൽ ഓരോന്നിനേയും (അല്ലെങ്കിൽ അതുകൾ എല്ലാവറ്റേയും കൂടെ) അടിക്കുകയൊ, പൊടിക്കുകയൊ, ദഹിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്യുകയാകുന്നു ആഭിചാരികന്മാർ സാധാരണ ചെയ്യുന്നതു. ഈ വസ്തുക്കൾക്കു ഒരോതരത്തിൽ ആ പ്രത്യേകമനുഷ്യനോടു സംബന്ധമുള്ളതിനാൽ, ഒാ വസ്തുക്കൾക്കു പററുന്ന നാശത്തിനനുസരിച്ചു ആ മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിനും ഹാനി ഉണ്ടാകുമെന്നാണു അവരുടെ സങ്കല്പം. ഛായ എടുപ്പിക്കുന്നതിനു ഒരം ദിക്കുകളിൽതന്നെ വലുതും (പണംകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതുകൂടാതെ) വിരോധം നടിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ ഇതുതന്നെയാണ്. മനുഷ്യമുഖവും ഛായയും തമ്മിൽ ആകൃതിയിൽ വിസ്മയനീയമാകുംവണ്ണം സമമായിരിക്കുന്നു. മുഖവും ഛായയും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നും ആയതിനാൽ ശത്രുക്കൾ ഛായ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കടലാസിനെ കീറുകയൊ മുറിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതായാൽ ഛായയ്ക്കു മൂലമായ മനുഷ്യനും ജീവഹാനി ഉണ്ടായേക്കുമെന്നും ആകുന്നു സാധാരണന്മാർ ചെയ്യുന്ന അനുമാനം. അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഈ അഭിപ്രായം പിതൃപുത്രസംബന്ധത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുക. ശിശുവിന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളെക്കുറിച്ചു പിതാവു സാധാരണ അത്യധികമായ അന്വേഷണമുള്ളവനാകുന്നു. ഇതു പക്ഷിമൃഗാദികളിൽ എന്നതുപോലെ മനുഷ്യരിലും ദേശഭേദനി

ക്ഷിപ്തമായ ഒരു ഗുണമെന്നു മാത്രമേ വാസ്തവത്തിൽ വി
ചാരിക്കപ്പെടേണ്ടതുള്ളു. എന്നാൽ ഈ വിചാരം അപരി
ഷ്കൃതന്മാരുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. പിതാവും ശി
ശുവും തമ്മിൽ ഏതോ ഒരു വക സംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ള
തു വിദ്യാവിഹീനനായ കിരാതനു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു.
ആയതിനാൽ ഈ രണ്ടാളുകളും തമ്മിൽ ദൃഷ്ടിവിഷയ
മാകാത്തതെങ്കിലും ശരീരമായിട്ടുതന്നെയുള്ള ഒരു സംബ
ന്ധം അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നുള്ള ഒരു
ഭ്രമം അവന്റെ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തം
പ്രബലമായുള്ള സമുദായങ്ങളിൽ പിതാവിന്റെ ഭോജന
പാനീയങ്ങൾ മുതലായവയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ ശിശു
ക്കളിൽ കൂടെയും ഫലിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നും ആയതി
നാൽ കാററു, വെയിൽ, അമിതഭോഗം മുതലായവയെ
പിതാവു ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നും ഉള്ള വി
ശ്വാസങ്ങളും ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായി മേൽ
കാണിക്കപ്പെട്ടവപോലെയുള്ള ആചാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാമെ
ന്നുള്ള മിസ്റ്റർ ടെയിലറിന്റെ മതം സംഭാവ്യമായിരിക്കു
ന്നു എന്നുതന്നെ പറയപ്പെടേണം. അച്ഛനോടുപോലെ
തന്നെ അമ്മയും വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നു നിർബ്ബ
ന്ധിക്കുന്ന സമുദായങ്ങൾ അവർ രണ്ടാളുകളോടും ശിശുവി
നുള്ള സംബന്ധത്തെ ഗണിക്കുന്നതു്" എന്നുള്ളതല്ലാതെ
മിസ്റ്റർ ടെയിലറിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ബാധിക്കുന്ന ദൃ
ഷ്ടാന്തങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെടാമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വിവാഹകർമ്മത്തിന്റെ ഗൌരവം, ആ കർമ്മസംബ
ന്ധിച്ച ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന മുതലായ വിധികൾ, ഭാര്യാഭർത്താ
ക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹസംബന്ധത്തിന്റെ ആവശ്യകത
എന്നിതുകൾ പരിശുദ്ധങ്ങളായിട്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ സദാ

യത്തിലും നമുക്ക അധികം പരിചയമുള്ള അന്യസമുദായങ്ങളിലും ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒരുവൻെറ ആയുസ്സിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന ചില വലിയ സംഗതികളിൽ ഒന്നായിട്ടുതന്നെയാണു്, എല്ലാ പരിഷ്കൃതന്മാരും വിവാഹകൎമ്മത്തെ ആചരിച്ചുപോരുന്നതു് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരായി ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു വൈദികന്മാരും പുരോഹിതന്മാരും ഒക്കെ ആവശ്യമാണെന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ ഈ കൎമ്മത്തെ എത്രയുംഗൌരവാവഹമായിട്ടാകുന്നു സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്നു തെളിവാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏതൊരു അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന സമുദായവും ഈ കൎമ്മത്തെ ഇങ്ങിനെ ഒരു വലിയ സംഗതിയായി ഗണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ആരെങ്കിലും ഭ്രമിച്ചുപോകരുതു്. അനേകം അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ വിവാഹകൎമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു നാം സ്വപ്നം കൂടെ കാണുകയില്ലാത്ത ഓരോ സമ്പ്രദായങ്ങളിലാണു്. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയട്ടെ.

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിനു വടക്കഭാഗത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒറിസ്സാ രാജ്യത്തിൽ കൊണ്ടന്മാർ എന്നൊരുകൂട്ടം ജനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവരുടെ ഒരു വിവാഹരീതിയെ കാമ്പ്വെൽ എന്ന ആംഗലസേനാനി ഒരിക്കൽ കാണുവാൻ സംഗതിയായി. അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്തു ഒരു സവാരി പോകയായിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യേ ഒരു സ്ഥലത്തിൽ ഒരു ആൾക്കൂട്ടവും ബഹളവും കണ്ടതിനാൽ വല്ല കലഹമോ കൊലപാതകമൊ മറ്റൊ ആയിരിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചു അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തി. പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ ഒരു ചുമടു എടുത്തുകൊണ്ടു ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. അവൻെറ സഹായികളായി ഒരു ഇരുപതഞ്ചു ആളുകൾ അടുത്തും നില്ക്കുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരാ

യ ചില സ്ത്രീകൾ ദൂരത്തിൽ നിന്നു ഇവരെ കല്ലുകൾ കൊണ്ടും കമ്പുകൾകൊണ്ടും എറിയുകയും നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊക്കെയും എന്തിനാണെന്നു അടുത്തു നിന്ന ചിലരോടു ചോദിച്ചപ്പോളല്ലെ കാൎയ്യം വെളിക്കുവന്നതു്. ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ വഹിച്ചിരുന്നതു ഒരു സ്ത്രീയാണു്. അവൻ അവളെ ആ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചു കല്യാണം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. ദൂരത്തിൽ നിന്നു ബഹളം കൂട്ടിയ സ്ത്രീകൾ വധുവിന്റെ ഇഷ്ടകളാണു്. കന്യകയെ അപഹരണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്ന്യ ഈ ആപത്തിൽ നിന്നു അവളെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുന്ന പ്രയത്നം ഒക്കെയും ചെയ്യുന്നപോലെ കന്യകയുടെ ബന്ധുക്കളും നടിക്കണമെന്നുള്ളതാണു ആ ദിക്കുകാരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹകൎമ്മത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം. സ്ത്രീയെ വഹിച്ചുംകൊണ്ടു പുരുഷൻ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെയും കുറെ സ്ത്രീകൾ ഇങ്ങനെ വിരോധഭാവം നടിച്ചു പുരുഷന്മാരെ അനുഗമിക്കണമെന്നാണു് ഏൎപ്പാടു്.

ഗാരന്മാർ എന്ന വൎഗ്ഗക്കാരുടെ വിവാഹരീതിയും നല്ല നേരമ്പോക്കുള്ളതാണു്. ഇന്ന പുരുഷൻ ഇന്ന സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നുള്ള നിശ്ചയം ആദ്യമായിട്ടുതന്നെ നടക്കുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം കന്യക കുറെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുമെടുത്തു അടുത്തുള്ള വല്ല കാട്ടിലേക്കും ഒളിച്ചോടുന്നു. അവളെ അന്വേഷിക്കുന്നു എന്നൊ പിൻതുടരുന്നു എന്നൊ ഉള്ള നാട്യത്തിൽ പുരുഷൻ പിന്നാലെ എത്തണം. കാട്ടിന്റെ ഏതുഭാഗത്തായിരിക്കും അവൾ പോയിരിക്കുന്നതെന്നു മുമ്പെതന്നെ അറിവുള്ളതിനാൽ പുരുഷനു വലിയ കഷ്ടപ്പാടൊന്നുമില്ലെന്നു പറയേണ്ടല്ലൊ. മൂന്നു നാലു ദിവസങ്ങളുടെ ശേഷം രണ്ടാളും കൂടെ ആൾ പാൎപ്പുള്ള ഇടത്തേക്കു തിരിച്ചു വരികയും, അവിടെവെച്ചു രണ്ടു ഭാഗക്കാരുടേ

യും ആളുകൾ തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധം അഭിനയിക്കുകയും ചെ
യ്തു കഴിയുമ്പോൾ വിവാഹകർമ്മം പരിപൂർണ്ണമായി.

മലയാ എന്നു പറയുന്നതു മദ്രാസു പട്ടണത്തിൽ നി
ന്നു ഉദ്ദേശം മൂന്നു ദിവസത്തെ വഴി കിഴക്കു കിടക്കുന്ന ഒരു
രാജ്യമാണ്. അവിടെയുള്ള കാട്ടാളന്മാർക്കു ഭാര്യയെ ലഭി
ക്കുന്നതിനു കുറെ ഓടാതെ കഴികയില്ല. വധൂവരന്മാരു
ടെ ആളുകൾ ആദ്യമായിത്തന്നെ ഒരു സ്ഥലത്തിൽ തന്നെ
ഒരു സഭ കൂടണം. അവരുടെ മുമ്പിൽ തറയിൽ ഒരു വ
ലിയ വൃത്തം മുമ്പേതന്നെ വരയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇതിന്റെ
ചുററിലുമാണു ഓടേണ്ടതു്. കന്യക കുറെ ഓടിയതിന്റെ
ശേഷം പിന്നാലെ പുരുഷനും ഓടിത്തുടങ്ങുന്നു. പിടിച്ചാൽ
അവൾ ഭാര്യയായി.

സമോയസന്മാർ എന്ന ആളുകളുടെ ഇടയിൽ ബലാ
ല്ക്കാരത്തിന്റെ വേഷങ്ങൾ ആയ പലതും മുൻകാലങ്ങ
ളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അധികമൊന്നും ശേ
ഷിച്ചിട്ടില്ല. വരൻ കന്യകയുടെ അച്ഛനെയും അമ്മയെയും
ഒരു ചെറിയ വടികൊണ്ടു പതുക്കെ പ്രഹരിക്കണമെന്നു മാ
ത്രമേ ഇപ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ നിർബ്ബന്ധമുള്ളു. അ
ച്ഛനോ അമ്മയ്ക്കോ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ദക്ഷിണ കൊടു
ക്കാതെ സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതിൽ വെച്ച് ഇവ
ർക്ക് എന്തോ സുഖക്കേടുണ്ടെന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ആഫ്രിക്കാരാജ്യനിവാസികളായ മാണ്ടിൻമാരുടെ ഇ
ടയിൽ ഈ വിധമായ വിവാഹം നടപ്പുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാ
യിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ, ഒരു വെള്ളക്കാരൻ അവിടെവെ
ച്ചു കണ്ട ഒരു സംഗതിയെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതിനിടയായി.
അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കേൾക്കണം; "ഒരു പ്രത്യേ
കകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നു ഒരു ചെറുപ്പക്കാര

ന ഒരു മോഹമുണ്ടായി. കന്യകയുടെ മാതാവു അവനു അ നവാദവും കൊടുത്തു. ഈ സംഗതിയൊന്നും അറിയാതെ ആ സാധുയുവതി ഒരു ദിവസം സന്ധ്യാസമയത്തിൽ അരി വെച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയിൽ, ഒരം പുരുഷനും മൂന്നനാലു ആളുകളുംകൂടെ ഓടിച്ചെന്നു അവളെ ബലമായി പിടിച്ചു എടുത്തുകൊണ്ടു ഗമിച്ചു. കഥ മനസ്സിലാകാതെ അവൾ നിലവിളിക്കുകയും ചവിട്ടുകയും തൊഴിക്കുകയും ഒക്കെ ചെ യ്തിട്ടും—കഷ്ടം ആ കന്യകയുടെ മാതാവും അവിടെ ഉണ്ടാ യിരുന്ന മററു ആളുകളും ചിരിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തതു്." ഇദ്ദേഹം കണ്ടതു വാസ്തവത്തിൽ അവിടെ നടപ്പായിരുന്ന ന്യായമായ വിവാഹമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ആ ഭവന ക്കാർ അത്ര ഉദാസീനത കാണിക്കുകയില്ലായിരുന്നു എന്നു ള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലോ. ആ പുരുഷന്മാരെ ക്രിമിനലാ യി ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ധ്വരയുടെ ഗൂഢഗതി, ആ കന്യകയ്ക്കുകൂടെയും അല്പംപോലും രുചിയ്ക്കുമായിരുന്നു എ ന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കന്യകയെ ബലാൽക്കാരമായി തട്ടി എടുത്തു വിവാ ഹം കഴിക്കുന്നു എന്നൊരു നാട്യമാണു, മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാ ജാതിക്കാരിലും നടന്നുവരുന്നതു്. ഈ ആളുകളുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള അനേകം അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിൽ ഈ കാപട്യം നടത്തപ്പെട്ടു ന്നുണ്ടു്. ഈ ആചാരം എങ്ങിനെ ഉത്ഭവിച്ചു എന്നാണു് ഇനിയും ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു്.

ഈ ആചാരം എങ്ങനെ ഉത്ഭവിച്ചു എന്നു ശരിയാ യി മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ വേറെ ഒരു സംഗതി ആദ്യമാ യി അറിയപ്പെടേണ്ടതുണ്ടു്. മേൽ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളെക്കാൾ നീചാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന സമുദാ

യങ്ങളിൽ വിവാഹരീതി എങ്ങിനെയാണെന്നതിനെപ്പ
റ്റി വല്ല അറിവും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അത്യന്തം നീ
ചങ്ങളായ സമുദായങ്ങളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിവാഹരീ
തി മനസ്സിലാകയാൽ, സമുദായം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കു
ന്നതിനോടുകൂടെ വ്യാജരഹിതമായ വിവാഹാചാരം
ഉണ്ടാകുവാൻ വല്ല മാർഗ്ഗവുമുണ്ടോ എന്നു യുക്തിപൂർവ്വം ന
മുക്കു ആലോചിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ.

അതിനീചങ്ങളായ സമുദായങ്ങളെപ്പറ്റി അനേകം
സംഗതികൾ ഇനിയും അറിയപ്പെടാനുണ്ടെങ്കിലും, അതുക
ളെപ്പറ്റി നാം കേവലം അജ്ഞന്മാരല്ല. പഴയകാലങ്ങ
ളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരിൽ നിന്നും ദ്വീപാന്തര
നിവാസികളായ കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിൽ പരിശോധനന
ടത്തീട്ടുള്ള കടൽസഞ്ചാരികളിൽനിന്നും, അപരിഷ്കൃത
സമുദായങ്ങളെപ്പറ്റി ദിവസംപ്രതി എന്നപോലെ നമുക്കു
അറിവു അധികപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള യാതൊരു
മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ നോക്കിയാലും, അത്യപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ വി
വാഹത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു അറിവു വരുന്നതു വിസ്മയജനകമാ
യ ഒരു വാസ്തവമത്രെ. അന്യോന്യം അനുരാഗത്തോടുകൂടി
ജീവിതകാലത്തെ നയിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു പുരുഷനും സ്ത്രീ
യും തമ്മിലുള്ള ഒരു അന്യോന്യ പ്രതിജ്ഞയാകുന്നുവല്ലൊ
വിവാഹകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്നതെ
ന്നു നാം സാധാരണ ധരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ
ഒരു നടപ്പോ അഭിപ്രായമൊ ഒന്നും അതിനീചന്മാരായ കി
രാതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ല. പാണ്ടിയിൽനിന്നു കുറച്ചു
കിഴക്കു കിടക്കുന്ന ഒരു ദ്വീപസമൂഹമാകുന്നു ആൻഡമാൻ
എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതു. ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചു കുറച്ചു പ്രായ
മായാൽ ഉടനെ പുതിയ സംബന്ധം അന്വേഷിച്ചു ഭാര്യാ
ഭർത്താക്കന്മാർ പിരിയുകയാണു ആ ദിക്കിൽ പതിവു. അ

മെരിക്കാ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്ന അടുക്കലുള്ള പാർലട്ടിദ്വീപനിവാസികളുടെ ഇടയിൽ വിവാഹം എന്ന ഒരു ഏൎപ്പാട കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ല. ഒരു വൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീ അതേവൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സകല പുരുഷന്മാരുടേയും ഭാൎയ്യ എന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. ആസ്ത്രേലിയന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരുവിധമായ വിവാഹബന്ധം ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെങ്കിലും പഴയ കാലങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരേൎപ്പാട ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നാണ ആ ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പായിരിക്കുന്ന പാരമ്പൎയ്യം കൊണ്ട മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. അവരെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം അന്വേഷണം നടത്തീട്ടുള്ള വിദ്വാന്മാർ അനേകമുണ്ട്. അവർ പറയുന്നത്, പഴയ കാലങ്ങളിൽ ആസ്ത്രേല്യന്മാർ, കമട്ടി, ക്രോക്കി എന്ന രണ്ടു വൎഗ്ഗക്കാരായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നും, കമട്ടിവൎഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ഒരു സ്ത്രീ എല്ലാ ക്രോക്കിമാരുടേയും ഭാൎയ്യയായിട്ടും അതുപോലെതന്നെ ക്രോക്കിസ്ത്രീ എല്ലാ കമിട്ടന്മാരാലും സ്വീകാൎയ്യയായിട്ടും ആയിരുന്നു അവർ ഗണിച്ചിരുന്നതെന്നും ആകുന്നു. ആസ്ത്രേല്യന്മാരുടെ ഈ മൎയ്യാദ മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ മിസ്റ്റർ ബൽമർ എന്ന മിഷ്യനറിക്ക ഒരിക്കൽ ഒരു അബദ്ധം പറ്റുകയുണ്ടായി. ആ ദിഗ്വാസികളോട നല്ലവണ്ണം പരിചയപ്പെടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടെ, ഇദ്ദേഹം ആ ദിക്കൊരിൽ ഒരുവന്റെ സഹോദരത്വം ലഭിക്കുന്നതിനായി അവരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള ഒരു കൎമ്മത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു. പിന്നെയൊരിക്കൽ ആ മനുഷ്യന്റെ ഭാൎയ്യയെ കണ്ടപ്പോൾ ഈ മിഷ്യനറി, കുശലപ്രശ്നമായിട്ട 'ഞാനും നിങ്ങളുടെ ഭൎത്താവും സഹോദരന്മാരായിരിക്കകയാൽ നിങ്ങൾ എനിക്ക സഹോദരിയാണ് അല്ലേ' എന്ന പറഞ്ഞു. അതിന്ന അവൾ പറഞ്ഞ മറുപടി 'അങ്ങിനെ അല്ല ഭൎത്തൃസഹോദരനായ അങ്ങു എ

ന്റെ ഭർത്താവാണു" എന്നായിരുന്നു. പിന്നെ അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണു സായ്പിനു സംഗതി മുഴുവൻ മനസ്സിലായതു്. ആ പ്രത്യേകമനുഷ്യന്റെ സഹോദരനായി ഭവിച്ചതിനാൽ മിഷ്യനറി ആ സ്ത്രീയുടേയും ആ സ്ത്രീയുടെ നാമത്തോടുകൂടിയ അന്യസ്ത്രീകളുടേയും ഭർത്താവായി ആ ദ്വീപവാസികളാൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ദ്വീപസമുദായങ്ങളിൽ വിവാഹബന്ധം എത്ര അനിശ്ചിതാവസ്ഥയിലാകുന്നു ഇരിക്കുന്നതു എന്നുള്ളതു, പാസിഫിക്ക സമുദ്രത്തിലുള്ള സാന്ദ്വിച്ചൻമാരുടെ ഭാഷയിൽനിന്നും അനുമാനിക്കപ്പെടാം. ഈ ഭാഷയിൽ

കൊയികാനാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ

പുത്രൻ
സോദരീപുത്രൻ
സോദരപുത്രൻ
സോദരപുത്രന്റെ പുത്രൻ
സോദരപുത്രീപുത്രൻ
സോദരീപുത്രന്റെ പുത്രൻ
സോദരീപുത്രിയുടെ പുത്രൻ
മാതൃസോദരീപുത്രന്റെ പുത്രൻ
മാതൃസോദരപുത്രന്റെ പുത്രൻ

വഹാന എന്നു പറഞ്ഞാൽ

ഭാര്യ
ഭാര്യാസോദരി
സോദരന്റെ ഭാര്യ
ഭാര്യാസോദരഭാര്യ

പിതൃസോദരപുത്രന്റെ മാറ്റു
പിതൃസോദരിപുത്രന്റെ മാറ്റു
മാതൃസോദരീപുത്രന്റെ മാറ്റു
മാതൃസോദരപുത്രന്റെ മാറ്റു

ഈ അത്ഥങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തെ പത്തിയിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ ആളുകളേയും കുറിക്കുന്നതിനു ഒരു പദം മാത്രവും അതുപോലെതന്നെ രണ്ടാമത്തെവയ്ക്കും ഒരു പദം മാത്രവും ആവശ്യമുള്ള ഈ സാൻഡ്വിച്ചുകാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിവാഹാചാരസംബന്ധമായ സാമുദായികപ്രമാണം എത്രയും അവ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിക്കപ്പെടാവുന്നതാണല്ലൊ. ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരും ജ്യേഷ്ഠത്തി അനുജത്തിമാരും ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും മാതൃസോദരസ്ഥാനത്തിൽ ഒരുവൻ ഉണ്ടായി എന്നു വരുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ പുരുഷന്മാക്കും മാറ്റുമാരും അളിയന്മാരും ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും മാറ്റാസോദരിപദത്തിൽ ഒരുവരം ശേഷിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. ഒരു വംശത്തിൽപെട്ട സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ, സൃഷ്ടിയാൽ തന്നെ മാറ്റാരത്നസംബന്ധം ഉള്ളതായിട്ടാണു ഇവരുടെ സങ്കല്പം എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു സമുദായം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു, പുരുഷന്മാർ ഏകഭാര്യാവ്രതന്മാരായ സ്ത്രീകൾ ഏകപുരുഷപ്രേമകളായും ഇരിക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃതാചാരം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നാണു ഇവിടെ സ്വാഭാവികമായി ജനിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യം. ഇതിനു മറുപടിയെന്താണെന്നു ഇനിയും ചിന്തിക്കാം.

നീചസമുദായങ്ങളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന അനിശ്ചിതവിവാഹാവസ്ഥ, സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാക്കും ഒരുപോ

ലെ അനിഷ്ടകരമായിരിക്കാമെന്ന ന്യായമായി വിചാരിക്കപ്പെടാം. എല്ലാവരുടേയും ദാമ്പത്യവൃത്തിയോടുകൂടെയും സംരക്ഷണത്തിന്ന ഒരു പ്രത്യേകപുരുഷൻ ഇല്ലാതെയും, ആ കാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരുന്നിരിക്കണം. അതുപോലെ തന്നെ തങ്ങളുടെ സ്വന്തരക്ഷയ്ക്കും ശുശ്രൂഷയ്ക്കും പ്രത്യേകിച്ചു ഒരു സ്ത്രീയില്ലായ്കയാൽ പുരുഷന്മാൎക്കും നേരിട്ടിരുന്ന അസ്വാസ്ഥ്യം ചില്ലറയായി ഇരുന്നിരിക്കയില്ല. ഈ പ്രയാസങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നായി, ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനും അന്യോന്യം അനുരാഗത്തോടുകൂടെ താമസിച്ചു തുടങ്ങുന്നതായാൽ ആ ജാതിക്കാർ മുഴുവനും അവൎക്കെതിരായി ശണ്ഠയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞ സമയത്തിൽ ഒരുവൻ സമീപത്തിലുള്ള വേറൊരു വൎഗ്ഗക്കാരിൽ നിന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ അടിമയായി പിടിച്ചു കൊണ്ടു വരുന്നതിന്ന സംഗതിയായി എന്നിരിക്കട്ടെ. അടിമയെ കൊല്ലുന്നതിനുകൂടെയും അക്കാലങ്ങളിലെ നിയമപ്രകാരം ജേതാവിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതിനാൽ ആ സ്ത്രീ സമുദായത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണെന്നോ സമുദായത്തിലേക്കു വിടപ്പെടണമെന്നോ ആരെങ്കിലും വാദിച്ചുതുടങ്ങുകയില്ല. അവൾ ജേതാവിന്റെ സ്വന്തം ഭാൎയ്യയായി താമസിക്കുന്നതിൽ വൈമുഖ്യം നടിക്കുന്നതിന്ന ആൎക്കും അവകാശമില്ലാത്തതാണല്ലൊ. ആ സ്ത്രീ അടിമയാണെന്ന ഒരു ആക്ഷേപം ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നുള്ളതിന്ന സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേകപുരുഷനെ രക്ഷകനായിട്ടും, ഭൎത്താവു ഒന്നുമാത്രം ആയിരിക്കുകയും ദാമ്പത്യവൃത്തി ലഘുവായിട്ടും ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഇവൾ, സ്വതന്ത്രകളായ അന്യസ്ത്രീകളെക്കാൾ വാസ്തവത്തിൽ ഭാഗ്യവതിയായിട്ടാണ പരിണമിക്കുന്നതു. തന്നെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സ്ത്രീയോടു സമുദായസ്വത്തുക്കളായ അന്യസ്ത്രീകളോടുള്ളതിനേക്കാൾ പു

രുഷന്റെ ക്രമം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതും സ്വാഭാവികമാണു്. ഈ സൌകൎയ്യത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു ആഗ്രഹമുള്ള പുരുഷന്മാർ കാലക്രമേണ പലരുണ്ടാവുകയും, അവർ അന്യവംശങ്ങളിൽ നിന്നു സ്ത്രീകളെ മോഷ്ടിച്ചോ ബലാൽക്കാരമായോ കൊണ്ടുപോരുന്നതിന്നു് ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെ അന്യവംശക്കാർ അടിമകളായി കൊണ്ടുപോകുന്നതു തങ്ങൾക്കു മാനഹാനിയാണെന്നുള്ള അഭിമാനംമൂലം, സ്ത്രീപക്ഷക്കാർ നിശ്ചയമായും ശണ്ഠയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതാകയാൽ, ഭാൎയ്യാപഹരണം സംബന്ധിച്ചു യുദ്ധങ്ങളും മത്സരങ്ങളും അവശ്യം ഉണ്ടാകുന്നതായിരിക്കുമെന്നും അനുമാനിക്കാം.

ഇങ്ങനെ പുരുഷന്മാർ കൂട്ടക്കൂട്ടമായി അന്യസമുദായങ്ങളോടു മത്സരിക്കുകയും സ്ത്രീകളെ അപഹരിച്ചു യഥോചിതം സ്വന്തഭാൎയ്യമാരായി വെക്കുകയും ഒരു കാലമായി നടന്നുവന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇങ്ങനെ അടിമകളായി പിടിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകൾ വാസ്തവത്തിൽ സൌഭാഗ്യവതികളാകുന്നു എന്നുള്ളതു വേഗത്തിൽ നാടൊക്കെയും പ്രസിദ്ധമാകാതിരിക്കയില്ല. എല്ലാവൎക്കും ദാസ്യവൃത്തിയോടു കൂടിയിരിക്കേണ്ടാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യകളായ സ്ത്രീകൾ കൂടെയും അന്യവംശജന്മാരായ പുരുഷന്മാരാൽ അടിമകളായി പിടിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു ആഗ്രഹിച്ചു തുടങ്ങി എന്നും വരാം. ഒരു സ്ത്രീയെ വരിക്കുന്നതിന്നു അന്യഗോത്രത്തിൽ പെട്ടവനായ ഒരു യുവാവു വരം നോക്കി വരുന്ന അവസരത്തിൽ അവളെ മനസ്സോടെ വിട്ടുകൊടുപ്പാൻ ചാൎച്ചക്കാർ സന്തോഷമുള്ളവരായിട്ടുതന്നെ ഇരുന്നാകാവുന്നതുമാണു്. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ വംശത്തിൽപെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെ അന്യവംശത്തിലേയ്ക്കു അടിമയായി അയച്ചുകളഞ്ഞു എന്നു ആക്ഷേപം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ എല്ലാ മാൎഗ്ഗമേ ഉള്ളതെ

ന്നായിരിക്കും സ്ത്രീപക്ഷക്കാരുടെ പിന്നത്തെ നോട്ടം: ഒരേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ പുരുഷപക്ഷക്കാൎക്കെതിരായി ആയുധങ്ങളുമായി എതിൎത്തു പോരിനു ഒരു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടുന്നവരുണ്ടി തോൽവി ഭവിച്ചു എന്ന വ്യാജേന സ്ത്രീകളെ വിട്ടുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ പലസ്ഥലങ്ങളിലും നടന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ സ്ത്രീകൾ അന്യവംശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ സംഗതിയാകുന്നു, മാച്ഛന്മാരുടെ അറിവോടും മനസ്സോടും കൂടി ആണെന്നുള്ള വാസ്തവം എല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ള ഒരു രഹസ്യമായി ഭവിച്ചു. ചുരുക്കി പറയാമല്ലോ. മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ നിശ്ചിതസമയത്തു സ്ത്രീയെ കൊണ്ടുപോവാനായി വരികയും, അപ്പോൾ സ്ത്രീപക്ഷക്കാർ മത്സരത്തിന്റെ ചില നാട്യങ്ങൾ കൈയും കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളതു കാലക്രമേണ വിവാഹകൎമ്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെടേണ്ടുന്ന ഒരു ആചാരമായി പരിണമിച്ചു.

വിവാഹകൎമ്മസംബന്ധമായി സ്ത്രീപക്ഷക്കാരും പുരുഷപക്ഷക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു ആയോധനാഭിനയം നടക്കേണ്ടതാണെന്നും, മിക്ക അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലും ഒരു പ്രമാണമുണ്ടായതിനുമേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട കാരണമാകുന്നു, ഇപ്പോൾ മിക്ക സാമുദായികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സമ്മതിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നതു്. പോരിനുമാത്രം, വരൻ കന്യകയുടെ അച്ഛനമ്മമാരെ കമ്പുകൊണ്ടടിക്കുക, കന്യകയെ എടുത്തുകൊണ്ടോടുക, ഓടിപ്പിടിക്കുക എന്നിതുകളെല്ലാം കാണപ്പെടുന്നതു മുമ്പൊരു കാലത്തിൽ വാസ്തവത്തിൽ നടക്കേണ്ടതായിരുന്ന യുദ്ധം വേഷമാത്രമായി ഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം വിവിധപ്രകാരങ്ങളിൽ വികസിച്ചതിന്റെ ഫലങ്ങളായിട്ടാണു് എന്നുള്ള വിദ്വജ്ജനമതം സയുക്തികമായിരിക്കുന്നു എന്നും സമ്മതിക്കപ്പെടേണ്ടതു തന്നെ. വിവാ

ഹം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ വധൂവരന്മാർ ബന്ധുജനങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു ഒന്നുരണ്ടു മാസകാലത്തേയ്ക്കു ദൂരെയുള്ള വല്ല പട്ടണങ്ങളിലും പോയി താമസിക്കുകയും ഇതിന്നായി പുറപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ അവരെ ഭവനത്തിൽ ഉള്ള മറ്റാളുകൾ ചേൎന്ന പഴയ ചെരിപ്പുകൾകൊണ്ടു എറിയുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പതിവു ഇന്നും സായ്പന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടു്. വരൻ സാക്ഷാൽ ഏറ്റവും തല്ലും കൊണ്ടു കന്യകയെ ബന്ധുജനങ്ങളിൽനിന്നു ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതായിരുന്ന ഒരു കാലം ആംഗലസമുദായത്തിന്റെ പരിണാമപദ്ധതിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു ഈ ആചാരത്തിൽ നിന്നു പല വിദ്വാന്മാരും അനുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു. മലയാളത്തുള്ള നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ഇടയിൽ വധൂവരന്മാരെ പഴംതൊലികൊണ്ടും മറ്റും എറിയുന്നതായ ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരാഴ്ച ആഘോഷിക്കുന്ന വിവാഹോത്സവം അവസാനിച്ചു വധു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടേണ്ടതായ വ്യാഴാഴ്ചദിവസത്തിലെ തലേരാത്രിയിൽ ആളുകൾ ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞിരുന്നു ചെയ്യുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങളും പാട്ടും കുരവും ഏറ്റവും ബഹളവും എല്ലാം അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിൽ വാസ്തവത്തിൽ നടക്കേണ്ടതായ യുദ്ധത്തിന്റെ സ്മാരകങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിർദ്ദോഷശകലങ്ങൾ ആകുന്നു എന്ന അഭിപ്രായപ്പെടാമെന്നുകൂടെയും ഈ അവസരത്തിൽ ഒരുവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രബലമായി ദ്യോതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

൧. ആത്മദമനം.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ലൌകികന്മാരായിട്ടുള്ളവർ പരോപദ്രവം ചെയ്യാത്തവരും പരന്മാരിൽനിന്നു് ഉപദ്രവം സഹിക്കാത്തവരും ഏകദേശമെങ്കിലും പരസമ്മതന്മാരും ലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടണമെങ്കിൽ മൂന്നു പ്രധാന ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ആയവ പ്രാധാന്യക്രമേണ ആത്മദമനം, ആത്മാവബോധം, ആത്മബഹുമതി എന്നിവയാകുന്നു. ഇവിടെ ആത്മബഹുമതി എന്നതിനു ദുരഭിമാനമെന്നോ അനാവശ്യമായ 'താൻപ്രമാണിത്വ'മെന്നോ അർത്ഥം തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകരുതു്. യാതൊരവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലും തന്റെ വിചാരം, വാക്കു് പ്രവൃത്തി ഇവകളെ നിയമമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശക്തിതനിക്കുണ്ടെന്ന വിശ്വാസം മൂലം അവനവനെ കുറിച്ചുണ്ടാകേണ്ട ബഹുമാനമെന്നാണു് മേൽപറഞ്ഞ പദത്തിന്റെ താല്പര്യം. ഈ ആത്മബഹുമതിതന്നെയാണു് ഉൽകൃഷ്ടപദവിയിലേക്കു മാർഗ്ഗദർശിയായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മൂലവും. ആത്മബോധമെന്നതാൽ സ്വസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മജ്ഞാനമൊന്നുതന്നെ. അതായതു് അവനവനുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളെ അവനവൻ തന്നെ വഴിപോലെ അറിയാറാവുക. ആത്മദമനമെന്നതു കാമക്രോധലോഭമോഹാദികളിൽനിന്നു് അനായാസേന മനസ്സിനെ പിൻവലിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ഈ ഗുണത്രയത്തിൽ സർവ്വോൽക്കർഷേണ വർത്തിക്കുന്ന ആത്മദമനമെന്ന ഗുണത്തെയാണു് പ്രകൃതമായിട്ടു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മദോന്മത്തനായിരിക്കുന്ന ഗജത്തിന്ന് അങ്കുശമെന്ന പോലെയും, തുഴയും വഞ്ചിക്കയറുമില്ലാത്ത കുതിരയ്ക്കു കടിഞ്ഞാണെന്നപോലെയും, കോളിളകപ്പെട്ടുഴലുന്ന തോണിക്ക് ഒരിക്കലും തെററാത്ത അമരം പോലെയും രാഗദ്വേഷാദി ചിത്തവൃത്തികൾക്കു പരാധീനന്മാരായ മനുഷ്യൎക്ക് ആത്മദമനം കേവലമൊരു ഗുണമെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽപോരാ; അതിന്റെ അഭാവം ഏററവും ആപൽക്കരമെന്നുതന്നെ പറയണം. മദംകൊണ്ടു ഗൎവ്വിഷ്ഠനായ കൊലകൊമ്പനെ ഒതുക്കി നിൎത്തുവാൻ ആയുധമില്ലെന്നുവന്നാൽ അന്യന്മാൎക്കുണ്ടാകാവുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്ക് കയ്യും കണക്കുമില്ലാത്തതാണ്. ഏററവും മൊടിയോടുകൂടി യഥേഷ്ടം പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന കുതിര ഉപകരിക്കത്തക്കതാകേണമെങ്കിൽ അതിനെ വേണ്ടവഴിക്കു കൊണ്ടു നടത്താറാവണം. ആയതിന്നു കടിഞ്ഞാണിന്റെ സഹായം കൂടാതെ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. അനേകം ദുൎഘടങ്ങളെക്കൊണ്ടും ദുസ്തരമായി മഹാൎണ്ണവത്തിൽ കൂടി തോണിയെ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തേക്കു വഴിതിരിക്കണമെങ്കിൽ അമരത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടല്ലാതെ മറെറാന്നുകൊണ്ടും ഫലിക്കുന്നതല്ല. അപ്രകാരംതന്നെ അവനവന്റെ മനോവൃത്തികളെ വഴിക്കുവഴി നിയമനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു സാമാന്യേന മൂന്നുവിധത്തിലുള്ള പ്രയോജനമുണ്ട്. അപാകതകൊണ്ട് അന്യന്നു ശല്യമായിത്തീരാതെ; തന്റെ ജീവകാലം പരോപകാരത്തിന്നായി ഭവിക്കുക, അന്യന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുക; ഇപ്രകാരം ഗുണത്രയിഷ്ടമായ ആത്മദമനത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു ശക്തന്മാൎക്കും അശക്തന്മാൎക്കും ഒരുപോലെ ഭൂഷണമായ ക്ഷമാബലം.

അഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ ക്ഷമാഗുണം ക്ഷണസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. അല്പമാകട്ടെ അനല്പമാകട്ടെ

സകല സംഗതികളിലും ഒരുപോലെ ക്ഷമ ശീലിച്ചെങ്കിലെ ഈ ഗുണം സ്വഭാവത്തോടുകൂടി ഇണങ്ങുകയുള്ളു. അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാതെകണ്ടും നിത്യവും ക്ഷമ ശീലിക്കുന്നവരാണു്; മിക്ക ജനങ്ങളും യുക്തിയും മനസ്സാക്ഷിയും ഒരുവിധം ചെയ്യുന്നമെന്നു നമ്മളോടുപദേശിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരുവിധത്തിലായേക്കാം മോഹം നമ്മളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. ദിനസരി ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്നാലും പലവിധത്തിലുള്ള നിബന്ധനകളെക്കൊണ്ടു സ്വേച്ഛപോലെ നടക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അതാതുജോലികളെ നിർവ്വഹിച്ചു പോരുന്നുണ്ടു്. നട്ടുച്ച വെയിലത്തു ചുട്ടുപഴുത്തു കിടക്കുന്ന പാടത്തുനിന്നു് കിളയ്ക്കുവാൻ യാതൊരുവനും ആഗ്രഹമുണ്ടാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഓരോവക ബന്ധങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതും സഹനശക്തി ശീലിക്കുന്നതിൽ ഒരു വകഭേദമാണു്. അനേകം സംഗതികളിൽ ഒഴിയുവാൻ ശക്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടു് അടങ്ങേണ്ടിവരുന്നുണ്ടു്. ഇതും ക്ഷമാശീലത്തിന്റെ വൈഭവം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ അടക്കവും ഒതുക്കവും അറിഞ്ഞു ശീലിച്ചെങ്കിലേ ആയവർ സ്ഥൈര്യവും ദാർഢ്യവും മതിയാവുകയുള്ളു. അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ അറിവുള്ളവർക്ക സാധിക്കയുള്ളു. ഇതുതന്നെയാണു് വിദ്വാന്മാരുടെ ക്ഷമയ്ക്കും മൂഢന്മാരുടെ ക്ഷമയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

ആത്മദമനത്തിന്റെ ഉപാംഗങ്ങളായ വിനയവും വിവേകവും മൂഢന്മാർക്കു ചില സമയങ്ങളിൽ ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും ആയവ അവരിൽ സ്ഥിരമായിട്ടു പ്രകാശിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളല്ല. വിദ്വാന്മാർക്കാകട്ടെ വേണമെങ്കിൽ ആയവക്കു ഹാനി വരാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. മ

ദ്യപാനികളാണെന്ന പൂൎണ്ണബോധമുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ശകാരവാക്കുകൾ കേട്ടു പരിഭവിച്ചു് മാനനഷ്ടത്തിന്നു കോടതി കയറുന്നതും മലകളിളകിലും മഹാജനങ്ങൾക്കു് ഇളക്കം തട്ടാത്തതും ഈ വിവേകത്തിന്റെ പ്രകാരഭേദംകൊണ്ടു തന്നെയാണു്. അതു ഹേതുവായിട്ടു സകല ഗുണങ്ങളേയും മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം വഹിയ്ക്കുന്ന ആത്മദമനത്തെ സകല ജനങ്ങളും സമാനമായിട്ടും യഥാശക്തി ലാളിച്ചു പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു് യുക്തിയും അനുഭവവും ഒരുപോലെ നമ്മെ ശാസിക്കുന്നതാണു്.

---

൮. കേരളത്തിലെ ദ്രവ്യപുഷ്ടി.

ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ളവർ സമ്പാദനാർത്ഥം നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരഭേദങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ ആശ്രയിച്ചു് ആ രാജ്യത്തെയ്ക്കുള്ള വരവും നിത്യവൃത്തിയുടേയും വിശേഷവിധികളുടേയും നിദാനത്തെയോ, ആവശ്യത്തെയോ ആശ്രയിച്ചു ചെലവും നിശ്ചയിക്കുന്നു എന്നു് നിരാക്ഷേപമാണു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ വരവോ ചെലവോ അധികരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിട്ടു് അധിക കാലമായിരിക്കുന്നു. വരവിനു് ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലഭിനന്ദിക്കുകയും, ചെലവിനു് ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വരുന്നതു് ഇന്നിന്ന വഴിക്കാണെന്നു യുക്തിയുക്തമായി ജനങ്ങൾക്കു് ബോധ്യംവരുംവിധം പറഞ്ഞു് അതു നിദാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് നാം സ്വരാജ്യത്തെയ്ക്കു വേണ്ടി വിഹിതമായി ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണു്.

വരവെല്ലാം ഗണിക്കേണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ജനങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരഭേദങ്ങളെല്ലാം വിചാരിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇതു ക്രമമായാലോചിച്ചു പറയുന്നപക്ഷം ഇപ്പോൾ കാണുന്നവയിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടതു കൃഷിപ്രവൃത്തിയാണു. കേരളീയർക്കു പൂർവ്വന്മാരുടെ പേരിൽ ഭക്തി കലശലാകയാൽ അവർ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു ഗുരുത്വക്ഷയമോ അന്യായമോ എന്നൊരു വിചാരം പ്രായേണ കണ്ടുപോരുന്നുണ്ടു. ഇതു ഹേതുവായി പണ്ടു തിരുനാവായ സഭായോഗംകൂടി ജനങ്ങൾ രാജ്യകാര്യം നടത്തിയിരുന്ന കാലംമുതൽ ഇന്നോളവരെ ഓരോ തൊഴിലുകൾക്കു ആവശ്യങ്ങളായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു അന്നുമുതൽ ഇന്നോളവരെ യാതൊരു ഭേദംവരുത്താതെ തന്നെ [illegible] ധരിച്ചു പോരുന്നുണ്ടു. കാളയുടെ നാവുപോലെയുള്ള കൊഴുവും, കാഞ്ഞിരംകൊണ്ടു കലിയും, പനയലകുകൊണ്ടു കരിക്കോലും, മുളിയിലംകൊണ്ടു നുകവും, പനങ്കഴികളും ഇന്നോളവരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വളം ചെയ്യുന്നതു അന്നും ഇന്നും ഒന്നുതന്നെയാണു. കാലിച്ചാണകവും ചില വൃക്ഷങ്ങളുടെയും മറ്റും ഇലകളും മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞു നെല്ലെല്ലാം അകത്തായാൽ മേലവിനാം വിത്തിറാം കഴിച്ചുണ്ടാകുന്നതു കർക്കടകത്തിൽ വില്പാനൊന്നു നിലയിൽ സൂക്ഷിച്ചു ഒടുവിൽ നിശ്ചയിച്ചുകാലം വരുന്നതിനു മുമ്പായി കിട്ടിയവിലയ്ക്കു എന്ന നിലയിൽ വിറ്റുകളകയാണു, ചെയ്തുകാണുന്നതു. ലാഭമോ ചേതമോ ഉണ്ടാകുന്നതു ദൈവകൃത്യമെന്നു കരുതി സമാധാനിക്കയും ചെയ്തുപോരുന്നു. ഇതു പറഞ്ഞതെല്ലാം നെല്ലിൻെറ കഥയാകുന്നു. വേറെ ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യമാറില്ലെന്നില്ല. സ്വന്താവശ്യാർത്ഥം മറ്റുചില ധാന്യങ്ങളും കൃഷി ചെയ്യുന്നതിൽ ചിലപ്പോൾ ഒട്ടൊട്ടു അധികമുണ്ടാ

കുന്ന പക്ഷം അവയെല്ലാം ഇതുതന്നെയാണ് ഗതി. ഇതിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നവ എള്ളു്, പയറു്, ഉഴുന്ന മുതലായവയാണു്.

മേൽപറഞ്ഞ ധാന്യങ്ങളെല്ലാം കൃഷിചെയ്യേണ്ട മാതിരി പുരാതനകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ ഈ കാലത്തു് വളരെ പരിഷ്കാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനോപകാരാൎത്ഥം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ മനസ്സുള്ളവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തിലേക്കു ബ്രിട്ടീഷുഗവൎമ്മെന്റു ഇതിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു പാഠശാലയും പരീക്ഷകളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഈ പാഠശാലയിലയച്ചു സമ്പാദ്യത്തെക്കു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു അറിവിനെ സമ്പാദിച്ചു രാജ്യത്തെയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു് ഇനിയും തോന്നാത്തതു വളരെ കഷ്ടമെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൃഷിപ്രവൃത്തി എന്നു പറയുന്നതിൽ അധികം ജനങ്ങൾക്കു് ഇയ്യിടെ ഒരു ജാള്യമാണെന്നു് കണ്ടുപോരുന്നതു്. ആൎയ്യകുലത്തിലാണു് ജനനമെന്നു് ജല്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആൎയ്യശബ്ദത്തിന്റെ ആഗമം ചിന്തിക്കുകതന്നെ ഇല്ലതാനും. ധാത്വൎത്ഥപ്രകാരം ആൎയ്യശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം കൃഷിക്കാരൻ എന്നു മാത്രമാണു്. (കൃഷിചെയ്വാൻ ഭൂമി ഉഴുന്നവൻ). ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തു വിളയിച്ചു് ഭക്ഷിച്ചിരുന്ന സംഘക്കാർ ആൎയ്യന്മാർമാത്രമായിരുന്നതിനാലും, ഇതിനു് അന്യസംഘക്കാരെക്കാൾ പരിഷ്കാരസിദ്ധി ആവശ്യമായിരുന്നതിനാലും ഈ ശബ്ദത്തിങ്കൽ ശ്രേഷ്ഠത്വം ആരോപിച്ചിരിപ്പാനേ കാരണം കാണുകയുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ്ഗവൎമ്മെന്റു് ഭരിക്കുന്നഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നു രണ്ടു് താലൂക്കുകളൊഴികെ പ്രധാന ജന്മിത്വം

നായന്മാൎക്കും നമ്പൂരിമാൎക്കും ആകുന്നു. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സമ്പാദിച്ച ജന്മവസ്തുക്കളുള്ള ഊരിൽപരിഷമൂസ്സതന്മാരുമുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു താലൂക്കുകളിൽ ഒന്നിൽ പ്രായേണ നമ്പൂരിമാരും മറേറതിൽ പരദേശബ്രാഹ്മണരുമാകുന്നു. ഈ ജന്മികളെല്ലാം നിലങ്ങൾ അധികവും പാട്ടത്തിനേല്പിക്കുകയാണ് പതിവ്. കൃഷി എത്ര വിധമായാലും ഇവൎക്ക് ചോദ്യമില്ല. പാട്ടം ക്രമപ്രകാരം വസൂലാകേണമെന്നേ ശാഠ്യമുള്ളു. അഥവാ അവനവൻതന്നെ നടത്തുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ പോലും സ്വന്തശ്രദ്ധ വയ്ക്കുക എന്ന നിയമമേ ഇല്ല. കൃഷിക്കാരനായി ഒരുവനെ നിയമിച്ച് അവന്റെ ഹിതംപോലെ കാൎയ്യമെല്ലാം നടത്തുക എന്നല്ലാതെ ഉടമസ്ഥന് വെയിലോ മഴയോ ഉള്ളപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങുന്നത് ലഘുത്വമായാണ് വിചാരിച്ചു കാണുന്നത്. വെയിലും മഴയുമില്ലാതെ സമയവുമില്ല. അതിനാൽ ഉടമസ്ഥൻ നോക്കുകയുമില്ല. ഈ ഉദാസീനതയോടുകൂടി കാൎയ്യാന്വേഷണം ചെയ്തിട്ടും ഇപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആദായം നോക്കുമ്പോൾ വേണ്ടവിധത്തിലായിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകത്തക്ക ആദായം ഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

൨. രണ്ടാമതായി പറയേണ്ടത് നെയ്ത്തുപണിയാണ്. ഇതിന്റെ ഗുണത്വം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇനിയും വേണ്ടവിധം അനുമാനിച്ചു തുടങ്ങീട്ടില്ല. വിദ്യാനൈപുണ്യം കൊണ്ടു ബുദ്ധിക്ക് വികാസം സിദ്ധിച്ചവർ എത്രതന്നെ ചെയ്തിരുന്നാലും അതെല്ലാം ശുദ്ധമേ മൂഢന്മാർ ചെയ്യുന്നതിൽ എത്രയോ അധികം വൈശിഷ്ട്യത്തോടെ സാധിക്കുമെന്ന് ലോകസമ്മതമാണ്. ഈ ബോദ്ധ്യം എല്ലാവൎക്കുമുണ്ടെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിലേൎപ്പെടുവാൻ മനസ്സിന് ധൈൎയ്യം വരുന്നില്ല. 'തൊട്ടിലിലെ ശീലം ചുടലയിൽ' എന്നല്ലേ പ്രമാണം. നെയ്ത്തു തുടങ്ങിയാൽ ചാലിയനായി

ല്പോകമെന്നാണ് ഭയം. ൨ാം പ്രവൃത്തി കുലധൎമ്മമായി പാലിച്ചുപോരുന്ന ചാലിയൎക്ക് പതിത്വം കല്പിക്ക ഹേതുവായി വിജ്ഞാനസിദ്ധിക്ക് ഹേതുവരാതെ മൂഢന്മാരായിത്തന്നെ കഴിയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരെക്കൊണ്ടു് സ്വരാജ്യത്തേക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന പുഷ്ടികൾക്ക് ശോഷണവും വരുന്നു. പിന്നെ ഈ സംഘക്കാരെക്കൊണ്ടു് രാജ്യത്തിലേക്ക് സാധിക്കുന്നതു് പരുക്കൻതോൎത്തുമുണ്ടും പേറവുകച്ചയും മാത്രമായതിനെക്കുറിച്ചു് അതിശയിക്കാനില്ല. ഒന്നാമതു് ഓരോ പ്രവൃത്തിക്ക് ഓരോ സംഘക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ചു് നിയമിച്ചതുതന്നെ അബദ്ധം. പിന്നെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഗുരുലാഘവതകളാലോചിക്കാതെ അതാതു ചെയ്യുന്നവൎക്ക് അവിഹിതമായി പതിത്വം കല്പിച്ചതിൽ പ്രഥമാബദ്ധം ആവൎത്തിച്ചു. എള്ളുകൃഷിചെയ്തു് വെട്ടി ഉണക്കി തട്ടി മണിയാകുന്നതുവരെയുള്ള പ്രവൃത്തി ആരെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനു് ആക്ഷേപമില്ല. അതിൽ നിന്നു് ജനങ്ങൾക്കു് അത്യാവശ്യവസ്തുവായ എണ്ണ എടുക്കുന്നതു് നികൃഷ്ടവൃത്തി എന്നും അതിനു് ചക്കാൻ എന്നു് ഒരു ജാതി വേറെ വേണമെന്നുമല്ലേ പൂൎവ്വന്മാരുടെ വിധി. ചകിരികൊണ്ടു് കയറു പിരിപ്പാൻ പണ്ടു് പൂൎവ്വന്മാർ കല്പിച്ച ജാതിയില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ദ്രവ്യമായിത്തീരുന്ന ഈ സാധനം കത്തിച്ചു ഭസ്മമായല്ലേ പോകുന്നതു്.

ചാലിയർ മൂഢരെങ്കിലും അവൎക്ക് പരമ്പരയായി ഒരു തൊഴു കിട്ടീട്ടുണ്ടു് അതുപ്രകാരം നടന്നു പോരുന്നതുമുണ്ടു്. ഇവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന തോൎത്തുമുണ്ട് ഉടുത്തു് യജമാനന്മാരായി തെളിവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ എത്ര നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു് ആരെങ്കിലും ഇതുവരെ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഉണ്ടെങ്കിൽ നിവൃത്തി മാൎഗ്ഗം കാണാതിരിക്കയുമില്ല. നമ്മുടെ യോഗത്തിൽ യോഗ്യതയിലി

രിക്കുന്ന അമ്മമാരും കുട്ടികളും ഉപയോഗിച്ചു് പോരുന്നവ
യും പാവു തരത്തിലുള്ളവയുമായ വിലപിടിച്ച മുണ്ടുകളും വ
സ്ത്രങ്ങളും ആരു് എങ്ങിനെ എവിടെ വച്ചുണ്ടാക്കുന്നു എ
ന്നു് ഈ നാട്ടിലാരും വിചാരിക്കുന്ന ചട്ടമേ ഇല്ല. "പ
ത്തായം പ്രസാദിക്കുക, കാൎയ്യസ്ഥൻ അളക്കുക, ചക്കി കുത്തു
ക, കോമൻ വയ്ക്കുക, അമ്മ വിളമ്പുക" ഇത്രമാത്രമേ അറി
വുള്ളു. ഈ ശീലത്തരങ്ങൾ നെയ്യുന്നതു് പാണ്ടിമാൎത്താ
ണു്. ഇവൎക്കു് യൂറോപ്യന്മാരെപ്പോലെ നെയ്ത്തിന്ന ഉപ
കാരങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളും മറ്റും അറിവുണ്ടോ എന്നുകൂടി
സംശയമാണു്. ആ രാജ്യക്കാർ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന
മാതിരി മുണ്ടുകൾ കൊണ്ടോ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടോ യാതൊ
രു പ്രയോജനവുമില്ല. എങ്കിലും ദേഹദണ്ഡം ചെയ്തു ഈ
തരത്തിൽ നെയ്തുണ്ടാക്കിസാധനം അധികവശം കേരളത്തിലേ
ക്കയച്ചു് ഇവിടെ വിററഴിച്ചു് അതിലായ ലാഭം എടുത്തു ധ
നികന്മാരാകുന്നതു് നിത്യമായി കണ്ടുപോരുന്നവല്ലോ.

നാട്ടുകാരിൽ ധനികന്മാർ യോഗംകൂടി ഓഹരിയെടു
ത്തു് യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ സാമാനങ്ങൾ വരുത്തി കേരള
ത്തിൽ വച്ചു തന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതായാൽ നാലു
ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള താമ്രപൎണ്ണിമാഹാത്മ്യമൊഴിച്ചു് മററെ
ല്ലാം സാധിക്കുന്നതിന്ന പുറമെ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം 'ഇങ്ങി
നെ വരാതവണ്ണം' കിഴക്കോട്ടു പോകേണ്ട ആവശ്യം വരി
കയില്ല. ഇതിന്ന പുറമെ എത്ര പണം ജഗന്നാഥൻ മല
മൽ മുതലായവ വഴിയായി അന്യദേശത്തേക്കു പോകുന്നു?
ആൎജ്ജനത്തിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രഥമതയും സൌകൎയ്യവും
വ്യാപാരത്തിനാണെന്നു് സൎവ്വസമ്മതമായ കാൎയ്യമാകുന്നു.
ഇഹലോകവൃത്തികളിൽ മിക്കവയും വ്യാപാരമെന്നു് ഒരുവി
ധേന പറയാമെങ്കിലും അവയൊന്നും യഥാൎത്ഥത്തിൽ ആ

ജ്ഞാനമാൎഗ്ഗങ്ങളായി അനുമാനിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ഒരം അൎത്ഥ
ത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ട വ്യാപാരം കേരളീയരിൽ എത്ര കണ്ടു
നടപ്പുണ്ടെന്നാണു് ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വല്ലതു
മുണ്ടെങ്കിലല്ലേ ആലോചിക്കേണ്ട അവധാനമുള്ളു. ഈ നി
ലയിൽ കൃഷിയും സൎക്കാർ കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളുമൊഴി
കെ മറ്റൊന്നുമുള്ളതായി എനിക്കു് കേട്ടറിവില്ല. കൃഷിയു
ടെ കഥയെല്ലാം മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഉ
ദ്യോഗമാൎഗ്ഗമായ സമ്പാദനം എല്ലാവൎക്കും സാധിച്ചുകൊള്ളു
വാൻ പ്രയാസം. ഉദ്യോഗം സാധിച്ചാൽപോലും ഒരുവി
ധം സുഖമായി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാമെന്നു് ചിലരുടെ കാ
ൎയ്യത്തിൽ മാത്രം പറയാം. അധികം വേണമെന്നു് മോഹം
തുടങ്ങിയാൽ അതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം ന്യായമോ അന്യായമോ എ
ന്നു് ചിന്തിക്കാതെയായി വരുന്നതാം. ഇതുനിമിത്തം ശ്രേ
യസ്സും ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും കൂടി ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ ചേൎന്നില്ലാൻ
അസാദ്ധ്യമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. "പണമില്ലാത്തവൻ
പിണം" "ദ്രവ്യമില്ലാത്തവൻ ശവത്തിനുതുല്യൻ" എന്ന
ൎത്ഥം വരത്തക്കവിധത്തിൽ തമിഴ്ഭാഷയിൽ ഒരു വചനമു
ണ്ടു്. ഈ പറയുന്നതു് ലൌകികാവസ്ഥയിൽ യഥാൎത്ഥമാ
യാൽ ശവോപമത്വം വരാതിരിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമെന്തെന്നു ഒരു
വിധം ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ വഴിക്കു് ആലോചി
ക്കുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം വ്യാപാരത്തിനെന്നു് മുമ്പേതന്നെ
പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അല്പം പ്ര
സ്താവിക്കുന്നു.

വ്യാപാരത്തിനു വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാമതാ
യി പറയേണ്ടതു് ദ്രവ്യത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. പിന്നെ വിവേ
കം, സൂക്ഷ്മം, ക്ഷമ, സത്യം, ശൌചം ഇങ്ങിനെ അനേക
ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ പ്രവൃത്തിക്കു ശ്രീയും, ആരംഭ
ത്തിനു് സ്ഥൈൎയ്യവും, മനസ്സിനു് സ്വൈരവും, അന്യരുടെ

ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിവരുന്നതാണ്. ഒന്നാമതായി പറ
യേണ്ട ദ്രവ്യം നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രയാസസ്ഥിതിയിലാണ്
ഇരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ദ്രവ്യപുഷ്ടിയുള്ള തറ
വാട്ടുകളില്ലെന്ന ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ലോകത്തിൽ നിക്ഷേ
പങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങുമെല്ലാമുണ്ടായിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. ആവ
ശ്യസമയങ്ങളിൽ കഴിച്ചുനോക്കേണ്ട സ്ഥലങ്ങൾ വിവരമി
ല്ലെന്ന് ഒരു വിഷമമേയുള്ളു. തറവാട്ടുസ്വത്തിന്റെയും
സ്ഥിതി ഏറെക്കുറെ ഇതുതന്നെയാണ്. സ്വത്തുണ്ടെന്ന്
അറിവുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടേണ്ട മാർഗ്ഗം അറിവിൽപ്പെടാതെ ഇ
രിക്കുന്നു. തൊഴിലിൽ കടമില്ലാതെ കുടുംബങ്ങളുണ്ടോ എ
ന്ന വളരെ സംശയം. അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ വളരെ ചുരു
ക്കം. പലേ കാരണങ്ങളിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇങ്ങിനെ
വരുന്ന കടങ്ങൾ കൂടെ കാര്യത്തിൽ ഐകമത്യത്തിന വൈ
ഷമ്യമില്ലല്ലൊ. ദുർവ്യവഹാരത്തിന് കേരളീയരുടെ സഹജ
താല്പര്യമെന്ന പറയുന്നത് അസത്യവാദമായി വരികയില്ല.
കിടാങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ഉരുവിട്ടു പഠിക്കുന്നത് അന്യായം,
പ്രതി എന്നിവയിൽ ഒന്നാണെന്നുകൂടി പറയാം. അന്യായ
ഒന്നാ അച്ഛനൊ മകനൊ ആയി വരുന്നപക്ഷം അത് കാലാ
നുസാരമാകയില്ല. ഇതിന് പുറമെ നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർക്ക് ദു
ർവാശി രാജികലശവുമാണ്. അതിനാൽ വ്യവഹാരമൊ
ന്ന തുടങ്ങിപ്പോയാൽ അതിന് അവസാനം പാളയിലാണ്.
പാളയെടുക്കുന്നതുവരെ വ്യവഹാരം വലിച്ചുകളഞ്ഞു എന്ന വ
രികയില്ല. തമ്മിൽ പറഞ്ഞുതീർക്കുന്നത് ഇരുകക്ഷിക
ൾക്കും വളരെ അപമാനമെന്നാണ് സാധാരണ വിചാരം.
അന്യായത്തിലെ പ്രതികൾ തമ്മിൽചേർന്ന് വ്യവഹാരമി
ല്ലാതാക്കുന്നതിന് അനുമതിയും കാൽപിടിക്കയാണെന്നും
അതിന് ലജ്ജയുണ്ടെന്നും മറവുമാണ് ഭാവം. ഇത് ഭാ
വമെന്നതല്ലയല്ല അതിനെ വലിയ ഒരു വ്രതമായിട്ടാണ

രക്ഷിച്ചുപോരുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും, അങ്ങുമിങ്ങും, കാൽപി
ടിപ്പാൻ മടിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു് സൎവ്വം ക്ഷ
യിച്ചു് ഒടുവിൽ കടക്കാരൻ കഴുത്തിലാണു് പിടികൂടുന്നതു്.
ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു് എത്ര പരിവൃത്തി കണ്ടിരുന്നാലും ജ
നങ്ങൾക്കു് അതിൽ വിമുഖത വരാതിരിക്കുന്നതു് കേരള
ത്തിലെ സുകൃതക്ഷയമെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരുന്നു. വ്യ
വഹാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ദുർവ്യയം ചെയ്തുപോരുന്ന ദ്രവ്യത്തിൽ
ഒരംശം വല്ലപ്രകാരമുള്ള വ്യാപാരവിഷയത്തിൽ ഏൎപ്പെടു
ത്തുന്ന പക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും ആവഴിക്കു് വ
രാവുന്ന സകല സുഖാനുഭവങ്ങളും സിദ്ധിച്ചു് അവർ സുഖി
ക്കുമല്ലോ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഏതെല്ലാം വ്യാപാരങ്ങൾ
സൌകൎയ്യത്തോടുകൂടി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നൊരിക്കലെങ്കി
ലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നാം നെല്ലുകൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കി,
കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു് വ്യാപാരികളായ മറു ജാതിക്കാൎക്കു് വി
റ്റുകളയുന്നു. അവർ അരിയാക്കി മൂട്ടകെട്ടിച്ചു് അന്യായ
വില മേടിച്ചു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ അതെല്ലാമഴിച്ചു് അ
തിയായ ലാഭമെടുക്കുന്നുവല്ലോ. വിളയിക്കേണ്ട അദ്ധ്വാനം
കൂടി ചെയ്തു് അവരവർ തന്നെ വ്യാപാരം നടത്തുവാൻ നി
ശ്ചയിക്കുന്ന പക്ഷം ആ മുതൽ മലയാളം കടന്നു് പോക
യില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സ്ഥിതി വി
വരിക്കുന്നതായാൽ ഈ രാജ്യത്തു് ഉണ്ടാവുന്ന അനേകപദാ
ൎത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഏതിനെയെല്ലാം ലാഭമെടുപ്പാൻ മാ
ൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നോ ആ വഴിക്കു് ശ്രമിക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിനു് ശ്രേ
യസ്കരമെന്നോ നമ്മുടെ കൃഷിക്കാരൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ?
അനവധി സാധനങ്ങൾ കാട്ടിലുള്ള മുല്ലപ്പൂപോലെ വെറു
തെയല്ലേ പോകുന്നതു്? കുരുമുളകു് മരത്തിന്മേൽ നിന്നുത
ന്നെ കരാറുപറഞ്ഞു് വ്യാപാരികൾക്കു് കൊടുക്കുന്നു. ഇഞ്ചി
കിളച്ചപാടേതന്നെ തൂക്കി വിറ്റുകളയുന്നു. നാളികേരം ഇ

ടിവിച്ചു ഉടുക്കുന്ന പൊളിച്ചും പൊളിക്കാതെയും മാപ്പിളമാരും
എണ്ണക്കച്ചവടമുള്ള മററു വൎഗ്ഗക്കാരും എടുക്കുന്നു. ഇവയി
ലെല്ലാം മുതൽ യാത്രപറഞ്ഞു് ദേശാന്തരം പോകുന്നില്ലെ
ന്നു് ആശ്വാസമുണ്ടു്. പരുത്തി ഈ നാട്ടിൽ പടുമുള്ളയാ
യി ഉണ്ടാകുവാനേ പാടുള്ളൂ എന്നില്ലല്ലോ. അതു് കൃഷി
ചെയ്യുവാൻ തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടില്ല. പരുത്തി നൂലാക്കേണ്ട
തിനും, നെയ്യേണ്ടതിനും ആവശ്യങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങൾ കേര
ളീയരുടെ ദ്രവ്യം കൊടുത്താൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? പരി
ചയിച്ചാൽ യന്ത്രങ്ങൾ ഈ നാട്ടിൽതന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനും
പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം ഇടങ്ങിയാൽ നാട്ടുകാരു
ടെ ഹിതംപോലെ വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാമല്ലോ. ഈ വിധം
അത്യാവശ്യമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ശ്രമിപ്പാൻ തോന്നാതെ വി
ശേഷവസ്ത്രങ്ങൾക്കു ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ലക്ഷ്മീവിലാ
സം, ഉൎവ്വശീവിലാസം, പോരസ്ത്യവിലാസം എന്നിങ്ങിനെ
പേരുകളെഴുതി തെക്കൻ കച്ചവടം തൊണ്ണാൻമുതലാളിക
ളിട്ടയച്ചു് അന്യായവിലവെച്ചു് മേടിച്ചു് മേടിച്ചു് അന്യായമു
തലും അന്യായപലിശയും കൂടി സംഖ്യ വലുതാക്കി വ്യവഹ
രിച്ചു് തറവാടുകളും കൂടി വില്പിച്ചു് നിരപരാധികളായ അ
നേകം പേരെ പാളയെടുപ്പിക്കുന്നതു് എന്തിനായിട്ടാണു്.

തനിക്കുതാൻപോന്നജനങ്ങളൊക്കെയും
തനിക്കുവേണ്ടുകിലെളിയതും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ മഹാഭാഗ്യമുള്ളതിനു് പുറമേ വ്യാപാരം
എളിയ കാൎയ്യവുമല്ല. അതിനാൽ ധനികന്മാരെല്ലാം യോ
ഗംകൂടി ധനം ഓഹരി നിയമിച്ചു് ശേഖരിച്ചു തെക്കൻ, ജ
ന്നാടം, മലമൽ, മസ്ലീൻ മുതലായ മാതിരിയിൽ നെ
യ്തുതുടങ്ങുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ അന്യർ അനുഭവിച്ചുപോരു
ന്ന അതിയായ ലാഭം ഇവിടെ സ്ഥിരവാസിയായി വരുന്ന

തിനാ പുറമേ സ്വദേശികൾക്ക് ആദായവും സംഘക്കാൎക്ക് ദ്രവ്യവൎദ്ധനയും സ്വാഭിമാനസംതൃപ്തിയും അന്യോന്യരൂപം സിദ്ധിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയിപ്പാനിടയില്ല. ഇതു കൂടാതെ ബുദ്ധികൌശലംകൊണ്ടും, ദേഹാരോഗ്യംകൊണ്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ സംഘക്കാരോടു സഹകരണം ചെയ്യുന്നവൎക്ക് അന്യാശ്രയം കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനും കഴിയും.

ഓട്ടുണ്ടാക്കുന്നതു നിസ്സാരമായ കശവന്റെ പണിയാകയാൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അതിൽ ബുദ്ധിവെയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതിനാ പുതുമാതിരിയിൽ ഒരു യന്ത്രവും മററുമേൎപ്പെടുത്തി ഓട്ടുപണി തുടങ്ങിയശേഷം കുറച്ചുകാലത്തിനുള്ളിൽ പാതിരി സംഘക്കാർ എത്രലക്ഷം കരസ്ഥമാക്കി എന്നു കേരളത്തിൽ കാണുമാറുള്ള ഗൃഹങ്ങളുടെ മേല്പുരകൾ നോക്കി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണ്. മലവാരങ്ങളിലുള്ള മഹായോഗ്യൎക്ക് മലകളിൽ പോകയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ

"ഝില്ലിത്ധാംകാരനാദമണ്ഡിതസിംഹവ്യാഘ്ര
ശല്യാദിമൃഗഗണകീൎണ്ണമാതപഹീനം"

ഇതെല്ലാമാണ് ഓൎമ്മവരുന്നതു്. മരക്കച്ചവടക്കാരനോട് കാലമേനിക്ക് കരാറ് എന്ന് തീൎച്ചപ്പെടുത്തി മുതലെടുപ്പാനഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നവരല്ലോ. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചാൽ ഉടമസ്ഥരും, അദ്ധ്വാനത്തിനും നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർ തന്നെ. അവിടുന്ന് അങ്ങോട്ട് പറയുമ്പോൾ മാരാനും ചെണ്ടയും എന്ന കണക്കാണ്. തല്ലുകൊള്ളുവാൻ ചെണ്ടയെങ്കിലും പണംകെട്ടുവാൻ മാരാൻ; ഈ വചനം ഉദാഹരിക്കയാണ് യഥാൎത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ നിത്യവൃത്തി—യഥാൎത്ഥത്തിൽ കേരളീയരെന്ന് പറഞ്ഞവർ എത്രപ്രയത്നമാണ് പ്രയത്നമെന്ന നിലയിൽ ചെയ്യുന്നതു? ആ സ്ഥിതിയുള്ളവർ ഈയ്യിടെ

ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ചു എഴുത്തുപണിയൊ വക്കീൽപ്രവൃത്തിയൊ ആയും മുതൽക്കം ചിലർ ന്യായാധിപത്യം സാധിച്ചും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാറ്റമില്ലാതെ ഉഴലുന്നവർ പ്രായേണ അധികപ്പെട്ടാണു് കാണുന്നുള്ളതു്. കീഴ്കട, കീഴ്കട, എന്ന മഹാകടൽ കടന്നാലല്ലാതെ ഉദ്യോഗതിക്കു് മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പ്രയത്നങ്ങളും വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതൊന്നും വിചാരിക്കാതെ

"അലംവൃഥാമോദനഖേദനാഭ്യാം
അലംഹൃന്നിയാകമലാസനാഭ്യാം"

എന്നതും പ്രമാണിച്ചിരുന്നു് കുട്ടികൾക്കു് അറിവുഴിഞ്ഞതശേഷം കൂത്തിയും നിധിയും തേക്കോട്ടു് ആശ കാണിച്ചു് വടക്കോട്ട ഒഴിച്ചു കളയുന്നതുപോലെ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു് വിഹിതം വരേണ്ട ആദായങ്ങൾ അവിടെക്കെന്നനിലയിൽ പിരിച്ചു് അവയെ ചിലവഴിക്കേണ്ട സമയത്തേക്കു് കൈത്തപ്പായി സ്ഥലംമാറി ചിലറുമെയ്യു വ്യവഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കി കൈത്തപ്പം വ്യവഹാരവുമായി ഉള്ളതെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതിനെ വിത്ര്യവും കണ്ടു കണ്ടു് ജനങ്ങൾക്കു് അപകീർത്തിയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും അല്ലെങ്കിൽ വരാതിരിക്കുന്നതിൽ പരമായി എന്തു കഷ്ടാവസ്ഥയാണു് വരുവാനിരിക്കുന്നതു്.

പറഞ്ഞിടാതിതുമറിഞ്ഞിടേണം
പറഞ്ഞറിഞ്ഞാലുമതൊട്ടുകൊള്ളാം
അറിഞ്ഞിടാചൊൽകിലുമെന്നുവന്നാൽ
പറഞ്ഞിടാനൊന്നിനുമില്ലകണ്ടാൽ!

൯. അന്ധവിശ്വാസം.

പകലന്തുനിനച്ചിടുന്നതിൽ
പടമോർത്തവരിൽ കിനാവുകൾ
പരിചോടെഴുന്നരാത്രിയിൽ,
പരമിച്ഛയാനുള്ളണം വരുമുള്ളന്നം.

സ്വപ്നങ്ങൾ, ശകുനങ്ങൾ, ഭാഗ്യം, ഭാഗ്യക്കുറി, മന്ത്രവാദം മുതലായ അദ്ഭുതികങ്ങളായ അനുഭവങ്ങൾ അന്ധവിശ്വാസമെന്ന പദത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. ജീവിതത്തിൽ അവയിൽ ഏതാനും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയാതെ വരികില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല അവ വിചാരണാർഹങ്ങളാകുന്നത്. അവ നമ്മുടെ മനഃപ്രവൃത്തികളെ വിശദീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രബോധവും നിദ്രയും നമ്മുടെ ജീവിതസാമ്രാജ്യത്തെ പകുത്തനുഭവിയ്ക്കുന്നു. താഴിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു സുഖമായി കിടക്കുന്ന രണ്ടു ബാലകന്മാരെ നിദ്രാപിശാചിനി നിശ്ശബ്ദമായി അനായാസേന ദൂരത്തകറ്റുന്നു.

കാടുംമേടുംസമുദ്രംമലകളുമവിയുംപൊയ്കയും കാറുമേഘം
നാടുംനാനാജനാനാമതിരുമുടനതൊന്നിച്ചുമാറിമാറി
വീടുംക്രൂടുംവെടിഞ്ഞിട്ടടിമറയുന്നോരകത്താരിലപ്പോ-
ലാടുംരാവിൽ കിനാവാംനഗരമതിലഹോ! തിക്കമില്ലേതിരക്കും

പലരും സ്വപ്നം കാണുന്നതല്ല, എങ്ങിനെ സ്വപ്നം കാണുന്നു എന്നതാണ്, ആശ്ചര്യം. ഈശ്വരാംശഭൂതയായ ബുദ്ധിയെ പണയം വെച്ചു, ദേശവും കാലവും, നാടും നഗരവും, ജനങ്ങളും ജന്തുക്കളുമെല്ലാം പ്രകൃതിസിദ്ധങ്ങളാ

യ നിയന്ത്രണങ്ങളെ അതിലംഘിച്ച് അന്തരാന്തരാ ഹാസ്യമായും ഭീഷണമായും നൃത്താടുന്നതിനു നാം രംഗഭൂമിയായി തീരുന്നതാണ് ആശ്ചര്യം.

മുന്നമെങ്ങളുടെശൈശവത്തിൽനമ്മുടെസഖാക്കളായ്
നിന്നിരുന്നപോലനേകമിന്നുമൊട്ടുസാമ്പ്രതം
ഇന്നലെപ്പിറന്നതുപോലെവന്നിടുന്നുപിന്നെയും
മന്നിൽനിന്നുവിട്ടുപോയദൃഷ്ടരാംവിശിഷ്ടരും.

ചിലപ്പോൾ കരകാണാത്ത സമുദ്രങ്ങളിലും അവസാനിക്കാത്ത വഴികളിലും ഒരു ലക്ഷ്യം കൂടാതെ അനന്തമായി നാം സഞ്ചരിക്കുമ്പോലെ തോന്നുന്നു; ചിലപ്പോൾ കഠിനമായ വ്യായാമങ്ങൾ നടത്തുന്നു; കാര്യമില്ലാത്തകാര്യത്തിനു വളരെ പ്രയത്നിക്കുന്നു. നേരംപോക്കുകൾ കണ്ടു ചിരിക്കുന്നു. ചിരികൊണ്ടുണർന്നുനോക്കുമ്പോൾ നിസ്സാരമായും ഭയങ്കരമായും ഉള്ള നിശീഥത്താൽ ശിക്ഷിതന്മാരായിട്ടു ഈ ഏട്ടച്ചിരിയുടെ കാരണത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ പഠിച്ച പണിയെല്ലാം നോക്കുന്നു. സ്വപ്നങ്ങളെ ഓർമ്മിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസമാണ്. ഓർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്തോറും അവ മറവിൽ ഒളിക്കും. നല്ല രസികങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു് ഉണർന്നുടനെ അവയെ നമുക്കു നല്ല ഓർമ്മയുണ്ടെന്നു തോന്നും. അതിന്റെ വികാരത്തിൽനിന്നു നാം വിട്ടുമാറീട്ടില്ലായിരിക്കാം. അതിന്റെ ഒരംശം കിട്ടിയാൽ മുഴുവൻ ഓർമ്മിക്കാം, എങ്കിലും അതിന്റെ ഒറ്റത്തും പിടികിട്ടുന്നില്ല. മുഴുവനും കാറ്റിൽ പുകപോലെ പോകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്ര വേഗത്തിൽ നശിച്ചു പോകുന്നതും പിടികിട്ടാത്തതുമായി സ്വപ്നംപോലെ മറ്റൊന്നുമില്ല.

സ്വപ്നങ്ങൾക്കെല്ലാം എന്തോ ഒരു സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലായ്ക ഉണ്ടായിരിക്കും. അസഹനീയമായ ഒരു ന്യൂനത അ

വയെ ബാധിച്ചിരിയ്ക്കും. നല്ല മനോഹരങ്ങളായ രൂപങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു അഭംഗികാണും. എന്നതന്നെയല്ല, പാകമല്ലാത്ത മററൊരുത്തന്റെ ചട്ടയെടുത്തിട്ടാലെന്നപോലെ, സ്വപ്നത്തിലെ ആളുകളും ദിക്കുകളുമെല്ലാം നമുക്കചേരാത്തതായി തോന്നുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു തന്നെ അറിയണം പ്രകൃത്യാനുസാരിണിയായ മനുഷ്യസ്ഥിതി ഉണൎന്നിരിക്കുമ്പോഴാണ് എന്ന്.

ഉണൎന്നിരിക്കുമ്പോഴുള്ള ഓൎമ്മയൊന്നു വേറെ, ഉറക്കത്തിലൊന്നു വേറെ, വളരെക്കാലം മുൻപിൽ സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളേയും ആളുകളേയും മററും ഉറക്കത്തിൽ പിന്നേയും നമുക്ക് ഓൎമ്മവരുന്നുണ്ടു. ഈ വണ്ടിയിൽ സവാരി ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ മുൻപിൽ പലപ്പോഴും സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സ്വപ്നത്തിൽ നാം ഓൎക്കുന്നു. 'ഈ വൎത്തമാനം ഈയാളോടു ഇവിടെ വച്ചുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. അല്ലെങ്കിൽ കേട്ടിട്ടുണ്ടു, എപ്പോഴെന്ന് ഓൎമ്മിക്കുന്നില്ല' എന്നു നമുക്ക് ഉണൎന്നിരിയ്ക്കുമ്പോൾ തോന്നാറുള്ളതുപോലെ ഉറക്കത്തിലും തോന്നാറുണ്ടു. സ്വപ്നത്തിലുള്ള ഈ അനുഭവം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചറിയേണ്ടതാണ്.

ജന്തുക്കൾ പ്രകൃതിയുടെ സ്വപ്നങ്ങളെന്നു, പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്വപ്നാവസ്ഥയിലുള്ള ജ്ഞാനം അവയുടേതിനു തുല്യമായി വിചാരിക്കാം. അപ്പോൾ വിശേഷബുദ്ധി പ്രസുപ്തയായി നാം വാസനാമാത്രാനുസൃതന്മാരായി ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ അസംഖ്യങ്ങളായി ഗണിയ്ക്കുന്നവയെ തക്കംകൂടാതെ അനുവദിയ്ക്കുന്നു. ഒരു പഞ്ജരബദ്ധയായ ശുകിയുടെ നിലയിലാണ് അപ്പോഴുള്ള നമ്മുടെ ബുദ്ധിയുടെ അവസ്ഥ. കഷ്ടം! അതിന്റെ അവസ്ഥ എത്ര ശോച്യയാണ്! സ്വതന്ത്ര ചാരികളായ മൃഗങ്ങളുടെ അവ

സ്ഥ കാണുമ്പോൾ 'എന്തു്! നമ്മെപ്പോലെ സ്വാതന്ത്ര്യം അതിനുമുണ്ടോ?' എന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നു. ഈ ജ്ഞാനം അതിനുണ്ടോ? നമ്മെപ്പോലെ അതിനും തന്നെത്താൻ അറിയാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടോ? നമ്മുടെ കഥകളിൽ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും മനുഷ്യരെപ്പോലെ പ്രവൎത്തിച്ചതായും മററും പറയുന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യം മറെറാന്നുമല്ല, നമ്മുടെ ശക്തിയെ അവയിൽ അധ്യാസിയ്ക്കുന്നതത്രേ. എന്തുകൊണ്ടാണു് ഈ മാതിരി പഴങ്കഥകൾക്കു് ഒരു നിലനില്പു കാണുന്നതു്? തത്വത്തിനോടു അവയ്ക്കു എന്തോ ചേൎച്ചയുള്ളതുകൊണ്ടു തന്നെ. ജന്തുക്കളോടു മാത്രമല്ല, അപരിഷ്കൃതന്മാരായ പുലയർ മുതലായ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തോടും നമുക്കു ദയനീയത തോന്നിപ്പോകുന്നു. അവരിലും ചിലർ ജ്ഞാനമുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. മിക്കവരും അപ്രകാരമല്ല. തങ്ങളുടെ സ്ഥിതി തനിക്കു അറിയാൻ അവൎക്കു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവർ നിസ്സംശയമായി ആത്മഹത്യ ചെയ്യേനെ എന്നു നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

സ്വപ്നങ്ങൾക്കും ഒരുവക സത്യമുണ്ടു്. യുക്തിയുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണുവാരിയിടുന്നവയാണെങ്കിലും അവയ്ക്കും ഒരു ന്യായമില്ലാതില്ല. അവ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ ഒന്നു കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ അനുഭവത്തിൽ വരാത്തതായ അനേക വിചാരപരമ്പരയെ അവ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അവയ്ക്കും നമുക്കും യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു, എങ്കിലും നമ്മുടെ ആത്മജ്ഞാനം അപ്പോൾ തീരെ ഇല്ലാതില്ല. ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ സ്വപ്നങ്ങൾ നമുക്കു് അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തെ തരുന്നു എന്നു പറയാം. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ ആത്മീയമല്ല. പരകീയമാണോ? അതുമല്ല, രണ്ടുമാണു. സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം മനഃകല്പിതങ്ങളാണെന്നു നാം പറയാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ കൂട്ടത്തിൽ

നിന്നും പിന്നണിനില്ക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരെപ്പോലെ സ്വാമി യെ ആക്രമിക്കുന്നു. എല്ലാപ്രവൃത്തിയും, വിചാരവും, കാ രണവും ഇരുതലമൂരികളാണെന്നു് ഇതുകൊണ്ടറിയണം. പ്ര വൎത്തി നിവൎത്തിശക്തികൾ ഒന്നിൽതന്നെ അടങ്ങിയിരി ക്കുന്നു.

ജ്ഞാനാതീതമായ ഏതോ ഒരു ശക്തിയിൽനിന്നും നമുക്കു ചിലപ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ മുന്നറിവുകൾ സിദ്ധിക്കു ന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ഒന്നുരണ്ടു് അ നുഭവങ്ങളെങ്കിലും ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ ഈ പ്രാപഞ്ചികബന്ധനത്തെ വിട്ടു് ഒന്നുയൎന്നപോലെ നമു ക്കു തോന്നുന്നു. സ്വപ്നങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ വരാൻ പോകുന്ന തിനെ കാണിക്കുന്നതായി പലൎക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എ ന്നാൽ ഈ ശക്തി പലപ്പോഴും മറ്റൊന്നല്ല. നമ്മുടെ മ നസ്സിൽ പതിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന വിചാരങ്ങളുടെ യദൃ ച്ഛികമായ പരിപാകംകൊണ്ടും സമ്മേളനംകൊണ്ടും ഘു ണാക്ഷരന്യായേന ഉണ്ടായതാകുന്നു. ഇന്നയാൾ ഇന്നവി ധം പ്രവൎത്തിക്കുമെന്നു് ഉണൎന്നിരിക്കുമ്പോൾ നാം ഊഹി ക്കുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ അയാൾ മറ്റൊരുവിധം പ്രവൎത്തി ക്കുന്നതായി കാണുന്നു. അതിനു യുക്തിയൊന്നുമില്ല. എ ങ്കിലും അചിരേണ അതു സത്യമായി വരുന്നു. ഇതിൽ സ്വപ്നമാത്രമല്ല കാൎയ്യകാരി മുൻപിൽ മടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വിചാരശകലങ്ങളെ ആ പ്രാസ്ഥികൻ കൂട്ടിച്ചേൎത്തു സൃ ഷ്ടമാക്കുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു സ്വപ്നങ്ങൾ, ശകുനങ്ങൾ മുതലായവ ആത്മാവിന്റെ ബോധനങ്ങളാണെന്നു ചിലർ പ റയുന്നതു വാസ്തവം തന്നെ.

കാൎയ്യകാരണങ്ങളുടെ ഈ വൈജാത്യത്തെ നിരൂപി ക്കു മ്പോൾ ജഗൽകാരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു നമുക്കു ...

ന്തിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഒരേ മൂലത്തിൽനിന്നു വിപരീതഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രവൃത്തികൾ പുറപ്പെടുന്നു. ഉറക്കം നമ്മുടെ വിചാരധാരയുടെ സങ്കേതങ്ങളെ മാററിക്കളയുമ്പോൾ ഇച്ഛകളെല്ലാം ഉടനെ പ്രവൃത്തികളായി ഫലിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമാൻ ആത്മജ്ഞാനത്തിനായി സ്വപ്നങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നു. സ്വപ്നത്തിലെ സംഗതികളെ എപ്പോഴും ഓർമ്മിക്കുന്നതു പ്രയാസം; പോക്കുമനസ്സിലാക്കാം. അതു നമുക്കു് ഉത്സാഹമോ വൈമനസ്യമോ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്ന സംഗതികൾ എത്ര അസംഗതങ്ങളായിരുന്നാലും അവയ്ക്കു് ഒരു തത്വമുണ്ടു്. ശകുനങ്ങളിലും മററു് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലും അപ്രകാരം തന്നെ. അവയുടെ നിദാനം മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ പ്രച്ഛന്നമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. 'ഈ സ്വപ്നങ്ങൾ എത്രതന്നെ അസംഗതങ്ങളാണെന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ നിന്നു ജനിച്ചവയാകകൊണ്ടു നമ്മുടെ ജീവചരിത്രത്തിനോടും ശിരോലിഖിതത്തിനോടും ഏതാനും സാമ്യമില്ലാതെ വരികയില്ല' എന്നു ഗീഥി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വരാൻ പോകുന്നതിന്റെ പൂർവ്വരംഗങ്ങൾ നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ മുമ്പിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളുടെ പരിപൂർത്തിയാണല്ലോ ക്രിയയിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ചില സ്വപ്നങ്ങൾ ഫലിച്ചുകാണുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. തെററിപ്പോകുന്നതിനു കാരണം, നിസ്സാരങ്ങളായ സംഗതികളെ മാത്രം ഗണിക്കുന്നതിനാലാണു്. ഒരുത്തന്റെ തള്ളവിരലിന്റെ നഖംകണ്ടു അവന്റെ ഛായയെ നിർണ്ണയിച്ചാൽ എത്ര ശരിയായിരിക്കും? നമുക്കു വരാൻ പോകുന്ന സംഗതികളെ അറിയുന്നതിനുള്ള പല ചിഹ്നങ്ങളും എല്ലായ്പോഴും സന്നിഹിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. അവയെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന

തിൽ നാം ജാഗരൂകന്മാരായിരിക്കുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. നാം സൂക്ഷിച്ചറിയാൻ തയ്യാറുള്ളവരാണെങ്കിൽ ഈ വക ചിഹ്നങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. എന്തുപോലെയെന്നാൽ, നാം ഒരു വൃക്ഷച്ഛായയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ കണ്ണായങ്ങളിൽക്കൂടി പതിയ്ക്കുന്ന രശ്മികൾക്ക് ഓരോന്നിനും സൂര്യബിംബത്തിന്റെ ആകൃതിയുണ്ടെന്നു ഗണിയ്ക്കുന്നില്ല. വാസ്തവം അങ്ങിനെയാണെന്നുള്ളത് ഉപരാഗകാലത്തിൽ ഈ ഓരോ സുഷിരങ്ങളിലും കൂടിവരുന്ന വെയിൽ കലാകൃതിയായി കാണുമ്പോൾ മാത്രമേ മനസ്സിലാകുന്നുള്ളൂ. സർവ്വത്തിനും ഈശ്വരൻ ഒരർത്ഥം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതറിയാൻ കഴിയുന്ന ബുദ്ധിമാനാരുള്ളൂ? കൈനോട്ടംകൊണ്ടും മറ്റും മനുഷ്യന്റെ ശുഭാശുഭങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കാമെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. പക്ഷെ അതറിയാവുന്ന വിദ്വാനെവിടെ? വളരെ നീളമുള്ള അലകൾ കണ്ടാൽ അവ വരുന്ന വാക്കിന് സമീപത്തെങ്ങും കരയില്ലെന്ന് ഒരു നല്ല നാവികൻ ഊഹിയ്ക്കും. മണ്ണിന്റെ തരം കണ്ടു ലോഹങ്ങൾ കിടക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളെ ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞൻ നിർദ്ദേശിയ്ക്കുന്നു. എത്രപേർ അതിന്റെ മുകളിൽ അവിടം കഴിച്ചിരിയ്ക്കും? അവർ അതറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ എത്ര ചിലന്തിവലകൾ പ്രഭാതത്തിൽ വെളിയിൽ പലതിനേയും തമ്മിൽ കൂട്ടി ബന്ധിച്ചിരിയ്ക്കും. സൂര്യൻ ഉദിച്ച വെയിൽ തട്ടുമ്പോഴല്ലാതെ നാം അവയെ കാണുന്നുണ്ടോ? എന്നതുപോലെ;

'പരിഷജതി പദാർത്ഥാനാന്തരഃ കോപി ഹേതു-
ർന്നഖലുബഹിരുപാധീൻ പ്രീതയസ്സംശ്രയന്തേ
വികസതിഹിപതംഗസ്യോദയേ പുണ്ഡരീകം
ദ്രവതിചഹിമരശ്മാവുദ്ഗതേ ചന്ദ്രകാന്തഃ'

ഈ സംഗതി വളരെ സാരവത്താണ്. ബുദ്ധിമാന് ഏതു നേരമ്പോക്കും അൎത്ഥവത്താകുന്നു. ഗന്ധദ്രവ്യത്തിന്നെല്ലാം മനുഷ്യഗന്ധമില്ലാതെ വരില്ല. അതുപോലെ ഏതുകളിക്കഥയിലും ഒരു സാരമില്ലാതെ വരികില്ല. പുരാണങ്ങളിലുള്ള കഥകളിൽ നിന്നു തത്വജ്ഞാനികൾ എത്ര ധൎമ്മതത്വങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു! മഹൎഷിമാർ ഒരു പുല്ല് എടുത്തു മന്ത്രം ജപിച്ചു വിട്ടപ്പോൾ അതു ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ചെയ്തു എന്നു കഥകൾ പറയാറുണ്ട്. അതു ശുദ്ധമേ കളിക്കഥയെന്നല്ലാതെ ആൎക്കെങ്കിലും തോന്നുമോ? എന്നാൽ മന്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ആവിയും പുല്ലിന്റെ സ്ഥാനത്തു കുറെ ചക്രങ്ങളും ആക്കുക. ആവിയന്ത്രംകൊണ്ടു നാം എന്തെല്ലാം ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ആണ് ചെയ്യിക്കാത്തതു്.

“അത്ഭുതസംഗതികൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യത്തിലൊക്കെ വലിയ പ്രകൃതിമാഹാത്മ്യം” എന്ന് ഒരു പണ്ഡിതൻ പറയുന്നു. നിത്യനിദാനം ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങൾക്കാണ് അധികം മാഹാത്മ്യമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. മനുഷ്യന് ഒരു ക്ഷണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവത്തിനു കോടിപുരാണങ്ങളെക്കാൾ വിലകൂടും. മന്ത്രവാദികളും പ്രശ്നവാദികളും മറ്റും നമ്മെ അവിശ്വാസികളെന്ന് അധിക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ വാദങ്ങളെ നാം സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കുന്നതു് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കും ഫലങ്ങൾക്കും ഒരു സ്വരച്ചേൎച്ച കാണായ്കയാലത്രേ. അവരുടെ വിദ്യ ഒട്ടും നമുക്ക് ആശ്ചൎയ്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അതിലധികം അത്ഭുതങ്ങളെയാണു നാം സൎവ്വദാ കണ്ടെത്തുന്നതു. പ്രകൃതിയിൽ ഒന്നും പെട്ടെന്നു നടക്കുന്നില്ല. ഒന്നിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലേക്കുള്ള പ്രവേശം ക്രമേണയാകുന്നു. അന്തരാളസ്ഥലങ്ങളായ ഭേദഗതികൾ അ

തിസൂക്ഷ്മങ്ങളാകകൊണ്ടു ഗോചരങ്ങളാകുന്നില്ല. എത്രയോ ശബ്ദങ്ങൾ അനവരതമായി ശ്രോത്രത്തിൽ തട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും നാം കേൾക്കുന്നില്ല; എത്രയോ കാഴ്ചകൾ കണ്ണിന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നിട്ടും നാം കാണുന്നില്ല; അവയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നുള്ളു.

പ്രശ്നം മുതലായവയ്ക്കു നമ്മുടെ ജീവിതത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തെ ഈ വിധം ഒരുത്തനും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ അവ കേവലം പരമ്പരാ പ്രവചനംകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഒരു ചില്ലറ സംഗതിയുമല്ല. അതുകൊണ്ടു എന്നും കാണുന്ന അത്ഭുതങ്ങളെക്കൊണ്ടു നാം തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതാണു്. മറ്റുള്ളവ നമുക്കു ജ്ഞാനാർഹങ്ങളാണെങ്കിൽ അവ നിസ്സംശയമായി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കും.

ഈ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ മുഴുത്തിരുന്ന പണ്ടുള്ള കാലത്തും ബുദ്ധിമാന്മാർ അവയെ പ്രതിവാദിക്കാതെയിരുന്നില്ല. പണ്ടു് ഹെക്ടർ എന്ന വീരൻ യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ദുശ്ശകുനങ്ങൾ കാണുന്നു എന്നു് ആരോ പറഞ്ഞതിനു് 'തന്നുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് തന്നെയാണു് ഉത്തമശകുനം' എന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'പ്രശ്നം പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുന്നവനല്ല, സാധകബാധകങ്ങളെ ചിന്തിച്ചു് ഊഹിക്കുന്നവനാണു പ്രാശ്നികൻ' എന്നു യൂറിപ്പിഡീസ് എന്ന പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. 'അന്നം, ഗരുഡൻ, പശു മുതലായ ജന്തുക്കളെ ഭാഗ്യകാരികളായി നാം ഗണിക്കുന്നു; എങ്കിലും മനുഷ്യൻ ഉത്തമജന്തുവാണെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ' എന്നു പ്ലൂട്ടാർക്ക് എന്ന പൗരാണികൻ ശോചിക്കുന്നു. ഒരു വലിയ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അകപ്പെട്ട കപ്പലിലെ കപ്പിത്താൻ ഇങ്ങി

ന്നു ഈശ്വരനെ പ്രാൎത്ഥിച്ചു—'ഈശ്വരാ! അങ്ങേക്കു് എന്നെ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ രക്ഷിക്കാം; നശിപ്പിക്കണമെങ്കി നശിപ്പിക്കാം; എങ്കിലും ഞാൻ മുക്കാൻ ശരിയായി പിടിക്കുന്നുണ്ടു്". ഹെക്കാറേറിയൂസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കഥയെക്കൂടി ഉദാഹരിക്കാം.

'ഒരിക്കൽ ചെങ്കടലിന്റെ തീരത്തുകൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കൂടെ പല അശ്വാരൂഢന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മസ്സുലാം എന്നു പേരായ ഒരു ജൂതനും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇയാൾ ബലിഷ്ഠകായനും ധീരനും ധനുൎവിദ്യയിൽ നല്ല സമൎത്ഥനും ആയിരുന്നു. എല്ലാവരും കൂട്ടമായി യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ വഴിയിൽ ഒരു ശകുനവാദി 'നില്ക്കണേ! നില്ക്കണേ!' എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. എന്താണു കാൎയ്യമെന്നു മസ്സുലാം ചോദിച്ചു. ഉടനെ ഒരു പക്ഷിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുംകൊണ്ടു ആ ശകുനവാദി പറഞ്ഞു—'ആ പക്ഷി അവിടെത്തന്നെയിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളും അവിടെ വിശ്രമിക്കുന്നതു കൊള്ളാം, പറന്നു പോകുന്ന പക്ഷം നിങ്ങൾക്കും യാത്രയെ തുടരാം; അതല്ല അതു തിരിയെ പറക്കുന്ന പക്ഷം നിങ്ങളും പിൻവാങ്ങേണ്ടതാണു്.' ആ ജൂതൻ ഒന്നും മിണ്ടില്ല; വില്ലു കുലച്ചുകെട്ടി ആ പക്ഷിയെ എയ്തുകൊന്നു. ഇതു കണ്ടു ഉടനെ ആ ശകുനവാദിക്കും പിന്നെ ചിലൎക്കും തീരെ രസിച്ചില്ലെന്നല്ല, അവർ അവനെ ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അവൻ ചോദിച്ചു; 'എന്തിനാണു് നിങ്ങൾ എന്നെ ദുഷിക്കുന്നതു്? ഈ തുച്ഛമായ പക്ഷിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു ഇത്ര ഉല്ക്കണ്ഠ എന്തുകൊണ്ടാണു്? തന്റെ ജീവനെ സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്ത ആ ജന്തുവിനു ഞങ്ങളുടെ യാത്രയുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ബുദ്ധി എങ്ങിനെ സിദ്ധിക്കും? വരാൻപോകുന്നതിനെ അറിയാൻ അതിനു ശക്തി

യുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മസ്സലാമന്റെ കൈകൊണ്ടു കലശയ
ല്ലൂനായി അത് ഇവിടെ വരികയില്ലായിരുന്നല്ലോ.'

ഇക്കാലത്തിൽ ശകുനങ്ങളിലും സ്വപ്നങ്ങളിലും മററു
മുള്ള വിശ്വാസം വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ
പരിഷ്കാരികളിൽ അത്ര നാസ്തിമായിട്ടില്ല. വേഷം പകർന്നി
രിക്കുന്നതേയുള്ളു. മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കും
ഓരോ ഭരദേവതകളുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതുപോ
ലെ ഇപ്പോഴും ചിലർ ഭാഗ്യവാന്മാരെന്നും അവർ ചെയ്യുന്ന
സകല കാര്യങ്ങളും ശുഭമായി പരിണമിക്കുമെന്നുമൊരു ബോ
ധം പരക്കെ കാണുന്നുണ്ട്. ചില ഉദ്യമങ്ങളെപ്പററി സം
ശയിച്ചപ്പോഴും നെപ്പോളിയൻ പറഞ്ഞു—'എന്റെ കൈ
ഭാഗ്യമുള്ളതാണ്; അതുകൊണ്ടു ആരെ ഞാൻ തൊടുന്നോ
അയാൾ എന്തിന്നും ഫിട്ടുകനായിരിക്കും.' അധികം കരുത
ലും ആലോചനയും കൂടാതെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു ഫലസിദ്ധി
യ്ക്കു പലപ്പോഴും കാരണമായി കാണുന്നുണ്ട്. പ്രായമായ
വർക്ക് അപകടം സംഭവിക്കുന്ന ദുർഘടങ്ങളിൽ കുട്ടികൾ
ക്ക് അബദ്ധവും പിണയുന്നില്ല. ഒരു ബാലൻ കുണ്ടും മു
ക്കും നോക്കാതെ ചാടുന്നു; അവന് ഒരു അപകടവും പററു
ന്നില്ല. പ്രായമായ ഒരുവനാകട്ടെ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ
വരാവുന്ന ദുർഘടങ്ങളെ ചിന്തിയ്ക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽ ത
നിക്കു ബലമായിരുന്ന ദൈവാധീനത്തിന്റെ കുറവിനെയാ
ലോചിച്ച് അവൻ ശോചിയ്ക്കുന്നു.

യക്ഷികൾ ദുർദ്ദേവതകൾക്കും വളരെ ആളുകളെ ക
ണ്ടുകൂടാ. ചിലരോടു പ്രത്യേകമായിട്ടു ഇണങ്ങും. ചില
ർക്ക് അത്ഭുതവിദ്യകൾക്കും മന്ത്രവാദങ്ങൾക്കും മററുമുള്ള
ശക്തി കിട്ടുന്നുള്ളു. ഇന്നവർ ഭാഗ്യകാരികളാണ്, ഇന്ന
ദിവസം സുമുഹൂർത്തമാണ് എന്നുള്ള വിശ്വാസം ഇന്നും ഇ

ന്നാലെയുമുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഈ മുഹൂൎത്തങ്ങളും മന്ത്രവാദങ്ങളുമല്ല ലോകത്തിലുള്ള മഹാകാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തീട്ടുള്ളതു്.

പ്രകൃതിയുടെ പക്കൽ നിന്നും പ്രതിഫലം കൂടാതെ ഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനാണു മനുഷ്യൻ സദാ ബദ്ധപ്രതീക്ഷയായിരിയ്ക്കുന്നതു്. പ്രകൃതിയിൽ അസാമാന്യകളായ ശക്തികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യം വളരെയുണ്ടു്; അവയെ കയ്ക്കലാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ദുരാഗ്രഹവും മനുഷ്യനു് അല്പമല്ല; പക്ഷെ നല്ലവണ്ണം പരീക്ഷിച്ചതിനു മേലല്ലാതെ ഈശ്വരൻ അവയെ മനസ്സിലാക്കികൊടുക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു അധികാരം കൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അതിനെ ശരിയായി ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയിയ്ക്കണം. മന്ത്രവാദം മുതലായ ഇന്ദ്രജാലങ്ങൾ ഒരു വക അസൽപഥ സഞ്ചാരമാകുന്നു. സജ്ജനങ്ങൾ അവയെ വൎജ്ജിക്കുന്നു. ഉത്തമപുരുഷന്മാർ ഒരിയ്ക്കലും ചാത്തനെയും ക്ഷുദ്രദേവതകളേയും വശമാക്കിയവരല്ല. സത്യാഭിമാനം വിട്ട മഹാമനസ്സുകളായിരുന്നവരെയാണു് നാം മഹാന്മാർ എന്നു ഗണിക്കുന്നതു്. പലരേയും അക്രമത്താൽ കീഴടക്കി വാഴുന്ന അപരിഷ്കൃതന്മാരായ കാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ എല്ലാവരും പൂജിയ്ക്കും; അവരുടെ വംശമഹിമയേ പുകഴ്ത്തും; എങ്കിലും ഉള്ളിൽ അവർ നശിയ്ക്കണെ എന്നായിരിയ്ക്കും പ്രാൎത്ഥന. മന്ത്രവാദംകൊണ്ടും പ്രശ്നംകൊണ്ടും കിട്ടുന്ന യോഗ്യത അതുപോലെ വ്യാജമാണു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ജ്ഞാനാതീതങ്ങളായുള്ളവയെ ഞാൻ അവിശ്വസിയ്ക്കുന്നുവെന്നോ, പുച്ഛിക്കുന്നുവെന്നോ വായനക്കാർ ധരിക്കരുതു്. അവയുടെ തത്വഗവേഷണം ചെയ്യുന്നതു് ഏററവും രസകരം തന്നെ. അവ ന

ളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. എന്നാൽ അവയിൽ അതിരുകവിഞ്ഞുള്ള പ്രതിപത്തി പാടില്ലെന്നേയുള്ളു. മന്ത്രവാദം, ആഭിചാരം മുതലായ ക്ഷുദ്രകൃത്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതന്മാരായുള്ളവർ മനോരാജ്യത്തിൽ അർദ്ധരാജ്യം പിടിച്ചു കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. തന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ദുരദൃഷ്ടങ്ങൾ ചില്ലറയാണോ?

നമ്മുടെ പരിമിതജ്ഞാനത്തിന് അഗോചരമായും അത്ഭുതജനകമായും പ്രകൃതിയിൽ അനേകം ശക്തികളുണ്ടെന്നു ഏതു പണ്ഡിതനും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. സൃഷ്ടിവൈചിത്ര്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഒരു ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിനു കൂടിയും പറഞ്ഞൊതുക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അഗാധമായ ഒരു വിഷയത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന തത്വങ്ങളുടെ കരിനിഴലത്രേ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ. ഈ ലോകമാസകലം ഒരു ശകുനംതന്നെയല്ലേ? പിന്നെ നാം അതിന്റെ ഒരു കോണിൽ മാത്രം നോക്കുന്നതെന്തിന്? ഈശ്വരാംശഭൂതനായ മനുഷ്യനു ദിവ്യത്വം സ്വതസ്സിദ്ധമായിരിക്കേ, അതിനെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു പിശാചുക്കളേയും യക്ഷികളേയും ആരാധിക്കണോ?

൩൦. ജീവികളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യം.

ജീവികൾ തങ്ങളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യത്തിന്നായി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതായ എല്ലാപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു എലിയും, പൂച്ചയും, നരിയും,

കറുക്കന്നും വല്ല ഗവൎമ്മെണ്ടാപ്പീസുകളിലും പോയി ഗുമ
സ്തൻപണിയോ ശിപായിവേലയോ ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ, ഉറു
മ്പും, ഈച്ചയും, കപ്പലുകൾഉണ്ടാക്കി കടൽസഞ്ചാരംചെയ്തു
ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചു അഹോവൃത്തി കഴിക്കുന്നതെന്നോ ആണ
ഞാൻ അൎത്ഥം ധരിച്ചതു എന്നു ആരും വിചാരിക്കയില്ലെന്നു
വിശ്വസിക്കുന്നു. അഹോവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അന്യമൃഗങ്ങളെ
യും വേട്ടയാടി പിടിക്കയും കായ്കനികൾ ശേഖരിക്കയും ആ
യിരുന്നു മനുഷ്യർ ഒന്നാമതായി ചെയ്തുപോന്നതു. അപ
രിഷ്കൃതജാതികൾ ഇന്നും ചെയ്യുന്നതു അപ്രകാരമാണു്.
ആനമുതൽ പരമാണുപ്രായമായ പ്രാണികൾ വരെയുള്ള
ഇതരജീവികൾ ഒക്കെയും ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മനുഷ്യരെപ്പോ
ലെതന്നെ ഒരുവിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധ
ത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. നാം പശുക്കളേയും ആടുകളേയും
പോററി അവയുടെ പാൽ എടുത്തു ഭക്ഷണത്തിനുപയോ
ഗിക്കാറുള്ളതുപോലെയും ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തുപോരുന്ന
വിധത്തിലും ചെറുവകപ്രാണികൾ ചെയ്തുപോരുന്നതു ആ
ശ്ചൎയ്യകരവും വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യൻ ആരാഞ്ഞ
റിയേണ്ടതും ആയ സംഗതികൾ തന്നെയാകുന്നു.

മൃഗങ്ങളുടേയും ചെറുവക പ്രാണികളുടേയും ഇടയിൽ
മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ മാംസഭുക്കുകളും സസ്യഭുക്കുകളും
ഉണ്ടു്. ഇതു വൎണ്ണവ്യത്യാസം അനുസരിച്ചു അനുഷ്ഠിച്ചു
പോരുന്നതോ അല്ലയോ എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഇതുവ
രെ തീൎച്ചയാക്കീട്ടില്ലെങ്കിലും സസ്യങ്ങൾ മാത്രം ഭക്ഷിക്കുന്ന
പശുക്കളേയും മററും ബ്രാഹ്മണരായി വിചാരിക്കുന്നതിൽ
ആൎക്കും വിരോധമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല. സസ്യഭുക്കുകളാ
യവൎക്കു തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണസമ്പാദ്യത്തിനു അധികമായി
അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും മാംസം തിന്നു

ന്നു കൂട്ടർ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ശക്തിയും സാമൎത്ഥ്യവും കാണിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

നമ്മുടെ വീട്ടുകളിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചില ചെടികളിന്മേലും വൃക്ഷങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിലും വലകെട്ടി താമസിക്കുന്ന 'എട്ടുകാലിയെ' കാണാത്തവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ ജീവി ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഗുരുനാഥന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നു ഇതിനിടെ ആരോ പറകയുണ്ടായി. അതിന്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ ഞാൻ അറികയില്ലെങ്കിലും അവരവരുടെ ഭക്ഷണം ശേഖരിക്കേണ്ടതിന്നു അവരവർ കഴിയുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും മററുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു എത്രയോ ചെറിയ നിസ്സാരജീവികളായ എട്ടുകാലിയും കൂടി നിന്ദ്യമായി വിചാരിക്കുന്നതാണെന്നും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ജീവി ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഗുരുനാഥൻ അല്ലെങ്കിലും നിശ്ചയമായും ചില മനുഷ്യരുടെ ഗുരുനാഥനായിരിപ്പാൻ യോഗ്യനാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. വല്ല ഈച്ചയോ പുഴുവോ മററോ ഒരു വലയിൽ ചെന്നു കടുങ്ങുന്നതും വലയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒളിച്ചുകൊണ്ടു സശ്രദ്ധനായി നിന്നു എട്ടുകാലി പെട്ടെന്നു അവിടെ ഓടിഎത്തി അതിനെ തന്റെ നൂൽകൊണ്ടു കെട്ടിവരിയുന്നതും പലരും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ ചെറിയ പ്രാണിയെ അപേക്ഷിച്ചു അതിന്റെ ഈ ആഹാരസമ്പാദ്യക്രമം എത്രയോ അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അത്രതന്നെ അത്ഭുതകരമാകുന്നു കുഴിയാനയുടെ വിദ്യ. നമ്മുടെ മുററത്തും മററും നാളംപോലെയുള്ള ഒരു കുഴി കുഴിച്ചു അതിൽ ഈ ജീവി ഒളിച്ചു കിടക്കുന്നതു മററു പ്രാണികളെ തോല്പിച്ചു കൊന്നു ഭക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു മാത്രമാണെന്നു അറിയുന്നവർ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കുഴിയുടെ വക്കിൽ കൂടി ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന ജീവികൾ കണ്ണ

ത്തിൽ കാൽതെററി കഴിയിൽ വീണുപോകത്തക്കവണ്ണ
മാകുന്നു കഴിയുടെ ആകൃതി. അതിൽ വീണ ജീവി കയറി
രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ കഴിയാന മണ്ണുതെറിപ്പി
ച്ച് അതിനെ കഴിയിലേക്കുതന്നെ തള്ളിയിടുന്നു. മനുഷ്യ
രുടെ ബുദ്ധിചാതുൎയ്യത്തിൻെറ ഫലമായി നിൎമ്മിക്കപ്പെടുന്ന
വലിയ കഴികളിൽ വഞ്ചിതനായി വീണുപോകുന്ന ആ ഭ
യങ്കരമൃഗത്തിൻെറ പേർ ഇപ്രകാരം ആഹാരസമ്പാദ്യത്തി
നു കഴി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഈ ചെറിയ പ്രാണിക്കു എങ്ങിനെകി
ട്ടിയെന്നു ആർ അറിഞ്ഞു? എന്തായാലും ഈ വക പ്രാണി
കളുടെ ഈ വക സമ്പ്രദായങ്ങൾ മൃഗങ്ങളെ പതിയിരുന്നു
കൊല്ലുന്ന മനുഷ്യൻെറ സമ്പ്രദായത്തോടു എത്രമേൽ തു
ല്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുവിൻ! വെള്ളമുള്ള സ്ഥലങ്ങ
ളിൽ ഒററൽ, കെട്ടുവല മുതലായവ വെച്ചു മത്സ്യങ്ങളെ പി
ടിക്കുന്നവരും കണികളും വലകളും ഉപയോഗിച്ചു പക്ഷിക
ളെ ചതിക്കുന്നവരും വലുതായ കഴികൾ കഴിച്ചു ആന മു
തലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നവരും ഈ എ
ട്ടുകാലിയും കഴിയാനയും ഇതരജന്തുഹിംസയിൽ സാമ്യമു
ള്ളവരാണല്ലോ.

പതിയിരുന്നു ഇരപിടിക്കുന്ന ഒരു മാതിരി പുഴുക്കൾ
ഉണ്ട്. ചില മരങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിന്മേലും വീടുകളുടെ ഉ
ത്തരം വിട്ടം മുതലായതുകളിന്മേലും ഈ പുഴുക്കളുടെ കൂടു
സാധാരണ കാണാം. നാം എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന
പേനയുടെ വണ്ണത്തിൽ ഉള്ള കഴികൾ ആണു ഇവയുടെ
കൂടുകൾ. കഴിക്കു ആഴം വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. പുഴുവി
ൻെറ വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ കവിഞ്ഞ ആഴം ഉണ്ടായി
രിക്കും. തൻെറ തലകൊണ്ടു കഴിയുടെ വായ് എപ്പോഴും
അടച്ചുകൊണ്ടാണ് പുഴു ഇരിക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം അ
ങ്ങനെ ഒരു കഴി അവിടെ ഉണ്ടെന്നു് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ

കണ്ടു പിടിക്കാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ല. പലകമേൽക്കൂടി ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന ചെറുവക പ്രാണികൾ കുഴിയുടെ അടുക്കൽ എത്തി പുഴുവിന്റെ തല തൊടുന്ന ക്ഷണത്തിൽപുഴു കുഴിയിലേക്കു താണു കളയുന്നു. അതിന്റെ ഒന്നായിട്ടുതന്നെ ആ സാധു ജീവിയും കുഴിയിൽ വീഴുകയും അതിൽവെച്ചുപുഴുവിന്റെ ഇരയായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രീരാമൻ വനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അനേകം മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ ഒരു ദിക്കിൽ കൂട്ടിയിട്ടതായികാണുകയുംഅപ്പോൾ മഹൎഷിമാരെയും മറ്റു മനുഷ്യരെയും കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുന്ന രാക്ഷസരുടെ വാസസ്ഥലമാണു് അതെന്നു അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും അവരെ കൊന്നൊടുക്കേണ്ടു മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചിക്കയും ചെയ്തു. ആ രാക്ഷസന്മാരുടെ വിദഗ്ദ്ധതപോലും ഈ പുഴുവിന്നില്ല. ഈ വിധം അനേകം പ്രാണികളെ കൊന്നതിന്നശേഷം അവയുടെ തൊലി, ചിറകു മുതലായ സാധനങ്ങൾ ബാക്കിയാകും. ഇതു സ്വന്തം കുഴിയിൽതന്നെ ഇട്ടാൽ കുഴി ക്ഷണത്തിൽ നികന്നുപോയെന്നു വരാം. പുറമെ ഇടുന്നതായാൽ വേറെ ജീവികൾ അതുകണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു അതിലെ വഴിപോകാതിരിപ്പാനോ പുഴുവിന്റെ ശത്രുക്കൾ തന്നെ അതിനെ കണ്ടുപിടിപ്പാനോ സംഗതിവരാം. അതു നിമിത്തം തന്റെ സ്വന്തം കുഴിയുടെ സമീപത്തുതന്നെ ആ പുഴു മറ്റൊരു കുഴിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കും. ഈ കുഴി തന്റെ കുഴിയെപ്പോലെ അത്ര ഭംഗിയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നും ഈ വക ചണ്ടികൾ നിറയ്ക്കാനല്ലാതെ അതുകൊണ്ടു മറ്റു യാതൊരു ഉപയോഗവും ഇല്ലെന്നും പരിശോധിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

മത്സ്യങ്ങളെ പിടിപ്പാൻ മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അനേകവിദ്യകളിൽ ഒന്നു ഇരവെച്ചു ചൂണ്ടയിട്ടു പിടിക്കുകയാണല്ലോ. മത്സ്യങ്ങൾ തന്നെ തങ്ങളുടെ ഇര പിടിക്കേണ്ടതി

ന്നായി ഈ വിധം ഒരു വിദ്യ ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്ങനെയുള്ള ആ
ആശ്ചൎയ്യമല്ലയോ? മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയിൽ ചൂണ്ടൽക്കാരനെ
ന്നു പേരായി ഒരു മത്സ്യമുണ്ടു. അതിന്റെ ശരീരത്തിന്മേ
ലും തലയിലും ഒരു മാതിരി നീണ്ട പൂപോലെയുള്ള ഒരു
സാധനമുണ്ടു. ഇവയൊക്കെ ഒന്നായിക്കണ്ടാൽ വല്ല ഇ
ലകളാണെന്നേ തോന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ മത്സ്യം മററു
ള്ള ചെറുമത്സ്യങ്ങൾക്കു യാതൊരു ശങ്കയ്ക്കും ഇടവരാത്തതാ
തെ പുഴയിൽ ചെടികളുടെ ഇടയിൽപോയി ഒളിച്ചുനില്ക്കും.
അതിന്റെ തലയിൽനിന്നു നീണ്ട നേരിയ ഒരു മാതിരി മു
ള്ളു എപ്പോഴും പൊന്തിനില്ക്കുന്നതായിരിക്കും. ഈ മുള്ളു
ക്ഷണത്തിൽ വളയുകയും നിവരുകയും ചെയ്യാവുന്നതാക
യാൽ അതു വെള്ളത്തിന്റെ നിലവിതാനത്തിന്നു സമീ
പെവെച്ചു അനങ്ങുമ്പോൾ ഒരുവിധം ചെറുപുഴുക്കൾ കളി
ക്കയാണെന്നല്ലാതെ അന്യഥാ തോന്നുകയില്ല. ചെറുവകമ
ത്സ്യങ്ങൾ ഇതു കണ്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു തിന്നാനടുത്തു ചെല്ലു
കയും തങ്ങളുടെ അബദ്ധം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി
ആ മത്സ്യത്തിന്റെ വായിൽ അകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഇങ്ങനെ ചൂണ്ടൽകൊണ്ടു പിടിപ്പാൻ മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ
ഇരയെ എയ്തു തള്ളിയിടുവാനും വശമുള്ള മത്സ്യങ്ങളുണ്ടു.
ഇതു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പുഴകളിലുള്ള ഒരുവക മത്സ്യമാ
ണു. ഇതിന്റെ ഭക്ഷണം വെള്ളത്തിൽ വളരുന്ന ചെടി
കളിൽകൂടി പാറി കളിക്കുന്ന ഈച്ചയും വണ്ടും മററുമാക
ന്നു. അവ കാൽ തെററിയോ മററു വല്ലവിധത്തിലോ വെ
ള്ളത്തിൽ വീഴുന്നതും കാത്തുനില്ക്കയെന്നു വെച്ചാൽ ഈ
ജാതി മത്സ്യങ്ങൾ ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ നശിച്ചു എന്നേവരൂ.
വെള്ളത്തിൽനിന്നു ചാടി അവയെ പിടിക്കുന്നതു വളരെ
പ്രയാസമാണെന്നു മാത്രമല്ല അപ്പോൾ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള
ഒച്ചകേട്ടു ഭയപ്പെട്ടു ഈച്ചയും വണ്ടും പറന്നുപോയെന്നും

വരാം. അതുകൊണ്ടു ഈ മത്സ്യം ഒരു വിദ്യചെയ്യുന്നു. അല്പം വെള്ളം അതിന്റെ വായിൽ വലിച്ചെടുത്തു അതുകൊണ്ടു ഈ പ്രാണികളെ ശക്തിയോടെ എറിയുന്നു. ഈ മീനിന്റെ കറി സാധാരണ പഴുതായ്പോകയില്ല.

ആഫ്രിക്കയിലെ മരുഭൂമികളിൽ ചെറുവക പക്ഷികളെ പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കാറുള്ള ഒരു തരം പാമ്പുണ്ടു്. ഈ പാമ്പുകൾ പക്ഷികളെ പിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാമൎത്ഥ്യം എത്ര ആശ്ചൎയ്യകരമായിരിക്കുന്നു! എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരിക്കൽ മഴ പെയ്യാറുള്ളപ്പോൾ ഈ പാമ്പു വെളിയിൽ ഒരു ദിക്കിൽ ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്നു. അതിന്റെ ചുരുളു ഒന്നിനുമീതെ ഒന്നായി ഏകദേശം രണ്ടു അടി ഉയരത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. തല ഈ ചുരുളുകളുടെ ഉള്ളിൽ വളരെ കൌശലത്തോടുകൂടി ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരു പാത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഈ ചുരുളുയിൽ മഴപെയ്തു വെള്ളം നിറഞ്ഞാൽ പക്ഷികൾ കണ്ടു അതു കുടിക്കാൻ ചെല്ലും. ചെല്ലുന്ന ഉടനെ പാമ്പുകൾ അവയെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു മരത്തിന്മേൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ള പച്ച നിറത്തിലുള്ള ഒരുവിധം പാമ്പു അതിന്റെ ആകൃതികൊണ്ടും നിറംകൊണ്ടും വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളാണെന്നു തോന്നിച്ചു പക്ഷികളെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങാറുള്ളതു പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

ആഹാരസമ്പാദ്യകാൎയ്യത്തിൽ കാക്കകൾ ചെയ്യാറുള്ള വിദ്യ നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു കൂടി അറിയാം. 'ആരാനും ബലിയിട്ടു കൈകൊട്ടുമ്പോൾക്കുന്നോരം' പാരാതെ പറന്നെത്തുവാൻ കാക്കകൾ പരിചയിച്ചറിയുന്നു. സാധാരണ കാക്കകളെ ആട്ടിപ്പറപ്പിക്കുവാൻ നോം ചെയ്യാറുള്ളതും കൈകൊട്ടുകയാണു്. ആട്ടിപ്പുറത്താക്കാനും ക്ഷണിച്ചുവരുത്താ

നം ചെയ്യാറുള്ള കൈകൊട്ടുകളുടെ വ്യത്യാസം ബലിയിട്ടവൎക്കാകെയറിയാം. ബലിഭുക്കുകൾക്കും അറിയാം. പുകയുള്ള ദിക്കിൽ കാക്ക എത്തും. ഇരതെണ്ടി ദൂരത്തിൽപറന്നു നടക്കുന്ന കാക്കകൾ വല്ല ദിക്കിൽനിന്നും ആകാശത്തിലേക്കു പുക പൊങ്ങി വ്യാപിക്കുന്ന ഉടനെ ആ സ്ഥലത്തു തൻെറ വയററിന്നു വല്ലതും സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു അവിടേക്കു പറന്നു ചെല്ലുന്നു. പാകശാലകളിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ള പുക കാക്കകൾക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. അതു വിട്ടു വേറെ വല്ല ദിക്കിൽ നിന്നും പുകയുണ്ടായി കണ്ടാൽ അവിടെ വല്ലവിശേഷവിധിയും ഉണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു കാക്കകൾ അവിടേക്കു പറന്നെത്തുന്നു. ഇതു മിക്ക സമയവും താൻ വിചാരിച്ചപോലെ ബലിക്കരി പാകം ചെയ്യുന്നതായും വരാം. വെറുതെ ചിലദിക്കിൽ തീ കൂട്ടിയാലും അതിന്നു ചുററും കാക്കകൾ വന്നു നില്ക്കുന്നതു സാധാരണയാണു്. ഇവിടെയും ചില ചിറകു കരിഞ്ഞ വണ്ടുകളേയോ ഈച്ചകളേയോ തനിയ്ക്കു കിട്ടാതാകാറില്ല. കുട്ടികളുടെ കയ്യിൽനിന്നുംമററും അപ്പക്കഷണങ്ങൾ പറിച്ചു കൊണ്ടുപോവാൻ കാക്കകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപായവും സാമൎത്ഥ്യവും ആലോചിച്ചല്ലയോ ഒരു കെട്ടുകഥക്കാരൻ അതിന്റെ കൊക്കിൽനിന്നു ഒരു കഷണം അപ്പം തട്ടിപ്പറിക്കേണ്ടതിന്നു അതിനേക്കാൾ ഉപായവും സാമൎത്ഥ്യവുമുള്ള കുറുക്കനെത്തന്നെ നിയോഗിക്കേണ്ടി വന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. കാക്കകൾ ഇതരപക്ഷികളുടെ കൂടുകൾ അന്വേഷിച്ചു ചെന്നു അവയുടെ മുട്ടകൾ കൊത്തിക്കുടിക്കയും കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊന്നു തിന്നുകയും ചെയ്യാറുള്ളതു സാധാരണയാണു്. കാക്കയുടെ ഉപായത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ 'ടനൻറു' എന്ന വിദ്വാൻ സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടതായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ഒരു വിവരണം ഓൎമ്മ വരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു

നായ് ഒരു കഷ്ണം കൊട്ടംകടിച്ചുകാരുകയായിരുന്നു. കൊട്ടിൻെറ തർക്കമില്ലാത്ത ഉടമാവകാശം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന താൻ അതിൻെറ ഉള്ളിലെ മജ്ജ സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ തന്നെ ആരും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതിരിപ്പാൻ അത്യന്തം ഗൌരവമുള്ള ഒരു ഭാവം അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു നായ് ആ വേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇതു ഒരു കാക്ക കണ്ടു എങ്ങിനെ എങ്കിലും അതു കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നായുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു അതിൻെറ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കി. ഒരുവിധത്തിലും തനിക്കതു സാധിക്കയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കാക്ക അവിടെ നിന്നും പറന്നുപോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാണാം രണ്ടാമതും പറന്നു വരുന്നു. ഈ സമയം മറ്റൊരു കാക്കകൂടി ഒന്നായുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പുതിയ ചങ്ങാതി സമീപമുള്ള ഒരു മരത്തിൻെറ കൊമ്പിന്മേൽ ഇരുന്നു. ആദ്യത്തെ കാക്ക നായുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിപ്പാൻ രണ്ടാമതും ശ്രമിച്ചു. ആദ്യം പ്രയോഗിച്ച വിദ്യകളൊക്കെ ഇപ്പോഴും നിഷ്ഫലമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ നായയുടെ പിൻഭാഗം ചെന്നു അതിൻെറ പൃഷ്ഠത്തു നല്ല കണക്കിലൊന്നു കൊത്തി. ഉടനെ നായ് കോപിച്ചു അതിൻെറ നേരെ തിരിഞ്ഞു ഓടാൻ ഭാവിച്ചു. മരത്തിന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാക്ക ഉടനേ ചെന്നു കൊട്ടും കൊത്തി പറന്നു പോയി. പ്രതിക്രിയ ചെയ്വാനും സാധിച്ചില്ല. തൻെറ ഭക്ഷണവും പോയി എന്നു കണ്ടു ഇളിഭ്യനായ നായയുടെ മനോവികാരം ഊഹനീയമാണല്ലോ. കാക്കകളുടെ ഉപായം വിവരിക്കാൻ ഈ വിധം അനേകം സംഭവങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു്. ചില കാക്കകൾക്കു ഓരോ വീടുകളിലെ ഭക്ഷണസമയം ഏകദേശം ഇത്ര മണിക്കാണെന്നു കൃത്യമായി അറിയാമെന്നും

അതുവരെ എവിടെയെങ്കിലും ഒതുങ്ങി നടന്ന കാക്ക ആ പ്രത്യേക സമയത്തിന്ന അവിടങ്ങളിൽ എത്തുമെന്നും നിങ്ങളിൽ ആൎക്കും പരീക്ഷിച്ചാൽ അറിയാറായി വരും. കാക്കകൾക്ക ഉപായമുണ്ടെന്ന മാത്രമല്ല മറെറല്ലാ ഉപായികളെപ്പോലെ തന്നെ അവയും കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത വകയാണ. ചിലതരം കാക്കകൾ ആട്ടുകൾ പ്രസവിച്ച ഉടനെ അവയുടെ കുട്ടികളെ കൊത്തിക്കൊന്ന കളയാറുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചുതള്ളയോട്ട മറെറാരു കുട്ടിയെ പ്രസവിക്കാൻ വേദന സഹിക്കുന്ന തരം നോക്കിയായിരിക്കുമത്രെ ഈ നിൎദ്ദയപക്ഷി ആദ്യത്തെ കുട്ടിയുടെ കണ്ണു കൊത്തി വിഴുങ്ങുന്നതു. കാക്കയുടെ ജാതിയിൽ തന്നെ പല ഉപജാതിയും ഉണ്ട്. അതിൽ ഒരു വൎഗ്ഗം സാധാരണയായി മുയലിനെ കൊന്ന തിന്നുമത്രെ. കാക്ക മുയലിനെ കൊന്നതിന്നുവെന്നുള്ളത പലൎക്കും ഒരു പുതുമയായി തോന്നാം. പക്ഷെ അതു പരമാൎത്ഥമാണ്. മുയൽ വേട്ടയ്ക്ക ചുരുങ്ങിയതു രണ്ടു കാക്കകൾ ആവശ്യമാണ്. രണ്ടു കാക്കകളും കൂടി മുയലിനെ അതിന്റെ മടയിൽ നിന്നിളക്കി അതിനെ പിന്തുടൎന്ന പോകും. മുയൽ ഓട്ടത്തിന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മൃഗമാണെന്നുള്ളതു നേരാണെങ്കിലും ഈ ശത്രുക്കൾ പിന്തുടരുമ്പോൾ അതിന്നുള്ള പ്രത്യുൽപന്നമതി തിരെ നശിച്ചു വേഗം ഓടാനോ ഒളിക്കാനോ കഴിയാതെ വലയുന്നു. അപ്പോഴാണ കാക്കകൾ ആ സാധുമൃഗത്തിന്റെ തലയ്ക്ക ശക്തിയോട്ടകൂടി കൊത്തുന്നതും കൊത്തുകൾ കൊണ്ടു മുയൽ മരിയ്ക്കുന്നതും. ആൽപ്സ് പൎവ്വതത്തിന്റെ സമീപങ്ങളിൽ കാക്കകൾ ഈ മുയൽവേട്ട ചെയ്യുന്നതു സാധാരണയാണ്. അവിടങ്ങളിലെ മഞ്ഞിൻ കട്ടയുടെ മുകളിൽ നിന്ന ഇതു എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. മുയൽ സാധാരണയായി എലികളെപ്പോലെ രണ്ടു ഭാഗത്തും ദ്വാരങ്ങളുള്ള

മടകളിലാണു താമസിക്കാറു. ശത്രുക്കളെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണു ഇ
ങ്ങനെ ചെയ്യാറെങ്കിലും അതിന്റെ ശത്രുക്കൾക്കു ഈ വി
ദ്യയറിയാം. കാക്കകളിൽ ഒന്നു ഒരു ദ്വാരത്തിൽ കൂടി മട
യിൽ പ്രവേശിക്കും. മറേറ കാക്ക മറേറദ്വാരത്തിന്റെ
അടുക്കെ നിൽക്കും. ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച കാക്ക മടയിൽ
നിന്നു മുയലിനെ പുറത്തു ചാടിക്കുകയും അതു പുറത്തു പ്ര
വേശിച്ചയുടനെ മറേറ കാക്ക അതിനെ തലയ്ക്കു കൊത്തി
ക്കൊല്ലുകയും ചെയ്യും. ആഹാരാൎത്ഥം ഈ വക വേട്ട ചെ
യ്യുന്ന പക്ഷി കാക്ക മാത്രമല്ല. അവയെപ്പററി ഞാൻ ഇ
വിടെ പ്രസ്താവിച്ചു സമയം കളയുന്നില്ല. മൃഗങ്ങളിൽ മാം
സഭുക്കുകളായവയെല്ലാം പലവിധമായ വേട്ടകളെക്കൊ
ണ്ടാണ് ആഹാരം സമ്പാദിക്കുന്നതു എന്നു എല്ലാവൎക്കും അ
റിയാം. നായ്ക്കൾ വേട്ടയാടി മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കുന്ന സമ്പ്ര
ദായങ്ങൾ അറിയുന്നവരൊക്കെ അവകളുടെ സാമൎത്ഥ്യത്തെ
പ്പററി പലപ്പോഴും സ്തുതിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. നായ്ക്കൾ മി
ക്കതും ധൈൎയ്യം കൊണ്ടാണ് മൃഗങ്ങളെ എതിരിട്ടു കൊല്ലു
ന്നതു. കുറുക്കൻ അങ്ങനെയല്ല; തനിക്കു അധികവും ഉ
പായമാണു പ്രധാനം. ഒരു മൃഗത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഓ
ടി അതിനെ തോല്പിച്ചു കൊല്ലാനൊന്നും കുറുക്കനു ശക്തി
യില്ല. കോഴിക്കൂടുകൾ അന്വേഷിച്ചറിവാൻ താൻ സമ
ൎത്ഥനാണു. വയലുകളിൽകൂടി അലഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ മു
റിവേററോ ക്ഷീണിച്ചോ ഉള്ള മൃഗങ്ങളെ കണ്ടാൽ അവ
യെ തോല്പിച്ചു കൊല്ലാൻ ബഹുസമൎത്ഥനാണു കുറുക്കൻ.
തേനീച്ചയുടെ കൂട്ടിൽനിന്നു തേൻ കവൎന്നാനും കുറുക്കൻ
മടിക്കാറില്ല. ഈച്ചകൾ കുത്തുന്നതിനൊന്നും കുറുക്കനു പേ
ടിയില്ല. നിലത്തുവീണുരുണ്ടു ഈച്ചകളെ ചതച്ചു കളകയാ
ണു കുറുക്കൻ ചെയ്യാറു.

ചെന്നായ്ക്കളുടെ കഠിനമായ വിശപ്പും അത്യാൎത്തിയും പ്രസിദ്ധമാണു. അനേകം വഴിയാത്രക്കാരേയും മററും പിടിച്ചുതിന്നുന്ന വിധങ്ങളും അപ്രസിദ്ധമല്ല. ഇവയും തങ്ങളുടെ വേട്ടയിൽ ആലോചനാശക്തി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. മാനിനെ വേട്ടയാടാൻ പുറപ്പെട്ട ഒററ ചെന്നായ്ക്കു മാനിന്റെ അതിവേഗമുള്ള ഓട്ടത്തെപ്പററി ധാരാളം അറിയാം. മാനിന്റെ പിന്നാലെ ഓടിയാൽ താൻ വേഗം തളൎന്നുപോകുമെന്നും മാനിനെ പിടിക്കാൻ തനിക്കു ഒരുവന്നു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും പക്ഷെ ചെന്നായ് പരിചയം കൊണ്ടു അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു മാനിനെ വേട്ടയാടാൻ പുറപ്പെടുന്ന ചെന്നായ് തന്റെ ഇണയെക്കൂടി ഒന്നായിക്കൂട്ടും. ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാർ രണ്ടുപേരുംകൂടി മാനിനെ ഒരേസമയത്തു പിന്തുടൎന്നോടുകയില്ല. ഒന്നു ഒരു ദിക്കിൽ ഒളിച്ചുനില്ക്കയും മറേറതു മാനിന്റെ പിന്നാലെ ഓടുകയും ചെയ്യും. പിന്നാലെ ഓടുന്ന ചെന്നായ് വല്ല വിധത്തിലും മാനിനെ തിരിച്ചോടിച്ചു തന്റെ ഇണ ഒളിച്ചു നില്ക്കുന്ന ദിക്കിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ചാടിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു പിന്നെ മാനിനെ പിന്തുടരുന്നതു അതുവരെ അവിടെ ഒളിച്ചു നിന്നിരുന്ന ചെന്നായ് ആയിരിക്കും. മറേറതു അതിനിടയ്ക്കു ഒരു ദിക്കിൽ കിടന്നു ക്ഷീണം തീൎക്കും. ഈ രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളുടേയും ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തി മാനിന്നു ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ആ സാധുമൃഗം ക്ഷീണിക്കുകയും കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു ചെന്നായ്ക്കളിൽ ദമ്പതിമാർ മാനിറച്ചിയുടെ രുചി അറിയുന്നതു്.

ചെറുവക പുഴുക്കളും മററു പ്രാണികളും, മത്സ്യങ്ങളും, പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം എങ്ങിനെയെല്ലാമാണു സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നും ആ കാൎയ്യത്തിൽ അനേകം

എത്രമേൽ സാമൎത്ഥ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ളതി
ന്റെ ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നു ഞാൻ
മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളം മതിയെന്നു
വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആവക ഉദാഹരണങ്ങൾ വൎദ്ധി
ച്ചു ഈ ഉപന്യാസം വലുതാക്കുന്നില്ല. ജീവികൾ ആഹാര
സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ക്ഷാമകാലത്തേക്കു തങ്ങളുടെ കു
ഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഉപയോഗമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു
വെക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെപ്പററിയാണു എനി എനിക്കു അ
ല്പം പറവാനുള്ളതു്. പുഷ്പങ്ങളിലും വേറെ ചില സാധ
നങ്ങളിലും ചെന്നു തേൻ കവൎന്നെടുത്തു തങ്ങളുടെ കൂടുകളിൽ
കൊണ്ടുപോയി ശേഖരിക്കുന്ന തേനീച്ച മുതലായ ജീവിക
ളെപ്പററി പറയാമെന്നു വച്ചാൽ അതുതന്നെ ഇതിന്റെ
പതിരട്ടി വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു പ്രബന്ധത്തിന്നു മതി.
ഈച്ചകൾ പുഷ്പങ്ങളിൽപോയി തേനെടുക്കുന്നതിന്നു പ്ര
തിയായി ആ വക ചെടികൾക്കു സന്തത്യുല്പാദനാൎത്ഥം
സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ അതിനെപ്പ
ററി മുമ്പു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരൊക്കെ ഒന്നു അന്ധാളിക്കാൻ മ
തി. പുഷ്പങ്ങളിൽ ആണും പെണ്ണും എന്ന വകഭേദം ഉ
ണ്ടെന്നുള്ളതും അതിൽ ആൺ പുഷ്പത്തിലെ ചില പൊടി
കൾ പെൺപുഷ്പത്തിൽ വീണല്ലാതെ കായ് ഉണ്ടാകയില്ലെ
ന്നുള്ളതും ഈ പൊടികളെ ഒന്നിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്കു
വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതു പാപ്പാത്തികൾ മുത
ലായ ഈച്ചകളാണെന്നുള്ളതും മററും ഈ പ്രബന്ധത്തെ
അപേക്ഷിച്ചു കുറെ അപ്രകൃതമാകയാൽ ഞാൻ അവയെ
പ്പററി തൽക്കാലം ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ആഹാരസാധന
ങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്ന തേനീച്ച മുതലായ ജീവികളെ
പ്പററി നിങ്ങൾ തന്നെ പലപ്പോഴും കണ്ടും കേട്ടും അറി
ഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. വേനൽക്കാലം മുഴുവനും ഒരു ഭ്രാന്തനെ

പ്പോലെ വൃക്ഷക്കൊമ്പുകൾ തോറും തുള്ളിച്ചാടി നടക്കുന്ന അണ്ണാൻ വർഷകാലത്തെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടി മാങ്ങയണ്ടി മുതലായ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെക്കാറുള്ളതിനെപ്പററിയും പക്ഷെ നിങ്ങൾക്കറിവുണ്ടായിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ ഹങ്കറി എന്ന രാജ്യത്തുള്ള ഒരുവക എലികൾ വർഷത്തുവിലെ ആവശ്യത്തിന്നായി ധാന്യം ശേഖരിച്ചു വെക്കാറുള്ള സമ്പ്രദായത്തെപ്പററി നിങ്ങളിൽ അധികം പേരും കേട്ടിരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല. ഈ എലികൾ പാടങ്ങളിൽ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ മടകളിലാണു താമസം. ഈ മടകളുടെ ദ്വാരം വളരെ ചെറുതായിരിയ്ക്കുമെങ്കിലും ഉള്ളു വളരെ വിസ്താരമുള്ളതായിരിക്കും. ധാന്യങ്ങൾ കൊയ്യുവാൻ കാലമായാൽ ഈ എലികൾ ചെന്നു അവയുടെ കതിരുകൾ മുറിച്ചെടുത്തു തങ്ങളുടെ മടകളിൽ കൊണ്ടുപോയി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കും. കഠിനമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു ചെന്നു വരുമ്പോൾ ധാന്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വെക്കത്തക്കവണ്ണം മുന്നാലോചന ഇല്ലാതിരുന്ന ഈ മനുഷ്യർ ഈ എലികളെയാണത്രെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതു്. എലികളുടെ മടകൾ കിളച്ചു അതിൽനിന്നു ബലമായി ആ സാധുജീവികൾ പ്രയാസപ്പെട്ടും മുന്നാലോചനയോടുകൂടിയും ശേഖരിച്ചുവെച്ച ധാന്യങ്ങൾ കവൎന്നെടുക്കുന്നു. ഒരു എലിയുടെ മടയിൽ സാധാരണയായി രണ്ടു നേറിൽ കുറയാതെ ധാന്യം ഉണ്ടാകുമത്രെ. വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ മരംകൊത്തൻ ജാതിയിൽ പെട്ട ഒരുതരം പക്ഷികൾ വർഷകാലത്തേക്കു ആഹാരം ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങൾ വളരെ ആശ്ചൎയ്യമുള്ളവയാകുന്നു. ഈ പക്ഷികളുടെ ഭക്ഷണം സാധാരണയായി ചെറു പ്രാണികളും വിശേഷിച്ചു ഉറുമ്പുകളും ആകുന്നു. വേനല്ക്കാലം മുഴുവനും ഈ ജീവികളെ പിടിച്ചു തിന്നുന്നതിലും വർഷകാലത്തേ

ക്ക 'ഓക്ക" വൃക്ഷത്തിന്റെ കായ്കറം ശേഖരിച്ചുവെയ്ക്കു
ന്നതിലും ഈ പക്ഷികറം കാലം കഴിക്കുന്നു. വൎഷകാലത്തു
ഇവ ഈ കായ്കളെ അല്ലാതെ പ്രാണികളെ തിന്നാറില്ല.
ഇങ്ങനെ കൊല്ലത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗം സസ്യഭുക്കും ശേ
ഷംകാലം മാംസഭുക്കും ആയ ഈ പക്ഷി മേല്പറഞ്ഞ കായ്
സൂക്ഷിച്ചു വെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇങ്ങനെയാണു്:—അമേ
രിക്കയിൽ ഒരു വിധം പുഷ്പം ഉണ്ടു്. ഈ പുഷ്പത്തിന്റെ
തണ്ടു വളരെ നീണ്ടതും ഉള്ളു പൊള്ളയായതും ആയിരിക്കും.
പുഷ്പം വാടി ഉണങ്ങിപ്പോയതിന്നു ശേഷവും ഈ തണ്ടു വീ
ണുപോകാതെ ചെടിയിന്മേൽ തന്നെയിരിക്കും. പക്ഷെ
അതിന്റെ ഉള്ളിലെ നീരൊക്കെ വററിപ്പോകും. നമ്മുടെ
ഈ പക്ഷി പുഷ്പത്തണ്ടുകറം തുളച്ചു അതിലായിരിക്കുമത്രെ ത
ന്റെ വൎഷകാലത്തേക്കുള്ള ഭക്ഷണമായ കായ്കറം സംഭരിച്ചു
വെക്കുന്നതു്.

നാം നെയ്യുറുമ്പുകളെപ്പററിയും തേനീച്ചകളെപ്പററി
യും കേറംക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ തേനുറുമ്പുകളെപ്പററി
കേട്ടിട്ടില്ല. 'ടെക്സാസ്" എന്ന രാജ്യത്തു ഒരുവിധം തേനു
റുമ്പുകളുണ്ടു്. ഇവയുടെ വയററിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു തോൽ
തുരുത്തു പോലുള്ള ഒരുവിധം സഞ്ചിയുണ്ടു്. ഈ സ
ഞ്ചിയിൽ ഈ ഉറുമ്പു തേൻ ശേഖരിച്ചു വെക്കുന്നു. റബ്ബർ
പോലെ ഈ തുരുത്തു വലുതാകുന്നതായാൽ കുറെ അധി
കം തേൻ ഇതിൽ ശേഖരിച്ചു വെക്കുവാൻ ഈ ഉറുമ്പിന്നു
സാധിക്കുന്നു. ഈ തേൻ അതിന്റെ ശരീരത്തോടു ദഹി
ച്ചു ചേരാതെ ഉടുകത്തിന്റെ പൂന്തയിൽ നിറച്ചു വെ
ച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളം പോലെ കെട്ടാതെ നില്ക്കുന്നു.
ഒരു കൂട്ടം ഉറുമ്പുകളിൽ അല്പം ചിലതിന്നു മാത്രമെ ഈ വി
ധം സഞ്ചികളുള്ളു. ഈ സഞ്ചി പട്ടാണിക്കടലയോളം വലു
തായിക്കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ഈ ഉറുമ്പുകറം അതിന്റെ

കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ദിക്കിൽ അനങ്ങാതെ കിടക്കുന്നു. ആ കൂ
ട്ടിലുള്ള മററുള്ള ഉറുമ്പുകൾ തങ്ങളുടെ നിത്യവേലകൾ
ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. വലുതായ വയറും കൊണ്ടു കിടക്കു
ന്ന ഈ സാധു ഉറുമ്പുകളെ സുഭിക്ഷകാലത്തു മററുള്ള
ഉറുമ്പുകൾ കേവലം ഗണ്യമാക്കുകയെ ഇല്ല. ക്ഷാമം വ
ന്നടുക്കുമ്പോൾ മററുള്ളവർ ഇവയെ അടുത്തു വരികയും
അവയെ തടവിക്കൂടി ഓരോ തുള്ളി തേൻ പാറിച്ചു പോ
കയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ തങ്ങളുടെ കൂട്ടാളികൾക്കു ക്ഷാമ
കാലത്തേക്കുള്ള ഭക്ഷണം ശേഖരിച്ചു വെക്കുന്ന ഓരോ ഉ
ത്തരം വഹിച്ചുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിക്കുന്ന ജീവികളും
ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ കവികൾ ഇവയെപ്പററി അറിഞ്ഞിരു
ന്നു എങ്കിൽ ഈ വക ജീവികളെ ആയിരുന്നു അനേകം ദു
ഷ്ടന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉതനാ
ഗന്മാരായി കല്പിച്ചു കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ഇടയുള്ളതു്.
പ്രാണികളുടെ ആരോഹസമ്പ്രദായക്രമത്തെപ്പററി വിവരിക്കു
മ്പോൾ ഒന്നാമതായി എടുത്തു പറയേണ്ടതു ഉറുമ്പുകളെ
പ്പററി തന്നെയാണു്. ഉറുമ്പുകൾ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെ
യ്യുന്നതും പശുക്കളെപ്പോലെ ചിലവയെ വളർത്തി അവ
യിൽനിന്നു പാലെടുത്തു അനുഭവിക്കുന്നതും മററും വിവരി
ക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കാനിടയുള്ള പ്രബ
ന്ധവിസ്താരം ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണു ഞാൻ അതിലേക്കു തുനി
ക്കാതിരുന്നതു്. ഈ പ്രബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതി
നു മുമ്പായി എനിക്കു ഒരു ജീവിയെക്കുറിച്ചു മാത്രമെ പ
റവാനുള്ളു. ഈ ജീവിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതിനു മുമ്പാ
യി കലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറ
യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'വേട്ടാളരെപ്പോലെ തൻ നിറമാക്കുവാൻ
കാട്ടാളരെപ്പോലെ മററാരുമില്ലെന്നു കേട്ടാളുകൾക്കൊക്കെ
നിശ്ചയം വന്നിടും' എന്നുള്ള പാദങ്ങൾ ആ കവികുഞ്ജരൻ

ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ വേട്ടാളനെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നു അങ്കുരിച്ച ഒരറിവു ഈ നാനൂറു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിൽ തന്നെ അധികംപേൎക്കു ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വളരെ വ്യസനിക്കത്തക്ക കാൎയ്യമാണു്. വേട്ടാളൻ അതിന്റെ കൂട്ടിൽ പുഴുക്കളെ കൊണ്ടുപോയി വെയ്ക്കുന്നതും കുറേക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽ നിന്നു മററൊരു വേട്ടാളൻ പുറത്തേക്കു പുറപ്പെടുന്നതും കണ്ടിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടിമാത്രജ്ഞാനം കൊണ്ടല്ലയൊ മററു വിധത്തിൽ ഖ്യാതിയെ സമ്പാദിച്ച ആ കവിക്കു ഈ വിഡ്ഢിത്വം പിണഞ്ഞുപോയതെന്നു ശങ്കിയ്ക്കുന്നു. വേട്ടാളൻ കൂടു കെട്ടി അതിന്റെ ഉള്ളിൽ മുട്ടയിടുന്നു. മുട്ടയിൽനിന്നു കുഞ്ഞു വിരിഞ്ഞു ഉടനെ കുട്ടി ഭക്ഷിക്കുന്നതു പുഴുക്കളെ മാത്രമാണെന്നു അതിന്റെ തള്ളയ്ക്കറിയാം. ഈ ജ്ഞാനം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായെന്നുള്ളതു ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യമല്ല. ഈ കുട്ടിക്കു തിന്നേണ്ടതിനുള്ള ആവശ്യത്തിന്നാണു് വേട്ടാളൻ അതിന്റെ കൂട്ടിൽ പുഴുക്കളെ ശേഖരിക്കുന്നതു്. ഒരു എമ്പ്രാൻ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബിംബത്തിൽ വനമാലകൾ ചാൎത്തിയതു കണ്ടിട്ടു ഒരു നാടൻ നമ്പൂരി 'നല്ലിക്കു' ഇവിടെ കൈപ്പയും പടോലവും നട്ടുനനച്ചു കൂട്ടുകയാണല്ലെ? എന്നു പറഞ്ഞവിധം വല്ലതും കണ്ടാൽ അതിന്റെ ശരിയായ തത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ തത്വമായിവിചാരിക്കുന്ന ചിലൎക്കു ഈ പ്രബന്ധം വല്ല വിധത്തിലും ഉപകാരപ്രദമായി തീരുമെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതകൃത്യനായെന്നേ എനിക്കു പറവാനുള്ളു.

---

൧൧. പെരുമനം ഗ്രാമം.

മലയാളികളെ മുഴുവൻ പന്നിയൂർ കൂറുകാരെന്നും ശുകപുരം കൂറുകാരെന്നും രണ്ടുതരമായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ രണ്ടു തരക്കാൎക്കും പരസ്പരമത്സരം വിട്ട് ഐകമത്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതായ സ്ഥാനം പെരുമനം ഗ്രാമമാകുന്നു. മലയാളികളുടെ പൊതുവിൽ സഭയായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണോത്തമതിലകം യോഗവും മറ്റും ഈ പെരുമനം ഗ്രാമത്തിന്റെ സങ്കേതത്തിലാണ് നിന്നിരുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരുടെ മേൽവിചാരത്തിലായിരുന്നു നടന്നിരുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഏകദേശം ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തു പെരുമനം ഗ്രാമം എന്നുപറയുമ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട തൃശ്ശിവപേരൂർ പട്ടണത്തിന്റെ ഏകദേശം ആറു നാഴിക തെക്കുവശത്തായി ഒരു ക്ഷേത്രവും ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവനെ പരദേവതയായി ഉപാസിക്കുന്ന പത്തോ മുപ്പതോ ഇല്ലക്കാർ നമ്പൂരിമാരും മാത്രമേ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകയുള്ളു എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ ഇതിന്റെ വാസ്തവം അങ്ങിനെയല്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഊഴത്തെ ശാസ്താവിന്റെ ക്ഷേത്രം മുതൽ വടക്കോട്ടും വടക്കാഞ്ചേരി അകമല ശാസ്താവിന്റെ സ്ഥാനംമുതൽ തെക്കോട്ടും തൃപ്രയാറ് അടുത്ത് എടത്തിരുത്തി അയ്യപ്പൻ കാവിന്നു കിഴക്കോട്ടും കിഴക്കെ മലയിൽ കതിരാൻമുടി അയ്യപ്പക്ഷേത്രത്തിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടും ഉള്ളു സ്ഥലം മുഴുവൻ പെരുമനം ഗ്രാമത്തിന്റെ സങ്കേതമാണ്. ഈ സങ്കേതസ്ഥലത്തിന്നുള്ളിൽ അധിവസിച്ചു വരുന്നവരായ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ ച

ചണ്ഡാളൻവരെയുള്ള സകല ജാതിക്കാരും പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരും അതിന്റെ കീഴിലുള്ള ഉപഗ്രാമക്കാരുമാകുന്നു. ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ഗ്രാമം, അവിട്ടത്തൂർ ഗ്രാമം, തൃശ്ശിവപേരൂർ ഗ്രാമം, ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളും പെരുമനം ഗ്രാമത്തിന്റെ സങ്കേതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഉപഗ്രാമങ്ങളാണ്. ഈ ഗ്രാമവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവും സ്ഥാപിച്ച കാലത്തു സങ്കേതത്തിൽപെട്ട മിക്ക ഭാഗവും പെരിയ വനമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് 'പെരുവനം' എന്നു ഇതിന്നു പേരു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽപെട്ട സ്ഥലങ്ങളുടെയും ഉൾപ്രദേശങ്ങളുടെയും അവസാനത്തിൽ 'കാട്' എന്നുള്ള ശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതും ഇതിന്നു മതിയായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. കിരാങ്ങാട്ട്, തല്ലൂട്ട്, അരണിക്കാട്ട്, ആലക്കാട്ട്, പാറക്കാട്ട്, മൂർക്കാട്ട്, പട്ടിക്കാട്ട് എന്നുള്ള പേരുകൾ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണല്ലോ. നാലു അതൃത്തിയിലും ശാസ്താവിന്റെ ക്ഷേത്രങ്ങളുള്ളതിന്നു പുറമെ, നടുവിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട തിരുവുള്ളക്കാവിൽ ശാസ്താവിന്റെ ക്ഷേത്രവും ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ കോടന്നൂര്, ചാത്തക്കുടം, മണിമംഗലം, ആറാട്ടുപുഴ മുതലായി അനേകം അയ്യപ്പക്ഷേത്രങ്ങളും കാണുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ഗ്രാമക്കാർ വനദേവതയായ ശാസ്താവിനെ ഉപാസിപ്പാനുള്ള കാരണവും അവരുടെ സങ്കേതസ്ഥലം വനപ്രദേശമായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ പൊതുവിലുള്ള ക്ഷേത്രമായ പെരുമനത്തമ്പലം വളരെ സ്വത്തുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രമാണ്. സങ്കേതത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗമുള്ള മലമ്പ്രദേശം മുഴുവൻ ഈ ദേവസ്വം വകയായിരുന്നു എന്നതിന്നു പുറമേ പതിനെട്ടു ചേരിക്കൽ വസ്തു മുതലും ക്ഷേത്രം വകയായി ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രം വക സ്വത്തിന്റെ ആദായത്തിൽ ദേവന്റെ നിത്യനൈമിത്തികങ്ങളായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു

ആവശ്യമുള്ളതു കഴിച്ചു ബാക്കി മുഴുവനും ഗ്രാമജനങ്ങളുടെ യോഗക്ഷേമത്തിന്നുപയോഗിക്കേണമെന്നായിരുന്നു ഗ്രാമനിശ്ചയം. കിഴക്കെമലയിലെ തേക്ക്, വീട്ടി, മുതലായ ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങൾ സങ്കേതത്തിനകത്തുള്ള ക്ഷേത്രം പണിക്കാവശ്യമുള്ളതു കഴിച്ചു ബ്രാഹ്മാലയങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നതിന്നും പാഴ്മരങ്ങൾ താണജാതിക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നും വിലകൂടാതെ കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. മല സൎക്കാരധീനത്തിലായതിന്നു ശേഷം കൂടി തേക്കും വീട്ടിയും ദേവാലയങ്ങളും ബ്രാഹ്മാലയങ്ങളും പണിചെയ്യുന്നതിന്നു കുററിക്കാണവുംകൂടി വാങ്ങാതെ അടുത്തകാലംവരെ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നത് പണ്ടത്തെ ഗ്രാമനിശ്ചയത്തിന്റെ അവശേഷമായിരിക്കണം. ഈ നിയമത്തിൽ പെട്ട സകല വൎഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിലും വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങൾക്കു ലോപംവരാതെ രക്ഷിപ്പാനും ആരെങ്കിലും വിഹിതാനുഷ്ഠാനം തെററുന്നുണ്ടോ എന്നും അവിഹിതാനുഷ്ഠാനം പെരുകുന്നുണ്ടോ എന്നും പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞ് ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ അതാതുവൎഗ്ഗക്കാരെക്കൊണ്ടു വേണ്ടതുപോലെ രക്ഷാശിക്ഷകൾ ചെയ്യിക്കുവാനും ഈവക വിഷയങ്ങളിൽ ദ്രവ്യവ്യയം വേണ്ടിവന്നാൽ അതു ദേവസ്വത്തിൽ നിന്ന് ചെയ്യുവാനും ഉള്ള ചുമതല ഗ്രാമക്ഷേത്രാധികാരികൾക്കാണ്. സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ കോവലാതിയും കൂടാതെ വൈദികതാന്ത്രിക വിഷയങ്ങളിൽ യഥാവിധി പ്രവൃത്തിപ്പിച്ചു രക്ഷിന്ന ഭരണാധികാരം ഗ്രാമപരദേവതയായ എട്ടേയപ്പനിലാണ് സമൎപ്പിച്ചിരുന്നതു. ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവിന്നുകൂടിയാണ് ദേവസ്വത്തിൽ ഇത്ര വളരെ സ്വത്ത് ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു. പതിനെട്ടു ചേരിക്കലങ്ങളിലെ സ്വത്തും ഈ വക ചിലവുകൾക്കു തരംതിരിച്ചു വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അധികാരം ക്ഷേ

ത്തിലെ ഊരാളന്മാരാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള അവിണിശ്ശേരി അവണാവ്, ചിറ്റൂര് അവണാവ്, കറുട്ട് അവണാവ്, എന്നീ അവണാവു നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരായിരുന്നു. എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഈ സങ്കേതത്തിലെ രാജാധികാരം വഹിച്ചിരുന്നതു് ഇവർ തന്നെയാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊല്ലംതോറും കുംഭമാസത്തിൽ ഉത്രത്തുന്നാൾ കൊടി കയറി മീനമാസത്തിലെ ഉത്രത്തുന്നാൾ ആറാട്ടു കഴിക്കുന്നതായ ഒരു മഹോത്സവമുണ്ടായിരുന്നു. ഉത്സവത്തിനു കൊടികേറണമെങ്കിൽ സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആൎക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ന്യൂനതയൊ സങ്കടമൊ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു പരിഹരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമെ പാടുള്ളു.

കൊടിയേററ ദിവസം എരട്ടയപ്പന്റെ നടയ്ക്കൽനിന്നു് ആവലാതിക്കാരെങ്കിലുമുണ്ടൊ എന്നു ഊരാളന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചു ചോദിച്ചു സങ്കടക്കാരില്ലെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമെ കൂറ നാട്ടിക്കൂടു എന്നാണ് നിശ്ചയം. ൯൦൦-ാമാണ്ടിലൊ അതിനടുത്ത കാലത്തൊ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഏതൊ ഒരു ഇല്ലത്തു കന്യക വിവാഹത്തിനു മുമ്പിൽ ഋതുവായിപ്പോയി എന്നു മാതൃക്കളുടെ ബലികല്ലിന്മേൽ തൂകുന്നതിനിടയ്ക്കു തന്ത്രി കേട്ടു ഉടനെ ബലിതൂകുന്നതു നിറുത്തി ഗ്രാമനിശ്ചയപ്രകാരം ഉത്സവം കലാശിപ്പിച്ചു എന്നാണ് പ്രസിദ്ധി. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവം കൊടിയേററമില്ലാതായിട്ടു വളരെ കാലമായി. എരട്ടയപ്പന്റെ ഉത്സവത്തിന്റെ വലിയ വിളക്കാണ് പെരുമനത്തു പൂരം. സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ട സകല ശാസ്താക്കന്മാരുടെയും ഭഗവാന്മാരുടെയും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവങ്ങളും ഈ കാലത്തുതന്നെ നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നാണ് ഗ്രാമക്കാര് ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നിശ്ചയിച്ചു

നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. ‘പെരുമനത്തുപൂരം’ എന്നു മുൻകാലങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വലിയ വിളക്കിനും ആറാട്ടിനും സങ്കേതത്തിൽ പെട്ടതും പെടാത്തതും കൂടി ൧൦൮-ദേവന്മാരേയും എഴുന്നെള്ളിച്ചു പൂരം കഴിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ വെള്ളാരപ്പള്ളിയിൽ നിന്നും ആവണങ്ങോട്ട് മാണിക്യമംഗലം, മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നിന്നും തൃശ്ശിവപേരൂർ പാറമേക്കാവ് തിരുവമ്പാടി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ആറാട്ടിനു ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു പൂരം പുറപ്പെട്ടുപോയിരുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ നാനാവധി ദൈവപരിവാരങ്ങളെ മുമ്പിൽ നടത്തിക്കൊണ്ട് ഊരകം, ചേർപ്പ്, എന്നീ ഭഗവതിമാരുടെ നടുവിൽ തൃപ്രയാറപ്പൻ അകമ്പടിയായിട്ടാണ് പെരുമനത്ത് എരട്ടയപ്പന്റെ ആറാട്ടു കഴിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. എഴുന്നെള്ളത്ത് ആറാട്ടിനു പുറപ്പെടുന്ന പെരുമനത്തുക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടമുതല്ക്കു ആറാട്ടുപുഴ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഭൂമി മുഴുവനും ചേർപ്പുകാരുടെ വകയാണ്. ആ ഭൂമിയിൽ എരട്ടയപ്പന്റെ വാഹനം സഞ്ചരിക്കുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം വെള്ളയും കരിമ്പടവും വിരിച്ച് അലങ്കരിക്കുന്ന ചുമതല ചേർപ്പുകാർ നിർവഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ടിപ്പുവിന്റെ പടവെട്ടു കാലത്തു് വെട്ടിക്കോട്ടയിലുള്ള തിരുവിതാംകൂറുകാരുവക കാവൽക്കാരുടെ ശല്യംകൊണ്ട് ആവണംകോട്ടു മുതലായ പൂരങ്ങൾക്കു ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു കടന്നു പോകുവാൻ തടസ്ഥം നേരിട്ടതു മുതൽക്കാണ് ആ വക പൂരങ്ങൾ ആറാട്ടിന് ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു പോകുക നിർത്തിയതു്. ഇതുപോലെ തന്നെ വേറെ ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം മററു ചെറുപൂരങ്ങളും ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു ആറാട്ടിനു പോകാതെയായി. പൂരം മുടക്കം വരികയും ചെയ്തു. പിന്നീടു ൯൮൦-ൽ തീപ്പെട്ട ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണ് തൃശ്ശിവപേരൂരുള്ള പാറമേക്കാവ് തിരുവമ്പാടി മുതലായ പൂരങ്ങൾക്കു

പുനരുദ്ധാരണംചെയ്തതു്. പെരുമനത്തു് ഉത്സവംനിന്നതോ
ടു കൂടി സകലപൂരം പുറപ്പാട്ടുകാഴ്ച കുറച്ചുകാലം നട
വടിക്കു് ഒരു ഇളക്കം തട്ടി. ഊരാളന്മാരുടെ പരസ്പരമൈ
ത്രങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും പല ക്ഷോഭങ്ങൾക്കും ഇടയാ
ക്കിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കൂട്ടത്തിൽ പ്രബലന്മാരായ ചിറവു
ക്കു് ആവണാവു് നമ്പൂരിപ്പാടു് മുതലായ ചേൎപ്പുകാർ ഊര
കത്തുകാരെ ആക്രമിക്കുകയും ആവണിശ്ശേരി ആവണാവു
നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ രക്ഷയിലുള്ള ചാത്തക്കുടത്തുകാർ ഊ
രകത്തുകാരെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ
സ്മാരകമായിട്ടാണു് ഇന്നും ചാത്തക്കുടത്തു ശാസ്താവിനെ ഊ
രകത്തെ അമ്മ തിരുവടിയുടെ കൂടെ എഴുന്നള്ളിച്ചു വരു
ന്നതു്. ഇങ്ങനെ ഓരോരോ കാരണം പറഞ്ഞാൽ അവസാ
നിക്കുന്നതല്ല. ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട സകലപുരുഷന്മാരും ദേവ
ന്റെ ഉത്സവകാലത്തു് ഇല്ലെങ്കിൽ ആറാട്ടിനെങ്കിലും ആറാട്ടു
പുഴ എത്തിക്കൊള്ളണമെന്നും അങ്ങിനെ എത്താത്തവ
ന്റെ മായാദികൾ പുലകൊണ്ടു അയാളുടെ പിണ്ഡം വെക്ക
ണമെന്നും ഗ്രാമക്കാർ കഠിനമായി നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. ഇ
തുപോലെ ഗ്രാമജനങ്ങളുടെ ഐകമത്യത്തിനും യോഗ
ക്ഷേമത്തിനും രക്ഷയായി പല വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തിട്ടു
ണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണരിൽ വേദം
പഠിക്കാതെയോ യാഗാദികൎമ്മങ്ങൾ ശരിയായി അനു
ഷ്ഠിക്കാതെയോ വല്ല ന്യൂനതകളും കാണിച്ചിരുന്നവരെ
യോഗക്കാർ യോഗംകൂടി തരം താഴ്ത്തുകയും യഥാവിധി ശി
ക്ഷിക്കുകയും സ്വാദ്ധ്യായം, തപസ്സു്, യജ്ഞം മുതലായ ക
ൎമ്മങ്ങളിൽ നിഷ്കൎഷയും നിഷ്ഠയുമുള്ളവരെ തരം കയറ്റുക
യും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പ്രബലന്മാരാ
യ തൃശ്ശിവപേരൂർ ഗ്രാമക്കാരേയും അവിട്ടത്തൂർ ഗ്രാമക്കാരേ
യും ചില അനുഷ്ഠാനന്യൂനത നിമിത്തം യജ്ഞാദിവൈ

ദികക്രിയകളിൽ ചേരുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധം കീഴ്പോട്ടു ഇടിച്ചു വെക്കുന്നതിന്നു ഇവൎക്കു ഒട്ടും ദാക്ഷിണ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല; മറിച്ചു തപസ്സും നിഷ്ഠയും ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളും യോഗബലവും ഉള്ള ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ഗ്രാമക്കാരെ ഉയൎത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മലയാളത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിന്നു അധഃപതനം വന്നപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തേക്കു ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാരെ കയററി വെക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്നു വിരോധമായി ശുകപുരത്തുകാർ തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള ആലത്തൂർ ഗ്രാമക്കാരെയാണ് ആ സ്ഥാനത്തു വെക്കേണ്ടതു് എന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചു എങ്കിലും ഇവർ തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള തൃക്കരിക്കാട്ടു ദേശക്കാരുടെ ഒരു മാതിരി മേലധികാരം ശുകപുരത്തുകാൎക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു് അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു് ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാരെ ഉയൎത്തുവാൻ സമ്മതിപ്പിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഇടക്കാലങ്ങളിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ആക്രമം തുടങ്ങുന്നതിന്നു ആ ഗ്രാമം ഉപേക്ഷിച്ചുപോന്നു. ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെ ഗ്രാമത്തിൽ ചേൎന്ന മൂൎക്കോട്ടുകാർ മുതലായവരെക്കൊണ്ടും അധൎമ്മം തുടങ്ങി എന്നു കണ്ടു് പട്ടക്കാട്ടു സ്ഥലം ഉപേക്ഷിച്ചു ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെ വന്നുചേൎന്ന 'പന്തല' നമ്പൂരി മുതലായ മററു പല ഉത്തമന്മാരെക്കൊണ്ടും ഒറ്റയാനിക്കളും ഗ്രാമത്തിൽ നടന്നു വന്നിരുന്ന അനാചാരം നിമിത്തം ഇങ്ങോട്ടു വന്നു കൂടിയ പാമ്പുമേക്കാട്ട് നമ്പൂരി ഇല്ലത്തിൽ ചെക്കോട്ട് നമ്പൂരി മുതലായ യോഗ്യരെക്കൊണ്ടും പറവൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ഇരിക്കപ്പൊറുതി മുട്ടി അവിടംവിട്ടു പോന്നവരായ വില്വമംഗലത്തു നമ്പൂരി മുതലായ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ ഗ്രാമക്കാരെക്കൊണ്ടും മററും ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെ ഗ്രാമം പരിപുഷ്ടിയാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരെ പെരുമനത്തുകാർ

ഈവിധം ഉയൎത്തിയതോടുകൂടി ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാൎക്കു വെ
ണ്ടതൊക്കെ തികഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരെ വളരെ വലുതാക്കി
വെക്കുവാൻ കാരണഭൂതന്മാരായ പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരെ
വളരെ നന്ദിയോടെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതിന്നു പകരം തൃ
ക്കണാമതിലകം ക്ഷേത്രത്തിന്നു ശേഷം ഇരിങ്ങാലക്കുട
ക്കാർ ഒരുമാതിരി വഞ്ചിക്കയാണുണ്ടായതു്. തങ്ങൾക്കൊ
ള്ളകൊട്ടുകളാവട്ടെ മറ്റൊരു വിധം നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ
തങ്ങളുടെ ക്രിയകൾ കഴിക്കുകയാവട്ടെ യോഗം കൂടി
പെരുമനം ഗ്രാമം ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചുകയാവട്ടെ മേലാൽ
യാതൊന്നും ചെയ്യാകരുതെന്നും മറ്റും അവർ ഒരു വ്യ
വസ്ഥചെയ്തു. ഇരിങ്ങാലക്കുടെ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിനെ ആ
ക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന മതിലകത്തുകാരെ വേണ്ടവിധം അമൎത്തുവെ
ച്ചാലെ ഇരിങ്ങാലക്കുടയും മതിലകവും ഒരുപോലെ പെരുമ
നം ഗ്രാമസങ്കേതം മാത്രമാണെന്നു ഭാവിച്ചു തങ്ങളെ സഹാ
യിക്കാതിരുന്ന കാരണംകൊണ്ടാണു് ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാൎക്കു
പെരുമനത്തുകാരുടെ മേൽ ഇത്ര വെറുപ്പുണ്ടായതു്. ഈ കാ
ൎയ്യത്തിൽ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരെ കുറ്റപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. അവ
രുടെ ഐകമത്യത്തേയും ഗ്രാമപ്രതിപത്തിയേയും അവർ
വേണ്ടവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തി എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. പെരു
മനത്തുകാർ തങ്ങൾതന്നെ ഉയൎത്തി ഒരുവിധം സ്വതന്ത്രാ
വസ്ഥയിലാക്കിയ ഇരിങ്ങാലക്കുട ഗ്രാമക്കാരെ [illegible]
നില്ക്കുന്ന മതിലകത്തുകാരെപ്പോലെ മാത്രം വിചാരിച്ചു ഉ
ദാസീനത കാണിച്ചുവോ അല്ലെങ്കിൽ മതിലകത്തുകാൎക്കു ഉ
ള്ളുകൊണ്ടു അനുകൂലിച്ചുവോ അവരുടെ പണ്ടത്തെപ്പോലെ
യുള്ള നിഷ്പക്ഷപാതമായ യോഗക്ഷേമാന്വേഷണത്തിന്നു ഭേ
ന്നതായില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദേശകാലങ്ങളെ അ
നുസരിച്ചു വേണ്ടതൊക്കെ വേണ്ടതുപോലെ നടത്തുകയു

ന്നതു് എല്ലാകാലത്തും എല്ലാവരും ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ ആയ്തു ഒരിക്കലും ഇടച്ചിലുതട്ടുവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ.

പണ്ടത്തെക്കാലത്തു വളരെ പ്രശസ്തന്മാരും വേദജ്ഞന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും ബ്രഹ്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠയുള്ളവരും തപസികളുമായ മഹാബ്രാഹ്മണന്മാരാലും ധർമ്മവ്യവസ്ഥാപകന്മാരായ രാജാക്കന്മാരാലും സജാതി ധർമ്മതല്പരന്മാരായ മററു ജാതിക്കാരാലും ഏററവും ശോഭിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ ഗ്രാമത്തിന്നു് ഇപ്പോൾ പലവിധമായ ന്യൂനതകളും വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ കാലാവസ്ഥയിൽ മലയാളത്തിലുള്ള മററു ഗ്രാമക്കാർക്കു തട്ടിക്കുന്നതിലധികം കോട്ടം പെരുമനം ഗ്രാമക്കാർക്കു പററീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളിലും ശ്രൗതസ്മാർത്താദി ക്രിയകളിലും വിചക്ഷണന്മാരായ അനേകം ഉത്തമബ്രാഹ്മണർ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഇന്നുമുണ്ടു്. മഴമംഗലത്തുനമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ ശ്രൗതഗ്രന്ഥകാരന്മാരായ യോഗ്യന്മാർ ഇല്ലെങ്കിലും ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിക്കുവാൻ അറിയുന്നവരും ഉപയോഗിക്കുന്നവരും ഇപ്പോഴും ഒട്ടും ദുർല്ലഭമല്ല. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ വൈദികന്മാർ, സ്മാർത്തന്മാർ, കർമ്മികൾ ആഢ്യന്മാർ മുതലായവരെക്കൊണ്ടു് വേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങളൊന്നും പരാപേക്ഷകൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പെരുമനം ഗ്രാമക്കാർക്കു് ഇപ്പോഴും ധാരാളം പ്രാപ്തിയുണ്ടു്. ധനികന്മാരും ദരിദ്രന്മാരെ പോററുവാൻ മനസ്സുള്ളവരും പോററുന്നവരും ആയ മഹാമനസ്കന്മാർ ഈ ഗ്രാമത്തിലുള്ളതിലധികമായി വേറെ ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ലൗകികവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ചു നാട്ടുകാർക്കു ഗുണം ചെയ്യുവാൻ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന അന്യജാ

തിക്കാരും ഈ ഗ്രാമത്തിൽ കുറവില്ല. കൊച്ചി ശീമയിൽ സ്വദേശികളായ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മിക്കതും പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരാണല്ലോ. നാട്ടുകാരിൽ അധികം ധനികന്മാരും പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരാണു്. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ അധികം മുതലെടുപ്പുള്ള ഭാഗവും പെരുമനം ഗ്രാമം തന്നെ. മലയാളത്തിൽവെച്ചു ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രാമം പെരുമനം ഗ്രാമം.

൫൨. അണുജന്തുക്കൾ.

നമുക്കു് ദൃഷ്ടിഗോചരമാകാൻ പാടുള്ളേടത്തോളമുള്ള സർവ്വജീവികളേയും വർഗ്ഗം വർഗ്ഗമാക്കി വകതിരിച്ചപ്പോൾ ജീവിശാസ്ത്രത്തിനു സിദ്ധിപ്പാൻ പാടുള്ളേടത്തോളമുള്ള പരിപൂർണ്ണത വന്നുപോയെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരൊക്കെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് ഒരു കാലത്തു തൃപ്തിപ്പെട്ടുപോയിരുന്നു. എന്നാൽ അണുദർശിനി എന്ന യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ എത്രയോ അണുവായി ഒരിക്കലും നേത്രഗോചരമല്ലാത്തതായി ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്ന അനേകലക്ഷം ചെറുജീവികൾ നമുക്കു ഊഹിപ്പാൻ പാടുള്ള സകല ദിക്കുകളിലും ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചു അനായാസം വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്ന ആശ്ചര്യപരമാർത്ഥവും വെളിവായി. നമ്മുടെ കണ്ണിന്റെ സൂക്ഷ്മതയില്ലായ്മയാകുന്ന തിരശ്ശീല മുൻപറഞ്ഞ യന്ത്രംകൊണ്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ മാത്രമാണു് ഇന്ദ്രജാലമൊ മായമായയൊ എന്ന സംശയത്തെ ജനിപ്പിക്കുംവണ്ണം അനേക രൂപങ്ങളായും അനേകവർണ്ണങ്ങളായും ഉള്ള അനന്തങ്ങളായ ഈ അണുജന്തുക്കളുടെ രംഗപ്രവേശം നമുക്കു ദൃശ്യമായി വ

ന്നു. ദൈവസൃഷ്ടിയുടെ മാഹാത്മ്യവും മനുഷ്യശക്തിയു
ടെ ലഘുത്വവും ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കപ്പെടുവാനായി പരമാണു
സ്വരൂപികളായ ഈ ജീവികളുടെ പഠനവും കൂടെ നമുക്കു
വേണ്ടതിലധികം ഉതകുന്നു എന്നു പറയുന്നതു ഒരിക്കലും
അതിശയോക്തിയല്ല. രാത്രി സമയത്തു കടലിലേയും
പുഴയിലേയും വെള്ളം തിളങ്ങുന്നതും, ഓരോ തുള്ളി വെള്ള
ത്തിൽ തന്നെ ഉള്ളതായിക്കാണുന്ന അനേകായിരം അ
ണുജന്തുക്കളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നു പൊങ്ങുന്ന ഒരു വക
ധാതുമാത്രമാണു എന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധജലത്തിനു ശ
ന്നെ പോലെ സ്ഥലങ്ങളിലും വന്നെത്തുന്ന വർണ്ണവ്യത്യാസ
ങ്ങൾ അതിൽ അസംഖ്യമസംഖ്യമായി വ്യാപിച്ചു വളരു
ന്ന അണുജന്തുക്കളുടെ മായാവിശേഷം മാത്രമാണു പോ
ലും. അററ്ലാൻറിക്ക് സമുദ്രത്തിൻെറ അടിയിൽ വള
രെ നാഴിക വിസ്താരത്തിലും നാലഞ്ചു നാഴിക ഘനത്തിലും
കിടക്കുന്ന പൂഴി യഥാർത്ഥത്തിൽ പൂഴിയല്ലെന്നും അതു സംഗ
തിവശാൽ മരണം പ്രാപിച്ച അണുജന്തുക്കളുടെ വെറും ശ
രീരകവചങ്ങളുടെ ശേഖരം മാത്രമാണെന്നും മേല്പറഞ്ഞ യ
ന്ത്രം നിസ്സംശയമായി മനസ്സിലാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. സാം
ക്രമികരോഗങ്ങളായറിയപ്പെടുന്ന സർവ്വത്തിനും അപായകര
മായി ഉപദ്രവകരമായ സർവ്വബന്ധങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദി
ത്വം വഹിച്ചുപോരുന്നതു, ഏകനായി ഗണിക്കുമ്പോൾ നി
സ്സാരന്മാരിലും ഏകീകരണംകൊണ്ടു ശക്തനായിത്തീരുന്ന
അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻെറ ബുദ്ധിസാമ
ർത്ഥ്യം മുഴുവൻ പ്രയോഗിച്ചാലും ഈ ജന്തുക്കളുടെ ബാധ
യിൽനിന്നു വിട്ടു നില്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
അവർ കുടിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ കോടാകോടി അണുജന്തു
ക്കൾ നിറയുന്നുണ്ടെന്നും അവൻ ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽ
കൂടെ ലക്ഷോപലക്ഷം അണുജന്തുക്കൾ ശ്വാസകോശ

ത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അവൻ ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധ
നങ്ങളിൽ എണ്ണിയാൽ തീരാത്ത അണുജന്തുക്കൾ പററി
ക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാകുമ്പോൾ ആൎക്കാണു വലുതാ
യ അത്ഭുതമൊന്നും ജനിച്ചു പോകാത്തതു? ഈ ജന്തുക്കളുടെ
നിൎമ്മാണ വിശേഷതയും വിചിത്ര സ്വഭാവങ്ങളും അത്ഭുത
വൎദ്ധനശക്തിയും അളവററ വ്യാപനവും ഈ ജന്തുക്കളാൽ
സാധിപ്പിച്ചുപോരുന്ന കാൎയ്യങ്ങളുടെ ഗൌരവവും വിചാരി
ച്ചാൽ മറെറല്ലാ ജന്തുക്കളുടെ പഠനത്തെക്കാളും ഉൽകൃഷ്ടമാ
ഹാത്മ്യമുള്ളതായി മനുഷ്യർ ആദരിച്ചു വരേണ്ടതു ഈ വി
ഷയം തന്നെയാണു്.

അണുജന്തു എന്നു പറയുന്നതു ജീവനുള്ള വെറും ഒരു
അണു മാത്രമാണു്. ഇതിന്റെ ശരീരത്തിൽ യാതൊരവ
യവമോ ശരീരാന്തൎഭാഗത്തിൽ ഉദരമോ ഉദരത്തോടു തുല്യമാ
യ മററംഗമോ യാതൊന്നും ഇല്ല. ജീവനുള്ള സാധനത്തി
ന്റെ എത്രയോ ചെറുതായ ഒരു ബിന്ദു എന്നു പറഞ്ഞാൽ
നമുക്കു അണുജന്തുവിന്റെ സാമാന്യപ്രകൃതി ഊഹിക്കാവു
ന്നതാണു്. ഈ ബിന്ദുവിനു കണ്ണുകളാകട്ടെ മൂക്കാകട്ടെ വദന
മാകട്ടെ ഉദരമാകട്ടെ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല.

ഒപ്പുകടലാസു മഷി വലിച്ചെടുക്കുമ്പോലെ ഈ അണു
വല്ല ഭക്ഷണപദാൎത്ഥത്തിലും പ്രവേശിച്ചാൽ പോഷണദ്ര
വ്യം വലിച്ചെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു വദനവും ഉദരവും ഇല്ലാതെ
തന്നെ ഇതു നമ്മെപ്പോലെ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഗ്ര
ഹിക്കാവുന്നതാണു്. അണുവിന്റെ ശരീരത്തിനനാവശ്യ
മായി തോന്നുന്ന സാധനങ്ങൾ അതിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ
ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തിൽകൂടെ വാൎന്നുപോകുന്നതുകൊ
ണ്ടു മലദ്വാരമില്ലാതെ തന്നെ ഈ ജന്തു പുരീഷവിസൎജ്ജ
നം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. ഉരുണ്ടിട്ടും തി

ഴിഞ്ഞിട്ടും തെറിച്ചിട്ടും മററും ഒരു സ്ഥലംവിട്ടു വേറെ ഒരു
സ്ഥലത്തെത്തുകകൊണ്ടു നമ്മളെപ്പോലെ കാലോ പുഴുക്കളെ
പ്പോലെ മാംസപേശിയുടെ സഹായമോ ഇല്ലാതെ ഇതുകൾ
ഗതാഗതംചെയ്യുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാകും. പോഷണദ്ര
വ്യം ധാരാളം കിട്ടുമ്പോൾ ഇവയുടെ ശരീരത്തിന്റെ വലി
പ്പം വേഗം വർദ്ധിക്കുകയും പിന്നെ ശരീരത്തിന്റെ ഒത്ത ന
ടുവിൽ ഒരു കെട്ടിട്ടപോലെ, മദ്ധ്യഭാഗം കൂടക്കൂടെ കൃശമാ
യി വന്ന ഒരു ജന്തുവിന്റെ ആകൃതി ഡമ്പലിന്റെ ആകൃ
തിപോലെ രണ്ടറ്റത്തും തടിച്ചും മദ്ധ്യത്തിൽ വളരെ നേരി
യതായും തീരുകയും ക്രമേണ ഈ നേരിയഭാഗം പൊട്ടി ഒ
രു ജന്തു രണ്ടു ജന്തുക്കളായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്യു
ന്നതുകൊണ്ടു ലിംഗസഹായം കൂടാതെ തന്നെ ജന്തുസന്താ
നം ജനിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു ധാരണാശക്തിയുള്ള ഏവക്കും ഊ
ഹിക്കാവുന്നതാണു്.

ഇതു കൂടാതെ വേറെ ചില അവസരങ്ങളിൽ രണ്ടു
ആൺജന്തുക്കൾ അടുക്കുമ്പോൾ, ഒരു തുള്ളി രസം വേറെ
ഒരു തുള്ളി രസത്തിന്റെ അടുക്കെ കൊണ്ടുവച്ചാൽ രണ്ടും
യോജിച്ചു അല്പം വലിയ ഒരു തുള്ളിയായിപ്പോകുന്നതുപോ
ലെ മേൽപ്രകാരം അടുക്കെ എത്തിയ രണ്ടു ജന്തുക്കളും ഒ
ന്നായി യോജിച്ചുപോകയും യോജിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഏകത്തിന്നു
അണ്ഡാകൃതി സിദ്ധിക്കുകയും ഈ അണ്ഡാകൃതിയായതി
ന്റെ പുറം ഭാഗത്തിനു മുട്ടത്തോടുപോലെ തടി അല്പം ജാ
സ്തിയാകയും ഉള്ളിലെ സാധനം കോടാകോടി പരമാണുക
ളും പരമാണുക്കളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന മുട്ടകളുമായിത്തീ
രുകയും പിന്നെ പുറന്തോലി പൊട്ടി ഈ മുട്ടകൾ പുറത്തു
വരികയും ക്രമേണ ഓരോരോ മുട്ട പണ്ടു ഒന്നിച്ചുകൂടിയ ഓ
രോ ജന്തുവിന്റെ ആകൃതിയെത്തുംവിധത്തിൽ പൊട്ടി വള
രുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ആൺജന്തുക്കൾക്കു സ്ത്രീപു

രുഷ സംയോഗം കൊണ്ടുള്ള സന്തത്യുല്പാദനവും കൂടെ ഉണ്ടെന്നു യുക്ത്യനുസരണം ഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു നമുക്കൊക്കെ ഉള്ളപോലെ വെറും വാൎദ്ധക്യം കൊണ്ടുള്ള മരണം ഈ ജന്തുവിന്നു ഒരിക്കലും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഇതിന്നു നശ്വരമല്ലായ്കയും ഒരു വിശേഷവിധി കൂടെ ജാസ്തിയുണ്ടെന്നു പറയാം.

അമൃതത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെ തന്നെ മരണമില്ലായ്മ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അണുജന്തുക്കൾ വളരെ ഉപദ്രവികളും തൻമൂലം പരക്കെ വെറുക്കപ്പെടുന്നവയുമാണ്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ പിടിപെടുന്ന സൎവ്വ വേദനകൾക്കും വലിച്ചിലിന്നും കാരണം ഈ അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയാണെന്നു പരിശോധനാപൂൎവ്വം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു. ഇതൊക്കെയായിട്ടും സാംക്രമികരോഗബീജങ്ങളാകുന്ന ഈ ജന്തുക്കളുടെ ശക്തിയുടെ പരിമാണം ഇത്രയെന്നു വളരെ ജനങ്ങൾ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ല.

തനിക്കു യഥേഷ്ടം ഭോഗിക്കുവാൻ തക്ക സൌകൎയ്യാവസ്ഥകളൊക്കെ കൊടുത്തിട്ടു ഈ അണുജന്തുക്കളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ നിറുത്തുന്നതായാൽ, ഭൂമിയിൽ ഉള്ള സൎവ്വ പീരങ്കികളേയും ഒന്നായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാകാൻ കഴിയുന്ന അപായത്തെക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു അധികരിച്ചുതായ അപായം നാം മേൽപ്രകാരംകൊണ്ടു നിറുത്തുന്നതായ ഒരൊറ്റ ജന്തുവിന്റെ ചൈതന്യംകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതാണത്രെ.

മിതമായ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയോടുകൂടിയ ഒരു സുഖകരമായ താഴ്വാരത്തിൽ സൎവ്വജീവജാലങ്ങളേയും കൊണ്ടു വെക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. ഇങ്ങനെ കൊണ്ടുവച്ചു ജീവികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അസ്വസ്ഥനായി, നേത്രഗോ

ചരനല്ലാത്തവനായിരിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു അണുജന്തുവിനെ
തന്റെ വൎദ്ധനശക്തിക്കെതിരായ തടസ്ഥങ്ങൾക്കും ഒന്നും
നേരിടാത്തവിധത്തിൽ കെട്ടുവെക്കുന്ന പക്ഷം ഒരേ ഒരു
ആഴ്ച്ചയ്ക്കുള്ളിൽ മേല്പടി താഴ്വാരത്തിൽ കൊണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ള
ജീവനുള്ള വസ്തുക്കൾ, ഒരു പുല്ലും പുഴുവും കൂടെ ശേഷിയാ
തെ സമസ്തവും നശിച്ചു, ഭൂമിയും അണുജന്തുക്കളും മാത്രം
ബാക്കിയായി നില്ക്കുന്നതാണു്.

അണുജന്തുക്കൾ മററു ജീവികളുടെ സ്ഥിതിക്കും മററു
ജീവികളുടെ സംഹാരത്തിനും ഹേതുവായവയാകുന്നു. ജീവി
കൾക്കു നാശം വരുത്തുന്ന സർവ്വരോഗങ്ങൾക്കും കാരണമാകു
ന്നതു അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയാണെങ്കിലും അണുജന്തുക്കളു
ടെ നാശത്തിൽ ജീവികളിൽനിന്നും ജീവൻ രക്ഷിച്ചുപോ
രാനും സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാളെയും
അണുജന്തുക്കളുടെ സർവ്വവൎഗ്ഗങ്ങളും ഭൂമിയിൽ നിന്നു നശി
ച്ചുപോയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഭൂമിയിലെ അവസ്ഥ നിശ്ച
യമായിട്ടും താഴെ വിവരിക്കുമ്പോലെ ഇരിക്കും. മഹാമാരി,
പനി, വിഷൂചികാ, വസൂരി, പൊട്ടി, കരപ്പൻ, കൊക്കാ
ക്കര എന്നീ യാതൊരു രോഗങ്ങളും ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നത
ല്ല. നമ്മളാൽ ആയുധംകൊണ്ടു ഏല്പിക്കപ്പെടുവാൻ സാ
ദ്ധ്യമാകുന്ന കഠിനമുറിവുകൾ തന്നെ ഒന്നു രണ്ടു മണിക്കൂറി
നുള്ളിൽ വേദനയോ ബുദ്ധിമുട്ടോ അധികമില്ലാതെ ഉണ
ങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു്. നാം മരിച്ചാൽ നമ്മുടെ ശരീരം
നാറിയഴിഞ്ഞു മണ്ണായിപ്പോകാതെ എന്നെന്നേക്കും അതേനി
ലയിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നതാണു്. മത്സ്യം ഒരിക്കലും ചീ
ഞ്ഞുപോകയില്ല. മാംസം എത്രതന്നെ വെച്ചാലും ദുൎഗ്ഗ
ന്ധവാഹിയാകയില്ല. വെണ്ണ നാറിപ്പോകയില്ല. പാലു് തൈ
രുളുപോകയില്ല. മുട്ട കെട്ടുപോകയില്ല. മലമ്പനിയുടെ

പോലുംതന്നെ കേൾക്കാനുണ്ടാകയില്ല. ഭ്രാന്തൻനായ് കടി
ച്ചാൽ വിഷമുണ്ടാകയില്ല. ഈ ദിവസം കിളച്ചോ പറി
ച്ചോ വെക്കുന്ന കിഴങ്ങൊ പഴമൊ നൂറു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാ
ലും ഏകദേശം അതേമാതിരിയിൽ അപ്പോൾ കിളച്ചതോ
പറിച്ചതോ പോലെയുള്ള നിലയിൽ ഇരിക്കും.

എന്നാൽ ഈവിധമായ സുഖങ്ങളും സൌകൎയ്യങ്ങളും
രണ്ടു തലമുറ കഴിയും മുമ്പെ തന്നെ സമാപ്തമായിപ്പോകു
ന്നതാണു്. ജീവികൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതു സസ്യങ്ങളാണല്ലോ ആ
ഹാരം. സസ്യങ്ങളുടെ വളം ചത്തഴിയുന്ന ജന്തുക്കളുടെ ശ
രീരാംശങ്ങളാണു്. എന്നാൽ അണുജന്തുക്കളില്ലാതിരുന്നാൽ
യാതൊരു വസ്തുവും ചത്തൊ കെട്ടൊ പോകുകയില്ല. അതു
കൊണ്ടു സസ്യങ്ങൾക്കു നിൎമ്മൂലനാശം വരുമെന്നു മാ
ത്രമല്ല ആഹാരത്തിനു സസ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്ന
സൎവ്വജന്തുക്കളും പട്ടിണിയിട്ടു മരിക്കേണ്ടിവരും. ആദ്യകാ
ലങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴത്തെപോലെതന്നെ സൎവ്വകാൎയ്യങ്ങളും നട
ക്കുമായിരിക്കാമെങ്കിലും അല്പദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു സസ്യ
ങ്ങൾ മുഴുവനും തിന്നുതീൎന്നുപോകുന്നതാണു്. ആ സമയ
ത്തു ഭൂമിയിൽ ജന്തുക്കൾ മാത്രമേ ശേഷിപ്പായിനില്ക്കു. ഇ
വയിൽതന്നെ സസ്യഭോജികളായ സൎവ്വജന്തുക്കളും വിശ
പ്പുകൊണ്ടു മരിക്കേണ്ടിവരും; മാംസഭുക്കുകളായ ജന്തുക്കൾ
ഇവയുടെ ശവങ്ങളും തിന്നു പിന്നെയും കുറേകാലം ജീവി
ക്കും. പിന്നെ ഭൂമിയിൽ മാംസഭോജികളായ മൃഗങ്ങളും മ
നുഷ്യവൎഗ്ഗവും മാത്രമേ ഉണ്ടാകു.

മനുഷ്യർ ആ കാലത്തു മാംസഭോജികളായ മൃഗങ്ങളെ
ഒക്കെ തിന്നൊടുക്കും. പിന്നെ സസ്യങ്ങളും മറ്റു യാതൊ
രു ജന്തുക്കളും ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നിട്ടു ഭൂമിയിൽ വെറും മനുഷ്യ
വൎഗ്ഗം മാത്രം ശേഷിപ്പായുണ്ടാകും. കല്ലും, പാറയും, പൂഴി

യും, വെള്ളവും ലോഹങ്ങളും മാത്രം ഉണ്ടാകുന്ന മരുഭൂമിപോലെ ഇരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഭൂമിയുടെ ഏകാന്തതയ്ക്കു വിരുദ്ധമായിട്ടു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മാത്രമേ ശേഷിച്ചതായി കാണാനുണ്ടാകും. ഇങ്ങനെ യാതൊരു രസമോ സുഖമോ ആശ്വാസമായ സാധനമോ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ ഇനിയും അധിവസിക്കണമെന്ന് ഇച്ഛ വിട്ടുപോകുന്നു. ശേഷിച്ച മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ഭക്ഷിച്ചു കുറച്ചു കാലത്തോളമെങ്കിലും ജീവരക്ഷ ചെയ്യണമെന്നു കാമിയാതെ ഓരോരോ മൂക്കിൽപോയി വിശപ്പിനാൽ മരിച്ചുവീഴും. അതുകൊണ്ടു, ഒടുവിൽ പാഴായിപ്പോകുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ, എല്ലാററിലും അവസാനം നശിച്ചഴിഞ്ഞുപോകാത്ത വെറും മനുഷ്യശവങ്ങൾ മാത്രം അവിടെയും ഇവിടെയും ചെറിയ മട്ടിൽ കാണപ്പെടും. ഇത് ഏതായാലും ആശിക്കത്തക്ക ഒരവസ്ഥയല്ലെങ്കിലും അണുജന്തുക്കൾ ഇല്ലാതിരുന്നാലുള്ള ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരിക്കകൊണ്ടു ഇവ ഗുണത്തിനും ദോഷത്തിനും ഒരുപോലെ ശക്തിയുള്ളവയാണെന്നു മനസ്സിലാകും.

അണുജന്തുക്കളിൽ ഓരോരോ വർഗ്ഗത്തിനു ഓരോരോ സാധനത്തോടു പ്രതിപത്തിയും ഓരോരോ സാധനത്തോടു വിരസവും കലശലായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ തന്നെ സർവ്വസമയത്തും രണ്ടുലക്ഷം ക്ഷയരോഗികളുണ്ടെന്നു കണക്കെടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്ഷയബീജമായ ഒരു വർഗ്ഗം അണുജന്തു ശ്വാസകോശങ്ങളല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു സാധനവും തൊടില്ല. ഒരുവർഗ്ഗം ജന്തു വെണ്ണീറിൻ നിറമുള്ള ഒരുമാതിരി തത്തകളെ മാത്രം ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ഈമാതിരി തത്തകൾ പത്തിനെട്ടു കണ്ടിട്ടു അണുജന്തുക്കളുടെ ബാധനിമിത്തം മരിച്ചുപോകുന്നു. 'ബെറി

ബെറി' എന്ന പേരായ ജപ്പാനിലെ മഹാരോഗം ശരീരസു
ഖാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ആൺകുട്ടികളെ മാത്രം നശിപ്പിക്കു
ന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ രോഗത്തിന്നടിസ്ഥാനമാ
യ ഒരു വൎഗ്ഗം അണുജന്തു ഒരു അദൃഷ്ടശക്തികൊണ്ടു നല്ല
ആൺകുട്ടികളെ മാത്രം തിരിഞ്ഞെടുത്തു ദ്രോഹിക്കുന്നു. ഇ
വ ഒരിക്കലും തരുണന്മാരേയൊ സ്ത്രീകളേയൊ ബാധിക്കു
ന്നില്ല. വിഷൂചികയുടേയും 'ടൈഫോയിഡ'' പനിയുടേ
യും അണുജന്തുക്കൾ മനുഷ്യരുടെ അന്നപാത്രം മുതലായ
സാധനങ്ങൾ അലംഭാവമില്ലാതെ ബാധിക്കുമെങ്കിലും താ
ണതരം ജന്തുക്കളെ തൊടുന്നതിന്നേക്കാൾ പട്ടിണിയിട്ടു മരി
ച്ചുകളയുന്നു. ഒന്നു തേനീച്ചകളെ മാത്രവും ഒന്നു വിത്തുകളെ
മാത്രവും വേറെ ഒന്നു [illegible]കളെ മാത്രവും തങ്ങ
ളുടെ ആഹാരവിഷയങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഒരുതരം
ജന്തു കുതിരകളെയും വേറെ ഒന്നു മനുഷ്യനേയും മറെറാന്നു
നരി, സിംഹം മുതലായ ഉഗ്രമൃഗങ്ങളേയും സാധുവായ പൂ
ച്ചയേയും പലവിധമായി ദ്രോഹിച്ചു പ്രയാസമെന്നിയെ
അധഃപതനം വരുത്തുന്നു. രണ്ടുദിവസത്തിന്നകത്തിൽ മേൽ
പറഞ്ഞ ഒരു ജീവിയേയും കൊന്നുകളയാതിരിക്കില്ലെന്നു
പറയുമ്പോൾ ഈ അണുജന്തുക്കളുടെ ബാധയുടെ ഉഗ്രത
അല്പമെങ്കിലും ഊഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ.

ഒരുതരം ജന്തുവിന്നു പ്രാവോ കയിലോ എലിയോ മു
യലോ ആയാൽ തരക്കേടില്ല. എന്നാൽ ഇവ കോഴി നാ
യ് മെരു മുതലായവയെ അറപ്പുള്ളതുപോലെ സൎവ്വദാ
വൎജ്ജിക്കുന്നു. വേറെ ചിലതിന്നു മറിയുടെയും രോമത്തിന്റേ
യും മൂല ഭക്ഷിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മററു ചിലതു ഉള്ളി
അമൃതത്തെക്കാൾ രുചിയേറിയതായി വിചാരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഓരോരോ വൎഗ്ഗം അണുജന്തുക്കൾക്കു ഓരോ

രോ സാധനത്തോടോ ജീവിയോടൊ പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഈ അണുജന്തുക്കൾ സൃഷ്ടി മുഴുവനും ഭക്ഷിച്ചൊടുക്കിക്കളയാത്തതു എന്നു വിചാരിക്കാം. വേറെ ഒരു കാരണം ഓരോരോ വൎഗ്ഗത്തിന്നു പ്രത്യേക ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികളിൽ മാത്രമേ വൎദ്ധനയുണ്ടാകുന്നുള്ളു എന്നതാണു. എന്നാലും ഇവയിൽ ചിലതിന്നു ശൈത്യാധിക്യംകൊണ്ടു ഉറച്ചുപോയ വെള്ളത്തിലും യാതൊരസ്വാധീനതയും കൂടാതെ വസിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്.

പക്ഷെ ഈ അണുജന്തുക്കളുടെ വൎദ്ധനവിന്നു വലുതായ തടസ്ഥം നേരിടുന്നതു വേറെ ഒരു കാരണത്താലാണു്. എന്തെന്നാൽ ഒരു അണുജന്തു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ എത്തി അവിടുന്നു ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു ലക്ഷോപലക്ഷമായി വൎദ്ധിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. ഇങ്ങനെ ലക്ഷോപലക്ഷമായി വൎദ്ധിക്കുന്ന അണുജന്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്നു എന്തോ അദ്ഭുതമായതുകൊണ്ടു ഒരുവക വിഷം പൊടിയുന്നു. ഈ വിഷം മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ വസൂരി മഹാമാരി മുതലായ രോഗങ്ങളായി പരിണമിച്ചിട്ടു മനുഷ്യനെ കൊല്ലുന്നു. ഈ വിഷത്താൽ തന്നെ വിഷത്തിന്നു കാരണഭൂതന്മാരായ അണുജന്തുക്കളും നശിച്ചുപോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അണുജന്തുക്കൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഷം, അധികമായേറുമ്പോഴേക്കു മനുഷ്യർ മരിച്ചുപോകുന്നതു വാസ്തവം തന്നെ എങ്കിലും ലേശമാത്രം ഏറിപ്പോയാൽ അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയും മരിച്ചുപോകുന്നു എന്നതും വിദ്വാന്മാർ സൂക്ഷ്മമായറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു പരമാൎത്ഥമാണു. ഈ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണു വസൂരിരോഗബീജമായ അണുജന്തുവിന്റെ വിഷം അല്പം ശേഖരിച്ചു മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കീറി വെക്കുന്നതും ഈ വിഷം അധികമായില്ലാ

ത്തതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ കീറിവെക്കൽകൊണ്ടു അപായ
പ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ വിഷം തന്റെ ശരീരത്തിൽ
ലേശമാത്രം കിടപ്പുള്ളതുകൊണ്ടു ഈ രോഗകാരണങ്ങളായ
അണുജന്തുക്കൾ വല്ലപ്പോഴും തന്റെ ശരീരത്തിൽ എത്തു
ന്നതായാൽ, എത്തിയ നിമിഷം തന്നെ, മുമ്പു കീറിവെച്ചു
സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷശക്തികൊണ്ടു മരിച്ചുപോകു
ന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ കുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ശരീരത്തിൽ
ആ പ്രത്യേക രോഗബീജമായ അണുജന്തുവിന്നു ലക്ഷോപി
ലക്ഷമായി വൎദ്ധിക്കുവാനൊ വൎദ്ധിച്ചുശേഷം ബാധിച്ച മനു
ഷ്യനേയും തങ്ങളെത്തന്നെയും രണ്ടു പക്ഷമില്ലാതെ സംഹ
രിക്കത്തക്ക വീൎയ്യമുള്ള വിഷം ഉണ്ടാക്കുവാനൊ സാധിക്കു
ന്നില്ല. ഈ പരമാൎത്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടാണു്
കുത്തിവെക്കലിന്നു ലോകം ഒട്ടുക്കു പ്രചാരം വരുത്തീട്ടുള്ളതു്.

മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്നു അപായകരമായി അണുജന്തുക്ക
ളിൽ അനേകം വൎഗ്ഗങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതു നമ്മുടെ വലിയ ഭാ
ഗ്യം തന്നെ. അങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യായുസ്സി
ന്നു രണ്ടുദിവസത്തിൽ കവിഞ്ഞ ദീൎഘത ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ
പാടുണ്ടായി വരികയില്ലെന്നു തീൎച്ചയായി പറയാം. നമ്മൾ
മൂക്കിൽകൂടെ പ്രതിദിനം നാലുലക്ഷത്തിൽ അധികം അ
ണുജന്തുക്കളെ വലിച്ചെടുക്കുന്നു. ലക്ഷോപലക്ഷം അണു
ജന്തുക്കളെ നാം ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങളോടുകൂടെ അറിയാതെ
വിഴുങ്ങുന്നു. എത്രതന്നെ സോപ്പിട്ടു വെടിപ്പാക്കിയ നമ്മു
ടെ കയ്യിന്മേലും ഇവ തേനീച്ച പററിയപോലെ അട്ടിയട്ടി
യായി കിടക്കുന്നു. എണ്ണിയാൽ തീരാത്തലക്ഷം നമ്മുടെ
വായിലും പല്ലുകളുടെ ഇടയിലും തൊണ്ണയിലും നാവിലുംസു
ഖമായി നടന്നു കളിക്കുന്നു. എത്രയോലക്ഷം നമ്മുടെ മൂ
ക്കിന്റുള്ളുകൾ രാജധാനികളാക്കാം സുഖകരമെന്നു വിചാ

രിച്ച് അവിടെ കടികൊള്ളുന്നു. എണ്ണിയാൽ തീരാത്തതു ചെവിയിന്മേൽ കൂടെ ഗതാഗതം ചെയ്യുകയും ഉള്ളിൽ കിടന്നു ചെവിയുടെ അടിനോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനേകായിരങ്ങൾ നഖത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നു കൂടുന്നു. വിരലുകളുടെ ഇടകളിലും രോമകൂട്ടെ ചാലിലും അധിവസിച്ചു നൃത്തം ചെയ്യുന്ന അണുജന്തുക്കളുടെ സീമ കണ്ടുവരാതെയുണ്ടാകയില്ല. കോടാകോടികൾ ശീലയുടെ ഇടയിൽ നിന്നുഴലുന്നു. നമ്മുടെ തന്നെ പൊള്ളിപ്പൊള്ളിയായി കടന്നലുകളെപ്പോലെ പററിക്കിടക്കുന്നവയുടെ സംഖ്യ കണ്ടുവരില്ല. കണ്ണീരിൽ കൂടെത്തന്നെ എത്രയോ ലക്ഷം ഒലിച്ചു പോകുന്നു. എത്രയോ നേർമ്മയായ നമ്മുടെ തലമുടിയുടെ അഗ്രത്തിൽ തന്നെ നിരക്കെ നിന്നു ലക്ഷങ്ങൾ കളിക്കുന്നു. എന്തിനു പറയുന്നു ശരീരസൌന്ദര്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ച സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നവരെന്നു വൈദ്യന്മാരും കൂടെ വിശ്വസിച്ചു പോകുന്നവന്റെയും അന്തർഭാഗത്തിൽ കാണപ്പെടാനിടയുള്ള അണുജന്തുക്കളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾക്ക ഒരു കാലത്തും അവസാനമുണ്ടെന്നു വരില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അണുജന്തുക്കൾ ഇല്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നു പറയാം. വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ ചെറുതും എണ്ണംകൊണ്ടു എത്രയോ അസംഖ്യവും വ്യാപ്തികൊണ്ടു ഭൂമിമുഴുവനും എങ്ങുമുള്ളതുമായ അണുജന്തുക്കളുടെ ബാധയിൽനിന്നു ഒഴിവാൻ മനുഷ്യന്നു ഒരു പ്രകാരത്തിലും, ഒരു വിധത്തിലും നിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയാം.

൧൩. ആത്മനിരൂപണം

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് ഏററവും പ്രാചീനവും സാമാന്യവുമായ സങ്കല്പം മനുഷ്യനിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാകുന്നു. ആത്മാവും ശരീരവും; ആത്മാവു താൻ തന്നെ; ശരീരം തന്നെ സംബന്ധിച്ചതു്. ആത്മാവിൻെറ നിലയിൽ താൻ സ്വതന്ത്രനാകുന്നു. ശരീരത്തിൽ വസിക്കുന്ന ആത്മാവിൻെറ നിലയിൽ താൻ ബദ്ധനാകുന്നു. ശരീരം ആത്മാവിനെ പരിചരിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മാവു് പരലോകത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് ശരീരബന്ധം വിട്ടുപോകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ശരീരം അതിനെ ഇഹലോകത്തിലേക്കു ആകർഷിക്കുന്നു. ഇതാണു് ചീനക്കാർ, പാരസീകന്മാർ, ഹിന്തുക്കൾ, റോമക്കാർ, യവനന്മാർ ഇവരുടെ എല്ലാവരുടേയും സാധാരണയായ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യനിൽ അത്ഭുതാത്മകമായ ഒരു ഭാഗമുണ്ടെന്നാമിക്ക ജനങ്ങളും പ്രകൃത്യാ തന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ആ ഭാഗം കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും സ്പർശിക്കുവാനും മററും വയ്യാത്തതും ജ്ഞാനത്തിന്നു മാത്രം പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ളതും ഭൂതാത്മകമായ ആവരണം നശിച്ചുവേർപെട്ടുപോകുമ്പോഴും ശേഷിക്കുന്നതുമായ എന്തോ ഒന്നാകുന്നു. ഈ സർവ്വസമ്മതമായ അഭിപ്രായത്തിനു ലക്ഷ്യം ഭൂതപ്രേതങ്ങളെക്കുറിച്ചു കാലദേശവ്യത്യാസം കൂടാതെ പൊതുജനങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന വിശ്വാസം തന്നെ. മനുഷ്യനിൽ ശരീരമല്ലാതെ മററൊന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ശരീരം നശിച്ചാൽ മററൊന്നും ശേഷിക്കുവാൻ തരമുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂതപ്രേതങ്ങളിൽ

ഒരുവനു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ അവന്നു് ആത്മാവിലും വി
ശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കണം. പഴയ തത്വജ്ഞാനികളിൽ പ്ര
സിദ്ധന്മാരായ ഹിന്തുക്കളും മററു മതക്കാരും ആത്മാവു് ശ
രീരത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമായും ശരീരത്തിന്നു കാരണമായും
ഉള്ളതാണെന്നാണു് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആത്മാവിന്റെ
സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഏ
തെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിൽ അതിനെ എല്ലാവരും സ്വീക
രിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശരീരം തന്നെ സ്ഥൂലാവസ്ഥകളിൽ നിന്നു അ
തിക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. അതിന്റെ അംശങ്ങൾ എ
ങ്ങിനെതന്നെ യോജിച്ചാലും തന്നെത്താൻ ഒരു ജീവനുള്ള
ശരീരമായിത്തീരുന്നില്ല. ചേതനയുള്ള ശരീരത്തിന്നു ബീജ
മായിട്ടുള്ള ജീവൻ ഉൾപ്പെടത്തക്ക ശരീരാംശങ്ങൾക്കന്യോന്യ
യോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ആത്മാവും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള സ്ഥൂലവസ്തുവിന്റെ പരമാണു
ക്കൾ വന്നുകൊണ്ടും പോയിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കും. മുമ്പു ശ
രീരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പരമാണുക്കളൊന്നും ഇപ്പോൾ ഉ
ണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ശരീരാംശങ്ങൾക്കു എങ്ങിനെ
യാണു് സംയോഗം ഉള്ളതായിക്കാണുന്നതു്? അതിന്നുള്ള
കാരണം പ്രത്യക്ഷമല്ല. ശസ്ത്രവൈദ്യന്റെ കത്തികൊണ്ടും
പരിശോധിച്ചാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുമല്ല. രസതന്ത്രപ്ര
കാരമുള്ള അതിസൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയമായി
ട്ടുള്ളതുമല്ല. ശരീരത്തിന്റെ പരമാണുക്കളായ അംശ
ങ്ങളെ സംഭരിച്ചുകൊണ്ടും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും മാററി
ക്കൊണ്ടും എന്തോ ഒരു ശക്തി അവിടെ ഉണ്ടെന്നു മാത്രം
നമ്മൾക്കറിയാം.

ആത്മാവിന്റെ സൽസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ഏററവും
പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവു ആത്മാവിൽ സർവ്വവ്യാപ്തമായ വി

ശ്വാസത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നുള്ള ഹേതുവും ജീവികളുടെ ശരീരാംശങ്ങൾക്കുള്ള യോജിപ്പു തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ അംശങ്ങൾ വന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നെങ്കിലും ആകൃതിക്കു മാറ്റം വരാത്തതുമായ ചില വസ്തുക്കളുണ്ടു്. അങ്ങിനെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ ആത്മാവുണ്ടെന്നു നമ്മൾ ശങ്കിക്കാറില്ല. മലയുടെ കൊടുമുടിയിൽ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന മേഘരൂപമായ നീരാവിയുടെ അംശങ്ങൾ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു പോയിക്കൊണ്ടും മറുഭാഗത്തുവന്നു കൂടിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. ആകൃതിക്കു വ്യത്യാസം വരുന്നതുമില്ല. മേഘത്തിന്റെ ആകൃതിക്കു മാറ്റം വരാത്തതു പ്രത്യക്ഷങ്ങളുംബാഹ്യങ്ങളുമായ കാരണങ്ങളാലാകകൊണ്ടു് ഇവിടെ ആത്മാവുണ്ടെന്നു ശങ്കിക്കാത്തതു്. നീരാവി മലയുടെ ഒരു വശത്തുകൂടി ഉയൎന്നു കൊടുമുടിക്കടുത്തെത്തുമ്പോൾ അപ്രത്യക്ഷമായ ആവി തണുപ്പുതട്ടി പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ ജലകണങ്ങളായിത്തീൎന്നു് മേഘരൂപത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മറുവശത്തുള്ള ജലകണങ്ങൾ സാനുക്കളിൽകൂടി സഞ്ചരിച്ചു ചൂടുതട്ടുമ്പോൾ വീണ്ടും ആ
യായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരുവശത്തു നീരാവി വെള്ള
ശിഖരങ്ങളിൽ തങ്ങുകയും മറുവശത്തു ജലകണങ്ങൾ
വിയായി അതിൽനിന്നു വേർതിരികയും ചെയ്തുകൊ
മേഘരൂപത്തിന്നു ഭേദം വരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. എ
ൽ ശരീരാംശങ്ങളുടെ സംയോഗത്തിന്നുള്ള കാരണം ആ
രവും അപ്രത്യക്ഷവുമാകുന്നു.

ത്യക്ഷം പ്രമാണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ലോകായതിക
രല്ലെങ്കിൽ ചാൎവ്വാകമതക്കാർ ആത്മാവു് എന്നൊ
അംഗീകരിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തി
ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങളായ സ്ഥൂലവസ്തുക്കളുടെ കാൎയ്യ
ഭാഗത്തിൽ നിന്നു് മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച സകല

സംഗതികളും സാധിക്കാമെന്നാകുന്നു അവരുടെ വാദം. ശ
രീരം നമുക്കു കാണുന്നുണ്ടു്; ആത്മാവിനെ നമുക്കു കാണു
ന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു
അനാവശ്യമാകുന്നു. ദേഹത്തിൽ നിന്നു അസ്ഥിയും മാം
സവും ഉണ്ടാകാമെങ്കിൽ അതിന്നു തന്നെ വികാരത്തെയും
വിചാരത്തെയും ജനിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടാകരുതോ?
യകൃത്തിന്നു പിത്തത്തെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെ
ങ്കിൽ തലച്ചോറിന്നു സങ്കല്പങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ശ
ക്തിയുണ്ടാകരുതേ? ശരീരത്തിന്നു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന
തു മുഴുവനും അറിയുന്നതിന്നു മുമ്പു ശരീരത്തിൽ നിന്നു ഭി
ന്നമായിട്ടൊന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ അവകാശമെന്താ
കുന്നു?

ഈ ചാർവ്വാകമതത്തെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതായ ചി
ല കാരണങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. ശരീരത്തിന്നു അസ്വാസ്ഥ്യം
സംഭവിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നു ക്ഷീണം തട്ടുന്നുണ്ടു്. ഒരു ക
ല്ലു തലയിൽവീണു് തലയോടിന്നു ചതവുതട്ടി ആ ചതവു
തലച്ചോറിനെ ബാധിക്കുമ്പോൾ വിചാരശക്തി നശിക്കു
ന്നു്. ആ ചതച്ചുമാറുമ്പോൾ വിചാരങ്ങളും പൂർവ്വ
സ്ഥിതിയിൽ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു
എല്ലാം ശരീരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നല്ലേ തെളിയുന്ന
'ഒരിക്കലുമല്ല' എന്നാകുന്നു വിരോധപക്ഷക്കാർ പറ
ഞ്ഞു്. ആയുധങ്ങൾ കൂടാതെ ആശാരിക്കു പണിയെടുക്കു
വാൻ പാടില്ലെന്നുവെച്ചു് ആശാരി ആയുധങ്ങളുടെ ഫലം
ആണെന്നു ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കാറുണ്ടോ? ശിരസ്സിൽ രോഗ
കമായാൽ വിചാരം മങ്ങുന്നില്ലേ? ശരി, ഒരു ജ്യോത
നക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി നക്ഷത്രങ്ങളെ പരിശോധിക്കു
ന്നിരിക്കട്ടെ; കണ്ണാടിക്കു മൂടൽ തട്ടിയാൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ കാ
ണാതാകുന്നുണ്ടു്. എന്നു വിചാരിച്ചു ജ്യോതിഷി

ണ്ണാടിയുടെ ഫലമാണെന്നു പറയാറുണ്ടോ? ആശാരിക്കും ജ്യോതിഷിക്കും പ്രവൎത്തിപ്പാൻ ആയുധങ്ങളുടെ സഹായം വേണ്ടിവരും. അതുപോലെതന്നെ ആത്മാവിന്നും ശരീരത്തിന്റെ സഹായം വേണമെന്നേയുള്ളു. ആശാരിയും ജ്യോതിഷിയും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഉള്ളവരും ആത്മാവ് അപ്രത്യക്ഷവും അല്ലേ? എന്നാണെങ്കിൽ ഈ ഉദാഹരണം ആത്മാവുണ്ടെന്നു സാധിപ്പാൻ വേണ്ടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതല്ല. ഒരു വസ്തുവിന്നു മറ്റൊരു വസ്തുവിന്റെ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നു വെച്ച് ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ ഫലമായി വരുന്നില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു.

വീണവായിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗവതരെപ്പോലെയാണ് ആത്മാവ്. യന്ത്രത്തിന്നു ശ്രുതിയുള്ള കാലത്തോളം അതിൽ നിന്നു ഭാഗവതർ അതിമധുരങ്ങളായ നാദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കമ്പികൾക്കു പഴക്കംചെല്ലുന്തോറും നാദത്തിന്നു കുറവുവരുന്നു. ഒടുവിൽ യന്ത്രം ജീൎണ്ണപ്പെടുന്നതോടുകൂടി നാദവും നശിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ നാദം നശിക്കുന്നതിൽ നിന്നു ഭാഗവതർ നശിച്ചുവെന്നു ആരെങ്കിലും അനുമാനിക്കാറുണ്ടോ? ഒരു പുതിയവീണ ഭാഗവതൎക്കു കൊടുത്തുനോക്കു. ഭാഗവതരുടെ പാടവത്തിന്നു ഒരു കുറവും വന്നിട്ടില്ലെന്നുകാണാം. അതുപോലെതന്നെ ശരീരത്തിന്നു വാൎദ്ധക്യം ചെല്ലുന്തോറും തലച്ചോറിന്നു ക്ഷീണം ബാധിക്കുന്നു. ഓൎമ്മനില്ലാതാകുന്നു. വിചാരശക്തികുറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിചാരാദികളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ആ ഉപകരണം നശിക്കുന്നു; അത്രമാത്രമേയുള്ളു. അവയുടെ ഉല്പാദകൻ നശിച്ചിട്ടില്ല.

"... ശരീരമുണ്ടെന്ന് അനുഭവമുണ്ട്". ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച് അനുഭവമില്ല. എന്നു പറയുന്നതുതന്നെ ശരിയല്ല. മാവിനെ പററി നമുക്ക് എത്രത്തോളം അറിവുണ്ടോ

അതിലധികം ശരീരത്തെപ്പററി അറിഞ്ഞുകൂടാ.

നമുക്കു ശരീരത്തെപ്പററി അറിവുള്ളതെല്ലാം അതി ന്റെ ഗുണങ്ങളാണു്. അതു് കഠിനമൊ, മൃദുവൊ, നീ ണ്ടതൊ, ചുരുണ്ടതൊ, മധുരമായുള്ളതൊ, കൈപ്പുള്ളതൊ, കറു ത്തതൊ, വെളുത്തതൊ, സുഗന്ധിയൊ, ദുർഗ്ഗന്ധിയൊ, രുചി യുള്ളതൊ, ഇല്ലാത്തതൊ എന്നൊക്കെയാണു് നമുക്കതിനെ ക്കുറിച്ചറിയാവുന്നതു്. ഇത്രത്തോളമൊക്കെ ആത്മാവിനെ പ്പററിയും നമുക്കറിവുണ്ടു്. ഓൎമ്മ, വിചാരം, ആഗ്രഹം, സ്നേഹം, വൈരം മുതലായ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതാകുന്നു ആ ത്മാവു്. സ്പർശിക്കുന്നു രുചിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതുപോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു വിചാരിക്കുന്നു എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളതു നമ്മൾ അറിയുന്നുണ്ടു്. നമുക്കു് ഉപലബ്ധി എത്രമാത്രം നുഭവമാകുന്നുവൊ അത്രമാത്രം ചിന്തയും അനുഭവമാകു ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അനുഭവപ്പെടാവുന്നതു യാതൊ അതാകുന്നു സ്ഥൂലവസ്തു. എന്നാൽ വിചാരം മുതലായത പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ആയത സ്ഥൂലവസ്തുവാകുന്നില്ല. അതിക്രമിച്ചിട്ടു് എന്തൊ ഒന്നാ ണു. സ്ഥൂലവസ്തുവിനെപ്പററി നമുക്കു അറിവുള്ളേടത്തോള അതിനെപ്പററിയും നമുക്കറിവുണ്ടു്.

അത്രമാത്രംകൊണ്ടു പോരാ, ആത്മാവു് ദേഹത്തെക്കാൾ അധികം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. നമു ടെ കണ്ണിന്നുനേരെ ഒരു മാമ്പഴമിരിപ്പുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. അ തു നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടു എന്നാൽ എങ്ങിനെയാണു് വിഷയമാകുന്നതു്? ഉരുണ്ടും, റമുള്ളതും, സുഗന്ധിയും, രുചിയുള്ളതും ആയ ഒരു വസ്തു ണു് അനുഭവപ്പെടുന്നതു് എന്നു പറയുമായിരിക്കാം. വത്തിൽ അതല്ല രൂപരസഗന്ധാദികളുടെ ഉപലബ്ധിയ നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. ഉപലബ്ധിവസ്തുവാകുന്നിട്ട

പലബ്ധിയിൽനിന്നും വസ്തുവിനെ നാം ഊഹിക്കയാണു ചെ
യ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള അഭൂതാത്മകമായ ഉപല
ബ്ധി ഉപലബ്ധിയിൽനിന്നു് ഊഹ്യമായ വസ്തുവിനെക്കാൾ
അധികം വിശ്വസിക്കത്തക്കതാകുന്നു. ഉപലബ്ധി അനുഭ
വവും വസ്തുസൽഭാവം ഊഹ്യവുമാണെന്നു വരുമ്പോൾ പ്രകൃ
തോദാഹരണത്തിൽ മാമ്പഴം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു എന്ന
ല്ലാതെ വാസ്തവത്തിലുണ്ടെന്നു് പറവാനാണ് സംശയിക്കേ
ണ്ടതു്. രൂപസ്പർശാദികളെക്കൊണ്ടു ശരീരത്തെ ഊഹിക്കുന്ന
തുപോലെ മനസ്സിലുള്ള വികാരാദികളിൽനിന്നു് ആത്മാ
വിനേയും ഊഹിക്കുന്നു.

ആത്മാവു് ശരീരസ്ഥിതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു
ണ്ടെങ്കിൽ ശരീരസ്ഥിതി ആത്മാവിനേയും അനുസരിച്ചിരി
ക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരുവൻ ശരീരസൌഖ്യത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നു.
[illegible]പ്പോൾ അവന്നു് ഒരു എഴുത്തുകിട്ടുന്നു. അവൻ അതു്
പ[illegible]ിച്ചുവായിക്കുന്നു. ഉടനെ ചത്തശവംപോലെ തന്റെ
[illegible]മില്ലാതെ ഭൂമിയിൽപതിക്കുന്നു. മനസ്സിലുദിച്ച വിചാരം
നിമിത്തം ശിരസ്സിൽ നിന്നു രക്തം ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു വലി
യുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ശരീരം ആത്മാവിനെ ബാധിക്കുന്നതു
പോലെ ആത്മാവു് ശരീരത്തേയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു്
പ്രത്യക്ഷമാകുന്നില്ലേ? ഭൂതാത്മകമായ ശരീരം ആത്മാവി
നെ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ആത്മാവു് 'ഭൂതാത്മകം' എന്നു
[illegible]റയുന്നു എങ്കിൽ അഭൂതാത്മകമായ ആത്മാവു് ശരീരത്തെ
[illegible]ം ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശരീരം 'അഭൂതാത്മകം' എന്നു
[illegible]ിക്കാവുന്നതാണു്.

സ്ഥൂലവസ്തുവിന്റെ മുഖ്യഗുണങ്ങൾ വ്യാപനവും, വി
[illegible]തയുമാകുന്നു. 'ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു' 'ഞാൻ അനുഭ
[illegible]ന്നു' 'ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു' 'ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു' എന്നു
[illegible]മ്പോൾ 'ഞാൻ' എന്നതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന

അതിന്നു് വിഭാജ്യതയും വ്യാപനവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അതു
കൊണ്ടു് അതു് സ്ഥൂലവസ്തുവാകുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. ഇ
ങ്ങിനെ അമൂർത്താത്മകവും 'ഞാൻ' 'നീ' ഇതുകളിൽ അന്തർ
ഭവിച്ചുകിടക്കുന്നതും ആയ ശക്തിയെയാണു് 'ആത്മാവു്' എ
ന്നു പറയുന്നതു്.

ആത്മാവുണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും തക്കിച്ചിട്ടു് എന്തു ഫല
മാണുള്ളതു്? മനുഷ്യന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പററി എ
ന്തുതന്നെ വാദമുണ്ടായിരുന്നാലും 'മനുഷ്യൻ' മനുഷ്യനല്ലാ
താകുമൊ? എന്നാണെങ്കിൽ ഈ വാദം ഒരിക്കലും 'വൃഥാശ
ബ്ദാഡംബരം' ആകുന്നതല്ല. നമ്മെപ്പററിയുള്ള വിശ്വാസം
ഏതുപ്രകാരമാകുന്നുവോ അതിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കും ന
മ്മുടെ പ്രവൃത്തിയും. മനുഷ്യൻ മൃഗങ്ങളെക്കാൾ അല്പം ഉൽ
കൃഷ്ടതയേറിയ ജീവിവൎഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നോ സ
സ്യാദികൾ വളരുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെന
മ്മളും വളരുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നൊ നമ്മുടെ
പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം ഉത്തരവാദികൾ അല്ലെന്നൊ മററൊ
വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത പക്ഷി
മൃഗാദികളെപ്പോലെ തന്നെയിരിക്കും നമ്മുടെ കാലക്ഷേപം.
അതല്ല കാമക്രോധലോഭമോഹാദികളെ ജയിക്കുവാനും മന
സ്സാക്ഷിക്കും യുക്തിക്കും യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നതിന്നും
പാരത്രിക വിഷയങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ പ്രവേശിപ്പി
ക്കുന്നതിന്നും തക്കതായ ഒരു ശക്തി നമുക്കുണ്ടെന്നു വിശ്വ
സിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി ആ വിശ്വാസത്തെ
അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതും, മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം ഉൽകൃഷ്ട
നിലയിൽ എത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണൊ, ആ നില
യിൽ എത്തുവാൻ നമുക്കു് ഇടയുള്ളതും ആകുന്നു.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി